

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်သုရားကြီး၏

သိပါဒတော်များ

- (၁) မနာလိုကင်း ဝန့်တိရှင်း၊
လက်ငင်း ချမ်းသာကြေရမည်။
- (၂) အကုသိုလ်များ ဓရာတ်ရှားပယ်လဲ၊
ကုသိုလ်တရား ဖြစ်မွားလဲ။
မိမိရိတ်စာတ် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ။
ဤသုပါး ထူရားဆုံးမပေါ်။
- (၃) အပါယ်ဘား ြိမ်းခွင့် ဥာဏ်အဆင့် အသင့် ဝရာက်ပါ။
ထိုဥာဏ်ဖြင့်လဲ မတော်ဘဲ ဆင်းခြုံမြိမ်းပါ။
ဖြစ်ပေါ်လာကြား စိတ်ကြဖို့များ ပယ်ရှားနိုင်ပါ။
- (၄) ရှာဂါသ၊ သမာဟတ်ဖြား၊
ဖြုံး၊ အုံ၊ ဆောရား၊ မူအွေးငိုကာ၊
ကိုယ် စီတ်၊ ခုက္ခ၊ ပူရပြင်းခွား
ဖြင့်၊ ကြား၊ သိတိုင်း မဆိုင်းမှတ်ပါ
ရုပ်နာမြိမ်းမြိမ်း၊ ဆင်းရုပ်ညွဲးသား
ငါးဆာင်လဲပျောက် ပျက်းဆုံးက်ဖြုံးကာ၊
ဆပ်တိသုံး ဤဖိုးခြုံး ဆရာ့။

မဟာစည်ဆရာတော်သုရားကြီး

ဆဋ္ဌသိတိပုစ္စက၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍာတ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာစည်ဆရာတော်သုရားကြီး-

ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော

သိပါဒမ္မအမွှု

သာသနာ-၂၅၄၀။

ကောဇာ-၁၃၇၈။

ခရို-၁၉၉၆

ဆွဲသိတိပုစ္စက၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍာတ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော

သိဒ္ဓဓမ္မအမွှေ

သာသနာ-၂၅၄၀။

ကောဇာ-၁၃၅၈။

ခရစ်-၁၉၉၆

ဘာသာရေးနိုင်ရာစာများပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်အမှတ်(၈၃၁/၉၁)(၁)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၁၃၉/၉၂). (၈)

တတိယအကြီး

အပ်ရေ - ၁၀၀၀

၁၉၉၆ - ခုနှစ်

နိုဝင်ဘာလ

အဖူးရိုက် - ဧရာသီပုံနှိပ်တိုက်

ဦးလှကြိုင်၊ ထုတ်ဝေသူ မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၂၄၀)၊ ဗုဒ္ဓသာသနနှင့်ဟာအဖွဲ့ချုပ်၊
အမှတ် (၁၆)၊ သာသနရှိပ်ဘဏ်လမ်း၊ စဟာန်း၊ ရန်ကုန်မြိုကာ ထုတ်ဝေ၍၊
ဦးဝင်းလွင် (၀၅၃၆၆)၊ ဧရာသီ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၅၁၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊
ရန်ကုန်မြို့မှုပုံနှိပ်သည်။

(တတိယအကြီး)

ဆွဲသိတ္ထု ပုဂ္ဂက၊ အရှုံဟာပန္တိ
နိုင်တော်ညွှန်ခါ စရိယ၊ ကမ္မားသာသနာမြှု
ကျေးဇူးတော်ရှင် မတာဓာတ် ဆရာတော်ဘရားလှိုး

သက်တော် (၃၈) နှစ်၊ သီက္ခာတော် (၅၀) ၁၀

၁၃-၈-၈၂ သောကြာနေ့တွင် ထိတေသိအန္တသိ ရှိုးမြိုင်ခဲ့သော နောက်ဆုံးပုံတော်
၁၄-၈-၈၂ စနေနေ့တွင် စတိကမ္မဒရောင် ချို့ဝှက်းတော်မှသည်

မာတိကား

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
-----	-------------	-----------

၁။	ကတိကဝတ်ရှုံးရှု တောင့်တမ္မ	၃
၂။	နိဒါနီး	၅

ပထမပိုင်း

၃။	နံနက်ဘုရားဝတ်တက်အပြီးပေးသော ညဝါဒကထာဒေသနာ	၃
၄။	သိတင်းကျွတ်ပူဇော်ပွဲခြောကြားသော ညဝါဒကထာဒေသနာ	၀
၅။	သိတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၊ ပဝါရဏာနေ့၊ ညဝါဒကထာဒေသနာ	၁၄
၆။	ပူဇော်ရာကာလညဝါဒကထာ	၁၆
၇။	သံယူဥပုသံ၊ ပဝါရဏာ၊ ကထိန်နှင့်စပ်သည့် ညဝါဒကထာ	၂၄
၈။	ကထိန်ခင်းမည့်နေ့၊ ကထိန်ခြင်းရာညဝါဒကထာ	၃၅
၉။	၁၃၄၃-ခုနှစ်တော်လပြည့်နေ့၊ ညဝါဒကထာဒေသနာ	၄၀
၁၀။	၁၃၄၃-ခုနှစ်တော်လကွယ်နေ့。 ညဝါဒကထာဒေသနာ	၄၄
၁၁။	၁၃၄၄-ခုတွန်ခုံးလကွယ်နေ့၊ ဟောကြားသော ညဝါဒကထာဒေသနာ	၅၂
၁၂။	၁၃၄၄-ခုတွန်ခုံးလကွယ်နေ့၊ ညဝါဒကထာဒေသနာ	၅၅
၁၃။	၁၃၄၄-ခုတွန်ခုံးလကွယ်နေ့၊ ညဝါဒကထာဒေသနာ	၆၀

၁၄။	၁၃၄၄-ခုခုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့。 ပြဝါဒကထာဒေသနာ	၆၃
၁၅။	၁၃၄၄-ခုပထမဝါဆိုလပြည့်နေ့。 ပြဝါဒကထာဒေသနာ	၆၆
၁၆။	၁၃၄၄-ခုပထမဝါဆိုလကွယ်နေ့。 ပြဝါဒကထာဒေသနာ	၆၇

ဂုတိယပိုင်း

၁၇။	၁၃၄၂-ခုတော်သလုံးလကွယ်နေ့。 သံယူဥပုသံပြုရာပြုဝါဒကထာ	၇၃
၁၈။	၁၃၄၂-ခုတာန်ဆောင်မှန်းလကွယ်နေ့。 သံယူဥပုသံပြုရာပြုဝါဒကထာ	၀၀
၁၉။	၁၃၄၂-ခုပြာသံလပြည့်ဥပုသံနေ့၊ ပြဝါဒကထာ	၆၃
၂၀။	၁၃၄၂-ခုနယ်လပြည့်နေ့၊ ပြဝါဒကထာဒေသနာ	၁၁၀
၂၁။	၁၃၄၂-ခုနယ်လဆုတ် ၈-ရက်နေ့。 အထူးဟောကြားသည့်ပြဝါဒကထာဒေသနာတော်	၁၁၈
၂၂။	၁၃၄၂-ခုနယ်လကွယ်ဥပုသံနေ့。 ပြဝါဒကထာဒေသနာ	၁၂၅
၂၃။	၁၃၄၂-ခုဝါဒံလပြည့်နေ့。 ပြဝါဒကထာဒေသနာ	၁၃၂
၂၄။	၁၃၄၂-ခုဝါဒံလကွယ်နေ့၊ ပြဝါဒကထာ	၁၃၈
၂၅။	၁၃၄၃-ခုဝါဒံခေါင်လကွယ်နေ့。 ပြဝါဒကထာဒေသနာ	၁၄၄
၂၆။	၁၃၄၃-ခုဝါဒံခေါင်မှန်းလကွယ်နေ့。 ပြဝါဒကထာဒေသနာ	၁၅၁

ကတိကဝတ်ရွေးရှု တောင့်တမ္မ

ဉာဏ်မေးမွဲ

ဤစာစောင်၏ နိဒါန်းစကားအရများဖြင့်ပင် ဤစာစောင်နှင့် စပ်သည့် သိဇ္ဇာလိချက် ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီဟု ထင်မြင်မိပါသည်၊ သို့သော် ဤစာစောင် အတွက် အမှာစကားရေးသားရန် အရေးတကြီးတိုက်တွန်း ပန်ကြားသဖြင့်မလွှဲ မကင်းသာ အမှာစကား ရေးသားရတော့မည်၊ ရေးသားရန် သင့်လျော်သော အချက်အလက်ကို ရှာဖွေလေ့လာကြည့်ရာ ဤစာစောင်မျက်နှာဖူးတွင် “ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော ဉာဏ် မမှ အမွှု” ဟူသော ခေါင်းစဉ်တပ် ဝါဟာရ စကားစုံ စိတ်ရောက်သွားပါသည်၊ ယင်း စကားစုံကိုပင် ခွဲစိတ်၍ သင့်လျော် လိုအပ်သော အနက်အမိပ္ပါယ်ဖော်၊ ကာ ပုဒ်အချင်းချင်းပေါင်းစပ်၊ အမိပ္ပါယ်ချင်း ပေါင်းစပ်လျက် တိရှင်းလိုရင်း အနှစ်သာရကို ခွဲထဲတ်ပြီး ကတိကဝတ် ရွေးရှုတောင့်တမ္မပြုရင်း ရေးသား လိုက်ရပါသည်။

ဉာဏ်မေးမွဲဟူသည် ဘာပါနည်းဟု လေ့လာစိစစ်ပါမှ လွယ်လွယ် သိရှိမှားလည်နိုင်ပါသည်၊ “ဉာဏ်မေးမွဲ”ဟူရှုပြုအသီးအသီးသောစကားလုံး တိုကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြော၍ ငွေးတို့၏ ငပ်နေသော လိုရင်း အနက်အမိပ္ပါယ်တို့ကို ပုဒ်အလိုက် သင့်လျော်သလို ဖော်ထဲတ်လိုက်သော် အောက်ပါအတိုင်း သုံးပုဒ် ကဲ့၍ ကိုယ်စိအနက်များလည်း စိကာ စဉ်ကာ ရှင်းရှင်း ပေါ်ထွက် လာနိုင်ပါ သည်။

၁။ ဉာဏ် = တပည့်များ၏ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ထား ၃-ပါးလုံးထိန်းချုပ် နည်း၊ ကိုလေသာ အညွစ်အကြေး ကင်းစင်ဝေးလျက် ယဉ်ကျေးစေရန် သတိပေး မိန့်ကြား သွန်သင်ချက်ကိုပင် ဉာဏ်ဟုဆိုသည်။

ကတိကဝတ်ရွှေး၍ တောင့်တမ္မ

JII ဓမ္မ = မိမိတည်းဟူသောတရားကိုဆောင်သူများကိုအပါယ် လေးပါးတို့၏ လည်းကောင်း၊ ဝဋ်ဆင်းရဲတို့၏ လည်းကောင်းမကျအောင်ဆောင် တတ်သောကြောင့် ဓမ္မမည်သည်၊ မဂ် င့်-ပါး ဖိုလ် င့်-ပါး နိဗ္ဗာန်အားဖြင့် ဓမ္မ ဇု-ပါး၊ တစ်နည်း - သုံးပုံပိုင့်ကတ် ပရီယတ်နှင့်တကွ ဓမ္မ ၁၀-ပါးကို ရပါသည်။

ရှင်းလင်းဦးအဲ - ဓမ္မစာပေ ပရီယတ်တရားတော်၌ လာသည့်အတိုင်း (ရှေ့နှင့် လာဘ်၊ နာမည်ကြီးမှုကိုမဖျော်ဘဲ) ကျင့်သူကိုလည်းကောင်း၊ မဂ်၊ ဖိုလ်ရသူ၊ နိဗ္ဗာန်အာရုံပြုနေသူကိုလည်းကောင်း “မိမိတည်းဟူသော တရားကို ဆောင်သူ”ဟုခေါ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဤ၌ “ဆောင်ခြင်း”ဟူသည် “ကျင့်ခြင်း၊ ရခြင်း၊ အာရုံပြုနေခြင်းတည်း” ဟုမှတ်ပါ၊ တရားတော်သည် မိမိကို ဆောင်သူကို အပါယ်မကျအောင် ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ မကြာရအောင် ပြန်၍ဆောင်၏” ဟူရ၍ “ဆောင်၏”အရ ဆောင်ခြင်းကား အပါယ်၌ ဖြစ်စေမည့် ဒီဋီး(=မြင်မှားမှု)၊ ဝိစိကိစ္စာ(=ယဉ်မှားမှု) စသောကိုလေသာ၊ ဝဋ်ခုက္ခား ကြာရည်စွာ ဖြစ်စေမည့် ရန်းရင်းသော၊ မရန်းရင်းသော ကာမရာဂ ရူပရာဂ၊ အရူပရာဂ ဟူသော ကိုလေသာတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကို “ဆောင်ခြင်း” ဟု ခေါ်သည်၊ ကိုလေသာ ကိုဖျက်ဆီးလိုက်သောအခါ အပါယ်မကျ၊ ဝဋ်ခုက္ခား ကြာရည်စွာ မနေရတော့သဖြင့် အပါယ်မကျအောင် ဝဋ်ခုက္ခား မကြာအောင် ဆောင်ရွက်ထားရာ ရောက်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ယင်းဓမ္မ၏ ဆောင်ရွက်ခြင်းအနက်ကို မဂ်နှင့် နိဗ္ဗာန်အတွက်သာ မူချ ရနိုင်၏၊ ဘာကြောင့်နည်း? မဂ်က ကိုလေသာကို ပယ်သတ်ခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်က မဂ်၏ အာရုံကိုခံ၍ ထိုပယ်သတ်ခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေခြင်းကြောင့်တည်း။

ဖိုလ်သည် မဂ်ပယ်သတ်အပ်ပြီးသောကိုလေသာတို့ကိုထပ်၍၌ြှုံးစေခြင်း (=ပဋိပသ္မ္မသတ္တိ) အားဖြင့် (တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသောမိုးတောက်ကြီး သင့်လျော်သောနည်းဖြင့် ၌ြို့ပြီးရာ မိုးရှိန်သေအောင် ရေဖြင့် ထပ်၍ဖြန်း

(တတိယအကြမ်)

သတ်လိုက်သလို) မဂ်နှင့်လျှော်စွာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အကြောင်းမဂ်၏ ကိုလေ
သာပယ်သတ်ဖွဲ့သတ္တိကို အကျိုးဖိုလ်၌ တင်စား၍ ကာရဏူပစာ (=ပရီယာယ)
အားဖြင့် ဖိုလ်ကလည်း ဆောင်ရာရောက်၏၊ ထို့ကြောင့် ဖိုလ်လည်း ပရီယာ
ယမ္မာ မည်၏၊ ပရီယာတ် တရားတော်ကား နှိမ်သရဏတ္ထာ (=သသရာဝင့်၊ ဘဝ
ည့်တ်မှ လွှတ်မြောက်ခြင်း အကျိုးရှိသော သင်ယူခြင်းမျိုးဖြင့် သင်ယူသူတို့မှာ
စာသင်ရင်းသီလအကြောင်းကို တွေ့လျင်သီလကို ဖြည့်ကျင့်လိုက်မည်၊ သမာဓိ
အခန်းစသည်ရောက်လျင်လည်း သမာဓိဖြစ်စေမည်၊ ဝိပဿနာ အားထုတ်မည်၊
မဂ်ကိုဖြစ်စေမည်၊ ဖိုလ်ကိုမျက်မှုာက်ပြုမည်” ဟုရည်ရွယ်၍ သင်သူများအနီး
မဂ်ကိုရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးမဂ်၏ ဆောင်နိုင်ဖွဲ့သတ္တိ
ကိုအကြောင်းပရီယာတ်၌ တင်စားသော ဖလူပစာ (ပရီယာယ) အားဖြင့်အပါယ်
စသည်၌ မကျရအောင် ဆောင်ရာရောက်သည်၊ ဤစာစောင်၌ ဓမ္မအမွှေဟူရာ
ဝယ် ဓမ္မအရ ပရီယိုဓမ္မကို ရည်ရွယ်ဟန် တူပါသည်၊ သို့မဟုတ် ယင်းကို
အကြောင်းပြ၍ ရအပ်သော ဓမ္မအမွှေမှန်သမျှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၃။ အမွှေ = အမွှေဟူသည် ဘိုးဘွားမိဘ ဆွေးမျိုးတိုးထိမှုရအပ်
သော အမွှေ့နွား စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိရာ ဤ၌ ဘုရားရှင်ထံမှ ရအပ်သော
အမွှေ ဥစ္စာပင်တည်း၊ ယင်းဘုရားရှင် အမွှေတော်သည်-

- (၁) တရားဓမ္မအမွှေ (၂) ပစ္စည်းအာမိသအမွှေဟု J-မျိုးရှိ၏၊ ထိုတွင်
တ်ပါးပါး၌ (၃) တိုက်ရိုက် (နိုပ္ပရီယာယ) အမွှေ၊ (၄) အကြောင်း
အမြှေကြုံ သွယ်ပိုက် (ပရီယာယ) အမွှေဟု J-မျိုးစီ ကွဲပြားခြင်း
ကြောင့် (၅) နိုပ္ပရီယာယဓမ္မအမွှေ (၆) ပရီယာယဓမ္မအမွှေ (၇) နိုပ္
ပရီယာယအာမိသအမွှေ (၈) ပရီယာယအာမိသအမွှေ ဟူ၍ င-ပါးရှိ
ပြန်ရာ ထိုတွင် (၉) မဂ် င-ပါး၊ ဖိုလ် င-ပါး နိုဗာန်အားဖြင့် ဤ-
ပါးသော လောကုတ္ထရာ တရားသည် နိုပ္ပရီယာယ ဓမ္မအမွှေ မည်၏၊
(၁၀) ဝင်ခုကွဲကင်းရာ နိုဗာန်ကို မျှော်လင့် တောင့်တ၍ ပြအပ်သော
ဒါန်၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာစသည် အစဉ်သဖြင့် နိုပ္ပရီယာယဓမ္မ
အမြှေက် နိုဗာန်ကို ရရှိစေသောကြောင့် ပရီယာယဓမ္မ အမွှေမည်၏။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓနည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

(က) ဆွမ်း၊ သက်နှံး၊ ကျောင်း၊ ဆေး င-ပါးသော ပစ္စည်းသည် နိမ့် ရိပိယာယအာမိသ အမွှေမည်၏။ (၁၂) သံသရာဝင်၊ ဘဝစည်းစိမ်ကို မျှော်လင့်တောင့်တရှိ ပြုအပ်သော ဒါနဲ့၊ သီလဲ၊ သမထ၊ ဝိပသုနာစု သည် အစဉ်သဖြင့် လူ၊ နတ်စည်းစိမ်ကိုသာ ရစေနိုင်သောကြောင့် ပရိယာယအာမိသအမွှေ မည်၏။ ဤမြို့ “အမွှေအရ ဓမ္မ အမွှေသာ အချုပ်အခြား ပစာနှုန်းဖြစ်သည်။”

ဤစကားစဉ်အရ တိုဂင်းလိုရင်း အနက်အမိပ္ပါယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ၃-ပုဒ်လုံးကို “**ဉာဏ်အမွှေအမွှေ**” ဟု ၁-ပုဒ်တည်းဖြစ်အောင်ပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါအောက်အတိုင်း အနက် အမိပ္ပါယ် အပြည့်အစုံ ထွက်လာပါသည်။

ဉာဏ်အမွှေအမွှေ = တပည့်များ၏ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ထား ၃ ပါးလုံး ထိန်းချုပ်နည်း၊ အပြစ်ကင်းရေး၊ သန်ရှင်း ယဉ်ကျေးရေး၊ သတိပေး မိန့်ကြား သွန်သင်ချက်ဖြစ်၍ ပရိယာယ၊ နိမ့်ရိပိယ ဓမ္မအမွှေအနှစ် J-မျိုး ကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပရိယွှေ့ ဓမ္မကိုပင် အမွှေဟု ဆိုသင့်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုယ်တော်တိုင် အော် အစ ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ယင်း ဓမ္မအမွှေကို ဆက်ခံတော်မူတော် အနွဲ့ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စံလွန်တော်မူမှုမိကာလက အမွှေစား အမွှေခံ ဖြစ်ခဲ့၊ ဖြစ်နေ၊ ဖြစ်လတ္ထာ သော တပည့်သား အပေါင်းအား သနားစောင့်ရှောက် ချီးမြှောက် သည့်အနေဖြင့် ဆင့်ပွား ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်း အမွှေအနှစ်ကို ဆက်ခံလျက်ရှိသော မဟာဓနည်ဉာဏ်အမံယူနေသည် အမွှေခံ တပည့်သားအပေါင်းသည် ကိုယ်စိကိယ်စီ အမွှေဆိုင်အနေဖြင့် ပေါင်းစည်း ညီညာစွာ အမွှေခံထိုက်သူများပီပီ ဓမ္မအမွှေအနှစ် ရသာမွန်ကို ကိုယ်တိုင်အမွှေ ခံစားနိုင်၍ အနာဂတ် တပည့်သားများ အတွက်လည်း မိမိ ကိုယ်ကို တာဝန်သီ၊ တာဝန်ရှိသော အမွှေထိန်း တစ်စုဟု ယုံကြည် ယူဆကာ ယခု နောင်အခါ သာသနာတော်၌ အကြောင်းအားလျှော်စွာ

(တတိယအကြိမ်)

ကထိကဝတ်ရှေးရှု နှောင့်တာမှု

အမွှဖြတ်၊ သို့မဟုတ် အမွှဖြတ် ဖြစ်လာနိုင်သည့် အရေးကို မျှော်
တွေး ဆင်ခြင်တော်မူလျက် အထူး သတိတရား လက်ကိုင်ထားကာ
ပရီယတ်မကင်းသော မွန်မြတ်လှသည့် ဓမ္မအမွှအနှစ် ပဋိပတ် လုပ်
င်းကြီးကို ဆရာတော်ဘရားကြီး၏ ဉာဏ်တော်အတိုင်း စည်းကမ်း
နှင့်အညီ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားကြပါစို့ဟူသော ကတိကဝတ်
ထား အသံ့စာတတ် မြတ်လှစွာသော ဓမ္မအမွှအနှစ်ကို အပိုင်ရရှိရန်
ကြိုးပမ်းနိုင်ကြပါစေသော်။

အရှင်ပလ္လိတာဘိဝသ

ဉာဏ်စရိယ

မဟာစည်သာသနုရိပ်သာ

ရန်ကုန်ဖြို့။

နိဒါန်း

နိဒါန်း

သခ္ပါရဓမ္မ

ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဉြှု(ဓမ္မအမွှေ) တရားတော်စာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာရာအခါ၌မူ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သခ္ပါရဓမ္မတို့၏ဖိနိုပ်မှုကြောင့် သက်တော်ထင်ရှား မရှိတော့ပေ၊ ၁၃၄၄ ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၁၀) ရက်၊ (၁၄-၈-၈၂) နေ့ မွန်းလွှဲ (၁-နာရီ ၃၆-မိန့်) အချိန်က တစ်ဘဝ ကာတ်သီမံးချုပ်၌မြှင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ (၆) လခန့်ပင်ရှိခဲ့ပါ၌။

ဗုဒ္ဓသာသနာဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသူ၏ အားလုံးလိုလိုပင် သခ္ပါရဓမ္မတို့၏ သဘောနှင့် တည်၌မြှင့်မှု မရှိသည်တို့ကို အများအားဖြင့် သိရှိလာခဲ့ကြပါသည်။ သို့နှင့်လည်း တကယ်ရင်ဆိုင် တွေကြုံလာရသည့်အခါ၌မူ သိလျက်နှင့် သတိလက်လွတ် မသိသလို ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ တုန်လှပ်ကြသည်။ စိုးရိမ်ကြသည်။ ငါ ကြွေးကြသည်။။

ပဋိစာရီသည် သူ့အိမ်သူ့၊ အိမ်သားတွေကိုသခ္ပါရဓမ္မကဖိနိုပ်ခဲ့ရာအခါ၌ ဆောက်တည်ရာမရ စိုးရိမ်ပူဇ္ဈိုးနှင့်ကြွေးရုတွင် မပြီးသေးဘဲမြှုပ်လူး၍၍သူ့သည် အထိ တုန်လှပ်ခဲ့ရရှာသည်။ သောတာပန်အရိယာဖြစ်သောအာနာထပ်ကြောင်းကြီးသည် သူ့သမီးလေး သူမနာဒေဝို့ ကွယ်လွန်ရာ၌ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်လျက်နှင့်ပင် လူနှေ့မဆည်နိုင်ရှာဘဲ မြတ်စွာဘုရား မျက်မှာက်တော်အထိ ရှိက်ကြီးတင် ပြင်းစွာနိုင်ကြွေးခဲ့ရသည်။

ရှင်အာနန္တသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူရာအခါ၌ မခံမရပ်နိုင်မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျေးမှုမက နှုတ်တော်မှတတွတ်တွတ်မြည်တွန်ပင်ငါးကြွေးတော်မူခဲ့ရသည်။ သောတာပန်အရိယာအထိ ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သောဉြှုလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် စေစေကပင်ကြိုတင်၍ သခ္ပါရဓမ္မတို့၏ အနိစ္စသဘောကို (တတိယအကြိမ်)

သိရှိပြီးဖြစ်ကြပါလျက် တကေယ်ရင်ဆိုင်တွေကြရသည့်အခါ၌ မသိသလို ငါယို
တုန်လူပ်သည့်အထိဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

နှလုံးသွင်းမှုမပြုနိုင်ခဲ့

ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရန် အရေးကြံ့လာရာအခါ၌လက်နှက်မစွဲကိုင်မိသကဲ့
သို့ နှလုံးသွင်းမှုမပြုနိုင်တော့ဘဲ သတိလက်နှက်ကို မစွဲကိုင်မိ၊ ကိုင်မိ ပါသည်
ဆိုလျင်လည်း ကိုင်မိသောတို့သတိလက်နှက်မှာရန်သူကိုနိုင်ခြေ မရှိဘဲအားပေါ့
သည်ဟူ၍သာ ဆိုစရာရှိပေသည်၊ အနာဂတ် အရိယာအထိ မရောက်သေး၍
ဒေါသကိုလေသာကိုမပယ်နိုင်သေးသူဟူသမျှ သောက၊ ပရီဒေဝသသောတို့နှင့်
မကင်းနိုင်သေး၊ ထိုကြောင့် စိုးရိမ်ဖယ်နှင့် တွေ့ကြုသည့်အခါ စိုးရိမ်ကြပေ
မည်၊ ငါကြုးဖယ်နှင့် တွေ့သည့်အခါ ငါကြုးမည်သာဖြစ်ပေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တူး
ကြီးတစ်ပါး တောင်ကြီးပြီသလို ပြီသွားရာအခါ၌လည်း ဆောက်တည်ရာမရ^၁
ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမရှိလျင် ဘယ်လိုနေကြရပါမည်နည်း
ထုထည်ကြီးမားလှသော တပည့်တပန်းတွေ ထိန်းနိုင်သိမ်းနိုင် ရှိမရှိကြပါမည်
လား၊ ဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်မှတွေ့ ဖြစ်သူတို့ကဖြစ်ကြသည်၊ ကမ္မာနှင့်ချို့ကျေး
ဇူးများသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ ကျေးဇူးများသော ဤလိုဆရာတော်ဘုရား
တစ်ပါး သာသနာတော်တွင် ရခဲလှသည်ကို အောက်မေ့၍ ယူကြုံမရ တသသ
ဖြစ်နေသူတို့ကလည်း ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်၊ မိမိတို့ ဆင်ခြင်မိသမျှ အဝဝသော
ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ဆင်ခြင်လျက် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြဘဲ ရှိက်ကြီးတဝ်
ဖြစ်သူတို့လည်း ဖြစ်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

တည်ပြုမြတ်တော်မှုလှသည်

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တပည့်တပန်း ရဟန်း၊ရင်း၊လူ့ပြည်သူပြုည်သားတို့
စိုးရိမ်သောက ဗျာပါရတို့ဖြင့် မည်မျှပင် တုန်တုန်လူပ်လူပ် ရှတ်ရက်ခတ်နေ^၂
ကြသော်လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာကား ကျေနစွာ ပြင်ဆင်မွမ်းမ စီမံအပ်

(တတိယအကြိမ်)

နိဒါန်း

သော ခုတင်ညာင်စောင်းပေါ်တွင် ကြောင့်ကြမရှိ ကိန်းစက်နေသိအလား
တည်ဖြစ်တော်မူလျသည်။

နောက်ဆုံး ပူဇော်ခြင်းဖြင့် တပည့် တပန်း ရဟန်းတို့က လက်ယာရစ်
လည်ပတ်ပြုအပ်သော ပူဇော်သမု အရိုအသေပြုနေသည်တို့ကိုလည်း လုံးလုံးမျှ
မရှု တိတ်တိတ်ဖြစ်သက်လျက်သာ ရှိနေပါသည်။ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စ အဝေး
တို့ကို တာဝန်ကျေပွန်စွာ တမောတပန်းကြီးပမ်းဆောင်ရွက်တော်မူပြီးရာအခါ၌
စိတ်နှစ်ဗုံး ခုံးခုံးချကာ အနားယူလျက် တရေးတမော ကိန်းစက်တော်မူနေသကဲ့
သို့လည်း ရှိပါပေသည်။

သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်အခါက ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏တည်
ဖြစ်မှုဂဏ်ကိုထုတ်ဆိုနိုင်လောက်အောင် သနိုဒ္ဓိယရာဏ်နှင့် ပြည့်စုံလုပါသည်ဟု
ချီးကျူးသမု ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ယခုသော်ကား ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
နောက်ဆုံး တည်ဖြစ်မှုဖြင့် တည်ဖြစ်လျက်ရှိတော်မူရာ ဤနောက်ဆုံးတည်ဖြစ်
မှုမှာကား လုံးဝလှပ်ရှားခြင်းမရှိသော တည်ဖြစ်မှုပါတည်း၊ လွန်လွန်းသော ဤ
တည်ဖြစ်မှုမျိုးကို မည်သူမျှ လိုလားအပ်သည်မဟုတ်ပါ။

ပေးတော်မူခဲ့သည့်အမွှု

ရဟန်းရင်လူ ပြည်သူ့ ပြည်သား၊ ကမ္မာသားတို့၏ကိုးကွယ်
အားထားလေးစားရာ ဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာကား တစ်ဘဝ
၁၁၁၃သိမ်း၍၌ဖြစ်းတော်မူသွားပြီဖြစ်ရာ သက်တော်ထင်ရှားမရှိတော့ပြီ၊ သို့သော်
“ခြရာသာပျောက်၊ လက်ရာမပျောက်” ဆိုသကဲ့သို့ ဆရာတော် ဘုရားကြီး
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော်လည်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ လက်ရာဖြစ်သော
အမွှုပစ္စည်းများကား မပျောက်ပျက်ဘဲ ဘုန်းကြီးတို့အတွက် ကျော်ရစ်ပါသည်။
ကျော်ရစ်သော ထိုအမွှုပစ္စည်းများမှာ အစိုးဗြိုင်းအောင်ထိုက်တန်လှသော
အမွှုပစ္စည်းများတို့သာဖြစ်ပါသည်။

(တတိယအကြမ်း)

“ချစ်သားအာန္တာ၊ ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံရာအခါ၌ ငါဘုရား
ဟောကြားအပ်သော ဓမ္မကွဲန္တာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သည် ငါဘုရား
ကဲ့သို့ သင်တို့ဆရာဖြစ်လွှား” ဟု ---

ရင်အာန္တာအား မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်၊ မှန်လျှပါ
သည်၊ မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူလျှင်လည်း ဓမ္မကွဲန္တာ ရှစ်သောင်း လေးထောင်၌
အကြုးဝင်သော ဤသုတ်၊ ဝိနည်းတရားတို့ကိုသာ ဟောကြားတော်မူပါလိမ့်
မည်၊ မြတ်စွာဘုရားသက်တော်ထင်ရှား မရှိသည် နောက်တွင်လည်း ဤသုတ်၊
အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းတရားတော်တို့သည် ဘုရားဟောတော်မူသည်အတိုင်းပင်
တည်တဲ့ သင့်သလောက် ကာလပတ်လုံး တည်တဲ့ရစ်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်၊
မြတ်စွာဘုရားထင်ရှားရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဤတရားတော်တို့သည်
သာ လူ နတ် ပြဟွာ သတ္တုဝါတို့၏ ဆရာဖြစ်ရစ်ပါမည်။

ဤနည်းအတူပင် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး
မရှိသည်နောက်၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားဆုံးမထားသော အဆုံးအမ
ည်ဝါဒတရားတို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှိတုန်းကော့သို့ပင် တည်ရှိရစ်ခဲ့
ပါသည်၊ ဤတရားတို့သည် ဘန်းကြီးတို့ ကိုးကွယ်အားထားရာ ဆရာဖြစ်ရစ်
ပါသည်။

ပြုစုတော်မူခဲ့သောကျမ်းဂန်တွေ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြုစုတော်မူခဲ့သော ကျမ်းဂန်တို့မှာ ခြောက်ဆယ့်
ခုနှစ် (၆၈) ကျမ်းရှိကြောင်း ရေတွက်ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤ
သည်တို့မှ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ရှိပြီး ကျမ်းဂန်အရေအတွက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်
မည်၊ ကျမ်းစာအုပ်အဖြစ်သို့ မရောက်သေးဘဲ စာမူအဖြစ်ဖြင့် ကျော်ရစ်သော
ကျမ်းဂန်တို့လည်း ရှိပါသေးသည်၊ ကျော်သေးသာ ထိုစာမူတို့ကိုလည်း သက်
ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတို့က ကျမ်းစာအုပ်အဖြစ် ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြ

၃၁

နိဒါန်း

မည်သာ ဖြစ်ပါသည်၊ ထွက်ပေါ်လာလတ္ထံ၊ ကျမ်းစာများပါဆိုလျင်ယခုရေတွက် ဖော်ပြထားသော အရေအတွက်ထက် ပိုလာမည်မှာ ဓာတ်ချုပ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဟောတရားမျိုးမဟုတ်ဘဲကျမ်းကန်ပြရန်လုံး အတိုင်း ရေးသားပြုစုခုခဲ့သော “ဝိပသုနာရှုနည်းကျမ်း၊ ဝိသူဒ္ဓမဂ်ဘာသာပြန်၊ ဝိသူဒ္ဓမဂ်မဟာနိကာနိသုယ်” စသည်တို့ကဲသို့သော ကျမ်းကန်မျိုးလည်း ပါပါသည်၊ ဟောတရားအဖြစ်မှ ကက်ဆက်ကြီးခွဲဖြင့် ကူးယူပြီးနောက် ကျမ်းစာအပ်အဖြစ်သို့ ရောက်နေသည့် ကျမ်းစာမျိုးလည်း ပါရှိပါသည်၊ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ပြုစုခုခဲ့သော ဤကျမ်းကန်တို့မှာ အဘက်ဘက်တွင် ပြည့်စုံလုပါသည်၊ သူတ္ထန်ဘက်တွင် မဟာသတိပဋိဘန် စသည်၊ အဘိဓမ္မဘက်တွင် အဘိဓမ္မဒေသနာတော်ကြီး စသည် (ဤကျမ်းကြီးမှာ စာအပ်အဖြစ်သို့မရောက်သေးဘဲရောက်လုန်းနီး တည်းဖြတ်သုတ်သင်ပြင်ဆင်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေလေပြီးဝိနည်း၊ ဘက်တွင် ဝိနယဝိန္တယသံ့ဟာ၊ ဤသို့ပင် သုတ်၊ အဘိဓမ္မ၊ ဝိနည်း၊ ဟူသော ဝိဋကတ်သုံးသွယ်တွင် မည်သည့်နေရာမှ လိုနေသည်ဟူ၍ မရှိလုဘဲအဘက်ဘက်တွင် ပြည့်စုံလုပါသည်။

သာသနာပြုရာတွင် ပဋိပတ္တီ သာသနာတော်ကိုသာ အများအားဖြင့်အားပေးမှု ပြုတော်မူခဲ့သော ဆရာတော် ဘုရားကြီးဖြစ်တော်မူသည့်အလျောက် ပြုစုခုခဲ့သော ကျမ်းကန်တိုင်းလိုမှာလည်း ဝိပသုနာ ပဋိပတ္တီဘက်ကိုသာ ငဲ့စောင်းရေးရှု ပြုစုတော်မူခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်၊ ပြုစုခုခဲ့သော ကျမ်းကန်တိုင်းမှာ ဝိပသုနာ ပဋိကတ်နှင့် ကင်းသော ကျမ်းကန်ဟူ၍ မရှိသလာက်ပင်တည်း။

ဤသည်တို့မှာ ဝိပသုနာယောက် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ပေးတော်မူခဲ့သော အမွေပစ္စည်းဖြစ်ပါတော့သည်၊ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်အထိသုံးဖွဲ့နိုင်သော အဖိုးတန် အမွေပစ္စည်းကို ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံမှ ရယူလိုက်ကြရသည်မှာဘုန်းကြီးတို့တွေ မည်မျှ ကံကောင်းကြသနည်း၊ တစ်ဘဝ

တွင် တစ်ခါလောက်သာ အခွင့်ကြုံသဖြင့် တိုက်ဆုံးရသော ကံကောင်းခြင်းမျိုး
ပါပေ။

အမွှု J-မျိုး

ဓမ္မဒါယာဒသုတေသနတွင် မြတ်စွာဘုရားက အမွှု J-မျိုးကို ခွဲခြား၍
ဟောကြားတော် မူထားပါသည်၊ ထို J-မျိုးမှာ အာမိသအမွှု၊ ဓမ္မအမွှုများ
ဖြစ်ပါသည်၊ ထို J-မျိုးအနက် အာမိစ အမွှုသည် ဆွမ်း၊ သက်နှုံး၊ ကျောင်း၊
ဆေး ပစ္စည်း င့်ပါးဖြစ်လေသည်၊ ထိုအာမိသအမွှုကို မြတ်စွာဘုရားက သူ
တာပည့် သာဝကတို့အား မခံယူကြဖို့နှင့် ဓမ္မအမွှုကိုသာ ခံယူကြဖို့တိုက်တွန်း
တော်မူခဲ့သည်၊ ဓမ္မအမွှုသည် ကျင့်ကြုံကြုံးကုတ် အားထုတ်ရမည့် ဝိပဿနာ
ပဋိပတ်ကဲသို့သော အမွှုဖြစ်လေသည်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော် အတိုင်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမွှုခံတို့သည် ဓမ္မအမွှုကိုခံယူကြဖို့လိုအပ်လှပေသည်။

ပစ္စည်းလေးပါးဟူသော အာမိသမှာ လူတို့လောကတွင် ထိုက်သင့်သ
လောကတော့ ရှိရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်၊ ခေတ်အလျောက် ပစ္စည်း လေးပါး
မပြည့်စုံလျှင် “အူမမတောင့်သဖြင့် သီလစောင့်နိုင်မည်မဟုတ်” သောကြောင့်
ထိုက်သင့်သော ပစ္စည်းလေးပါးမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်ပေသည်၊ ရှိသင့်သောကြောင့်
ပင် ပရီယေသနသမွဒါ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရအောင် ရှာမှိုးမှုနှင့် ပြည့်စုံဖို့ အာရဂ္ဂ^၁
သမွဒါ၊ ရှာမှိုး၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို အချိုးအနှီး မဖြစ်စေဘဲမပောက်
မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ပြည့်စုံဖို့ကိုလည်းဟောကြားတော်
မူခဲ့ပေသည်၊ အာမိသအမွှုကို မခံစေလိုသည်မှာ ပစ္စည်း လေးပါးကို မရှာမှိုး
အပ် မစောင့်ရှောက်အပ်သည်ကို ဟောကြားတော်မူလိုရင်း မဟုတ်သည်မှာ
ထင်ရှားလှသည်၊ ဤသည်မှာ လောကလူတို့အတွက် အာမိသအမွှုခံ မဟုတ်
ကြောင်း သိရှိရန်လိုအပ်လှသည်။

နိဒါန်း

ရဟန်းတို့မှာမူ ပစ္စည်းလေးပါးကို အားထုတ်ရှာမှုးနေရန်မလိုအပ်သည် သာတည်း၊ နေရန်အတွက် ဆောက်လုပ်လူ၏သူ ဒါယကာ မရှိလျင် သစ်ပင်ရှိပို ဦးနေဖို့ ဉာဏ်ကြားတော်မူခဲ့သည်၊ သက်န်းမရှိလျင် လူတို့ စွန်းပစ်ထားသော အဝတ်ကို ကောက်ယူဝတ်ဖို့ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် လူတို့ ဉာဏ်ကြားတော်မူခဲ့သည်၊ ဆွမ်း အတွက်ဆိုလျင် သလုံးမြင်းခေါင်းကို အရင်းပြု၍ ဆွမ်းခံစားဖို့ ဉာဏ်ကြားတော် မူခဲ့သည်၊ ဆေးဆိုလျင်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်သော နားကျင်းယ်ဖြင့် ထုအပ်သည် ဆီးဖြူ။၊ သူ့ရား၊ သဖန်းခါးဆေးကို ဉာဏ်ကြားတော်မူခဲ့သည်၊ လူ၏သူ၏ဒါယကာ ရှိလျင်မူ အလျှော်ကောင်းသည်ကိုတော့ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့သည်။

တစ်မဂ္ဂ၊ တစ်ဖိုလ်ရလို၍ ဘုရားသာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက်ရဟန်းပြု လာကြသော သူ့တပည့် သာဝကတို့အား မဂ္ဂ၊ ဖိုလ်ရရာ ရကြောင်းဖြစ်သည် တရားကိုသာ အားထုတ်တော်မူစေချင်သည်၊ တရားအားထုတ်သဖြင့် သံသရာ ဝင်ခုက္ခမှ လွတ်မြောက်စေလိုသည်၊ ထိုကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါး ရလိုမူဖြင့် အချိန်ကုန်မခဲ့စေလို့၊ တရားအားထုတ်မှုဟူသော တရားအမွှကိုသာ ခံယူလျက် အချိန်ရသူ၏ တရားကိုသာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်စေလိုကြောင်းမှာ ထင်ရှားလှ ပါသည်။

ရထိက်သောဓမ္မအမွှန်ငါး ရဟန်းတော်ဦးသောဘန်

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အနီးကပ်ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြုစုံလျက်လည်း ကောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးကြွရာတွင် လိုက်ပါ၍ မကျမကာ စောင့်ရောက်လျက် လည်းကောင်း နေထိုင်ခဲ့သော ရဟန်းတော် ဦးသောဘန်မှာ ဤ “ဓမ္မအမွှ” စာမူကို ကက်ဆက်ကြိုးခွဲဖြင့် ဖမ်းယူပြီးလျင် စာမူအဖြစ် ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းထားခဲ့သည်၊ ဤစာမူလို သာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့ လူကြီးတို့က တောင်းသော လည်းမပေးရက် မစွန်းရက် မက်မက်မောမော နဲ့မြောနှစ်မြိုက်ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

(တတိယအကြိမ်)

ဤစာမျက်မှုးကိုနိဒါနီးနှင့်တကွ စာမျချောအဖြစ်သို့ရောက်အောင်တည်း
ဖြတ်သတ်သင် ပြင်ဆင်ပေးပါရန် ဘုန်းကြီးထံအပ်နဲ့ထားရာသည်၊ ဤအတွင်း
မှာပင် မဟာစည် နာယကဆရာတော်များနှင့် နယ်လျည် ဓမ္မကထိကဆရာ
တော်များ စည်းဝေးဖို့ အချိန်ကာလသို့ ရောက်လာ၍ စည်းဝေးတော်မူကြရာ
အခါ၍-

“မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောတရားများကိုရရှိထားရာပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် ထိုတရားများကို နာယကအဖွဲ့သို့ တင်ပြပြီးလျှင် သာသန
နှင့်ဟ အဖွဲ့က တာဝန်ယူရှိက်နိုင်ရမည်” ---

ဟူသောဆုံးဖြတ်ချက်ကို တည်းတွေ့ကျတ်တည်းသော့တူဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်ကြ
သည်၊ နာယကဆရာတော်တို့သည် ဤဆုံးဖြတ်တော်မူကြရာဖွံ့မည်သူ့လက်တွင်
မည်သည်စာမူနေရှိသည်ဟု သိတော်မူဟန်မတူပေ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
တရားတွေ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်မည်နိုးတော်မူကြ၍သာ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်တော်မူ
ကြဟန်ရှိပါသည်၊ ဤတွင် ရဟန်းတော် ဦးသောဘန်၏ စာမူမှာ ဘုန်းကြီးထံ
တွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးက ဤစာမူရှိနေသည်ကိုသိရား

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားစာမူတစ်ခု တပည့်တော်ဆီမှာရှိနေပါ
သည်၊ သာသနာနှင့်ဟ အဖွဲ့ကတောင်းထားသော်လည်း သူမြတ်နိုးသော
စာမူဖြစ်လို့ မပေးဘဲ ထားသည်ဟုဆိုပါသည်၊ ဤစာမူကို တည်းဖြတ်
သူရှိလျှင်ပို့လိုက်ပါမည်” --

ဟုထုတ်ဖော်လျှောက်ထားလိုက်ရတော့သည်၊ ထိုအခါ ဆရာတော်တစ်ပါးက-

“ဆရာတော်ပဲ တည်းဖြတ်ပါ” ဟုဆိုပါသည်။

နာယကဆရာတော်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ လျှောကန်သင့်မြတ်လွှာပါ
သည်၊ သို့သော် ဤစာမူကို အမြတ်တနိုး ဖြစ်လျက်ရှိသော ဦးသောဘန်
အတွက်မှာမူ မည်သို့ ရှိလေသည်မသိ၊ နာယက အစည်းအဝေးပြီး၍ ဦးသော
ဘန်နှင့်တွေ့သည့်အခါ-

နိဒါန်း

“တပည့်တော် သီလျက်နဲ့ ဒီလို မလျောက်ဘဲထားလို မဖြစ်တော့ဘူး ဦးသောဘနှု ဒါကြောင့် ဒီလိုဖော်ထဲတဲ့လျောက်ထားလိုက်ရတာပဲ” ပြောရှာ
ရှာ

“တင်ပါဘုရား-ပြီးတာပါပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့” တဲ့၊
မျက်နှာင်ယေးနဲ့ ပြောရှာပါသည်။

နာယကဆရာတော်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင်လိုက်နာတော်မူခဲ့ဖူးပါသည်၊ နာယကဆရာတော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုလားတော်မမူဘဲလျက်လိုက်လျောက်မူခဲ့ပါသည်၊ အလျှင်းသင့်နေသဖြင့် ဤနိဒါန်းတွင် ဖော်ပြပါရှိုးမည်။

ရုပ်တုတော်ကိစ္စ

ဘုန်းကြီးအမြင်တွင် “ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိတုန်း ဆရာတော်ဘုရား၏ ရုပ်တုတော်ပြုလုပ်ထားသင့်သည်၊ သက်တော်ထင်ရှားမရှိသည့်နောက်မှ စာတ်ပုံကိုကြည့်လုပ်ရလျှင် တူသင့်သလောက်တူမည်မဟုတ်၊ ဤကိစ္စကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လျောက်ထားပြီး စေစေက ပြုလုပ်ထားမဖြစ်မည်” ဟုမြင်လာသည်၊ ဤတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လျောက်ထားဖို့ စဉ်အားရှုံး အခက်အခဲ တစ်ခုပေါ်လာလေသည်၊ ထိုအခက်မှာ “ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပုံစွဲန်တော်မှုမှ” ဆုံးသည့်စကားကို ထည့်သွင်းလျောက်ထားရန် ရင့်သီးလှသဖြင့် မလျောက်ထားလိုဘဲ ဖြစ်လာသော အခက်ဖြစ်လေသည်၊ ဘယ်လိုပင် ပရိယာယ်ဖြင့် လျောက်လျောက် ဆရာတော် ဘုရားကြီးကတော့ရည်ရွယ်ချက်ကို သိမည်သာဖြစ်သည်-ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့် လျောက်ထားရန် ခက်နေခဲ့သည်၊ အမှန် “သေမှပြုလုပ်လို့မဖြစ်”ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး သိရှိသွားမည့်အတွက် ထိုစကားလုံးကို မထည့်ရက်ဘဲ ဖြစ်နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

(တဏိယအကြမ်)

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရပ်တုတော်ရှိနှင့်ဖို့ရာက အရေးကြီးသဖြင့် ဖြစ်သလို လျောက်ထားရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်-

“ဆရာတော်ဘုရား-

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပုံတူ ရပ်တုတော်ရှိသင့်သည်ဟုထင်ပါသည် ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် ပြုလုပ်လိုပါသည်၊ ပါတ်ပုံကိုကြည့် ထူလုပ်လို တူသင့်သလောက် တူမည် မဟုတ်ပါ၊ တပည့်တော်များ ဆရာတော်ဘုရားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် တပြီး နက် ရပ်တုတော် ဖြစ်မြောက်ရေးကို အားထုတ်ကြမည် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

ဤအမိပါယ်အတိုင်းပင် ဝက်လက်နော် စာဖြင့်လှမ်းပြီး လျောက်ထားလိုက်ပါသည်၊ မကြာမိမှာပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ စာပြန်လာ၏၊ စာမှာ

“ပါတ်ပုံတွေ ရှိနေပြီဖြစ်လို ရပ်တုလုပ်နေရန် လိုမည်မဟုတ်ပါပါတ်ပုံရှင်ပြီးနေတာပဲ” တဲ့”

လိုရင်းအမိပါယ်မှာ ဤသို့ပင် ပြန်စာရေးလိုက်ပါသည်၊ ဤပြန်စာအရ အတင်းထိုး လျောက်ထားရန် မသင့်သဖြင့် နောက်ထပ် မလျောက်ထားတော့ပဲ အသာနေခဲ့ပါသည်၊ သို့သော် ဤပေးစာ ပြန်စာနှင့် ပတ်သက်၍ နာယကအဖွဲ့ဝင် ဆရာတော်အချိန် တွေ့သည့်အခါ လျောက်ထားခဲ့သည်၊ နာယကအစည်းအဝေးသို့ တင်ပြလျောက်ထားခြင်း မဟုတ်ပါ၊ နာယကအဖွဲ့ဝင် ဆရာတော်များ စည်းဝေးချိန်ရောက်လာ၍ စည်းဝေးလာကြသည့်အခါ ဤကိစ္စကိုပြီးဖြစ်နေသော ဆရာတော်တစ်ပါးက-

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရပ်တုတော်ဖြစ်မြောက်ရေးကို တပည့်တော်တို့ နာယကအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆောင်ရွက်မှဖြစ်မည်၊ ဝက်လက် ဆရာတော်တစ်ပါးတည်းအနေနဲ့ လျောက်ထားရှုံး ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခွင့်မပြုဘဲ ဖြစ်နေပါသည်၊ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရပ်တုတော်

နိဒါန်း

ပြုလပ်ကြဖို့ သင့်ဖြေဖြစ်ကြောင်း အဆိုကို တပည့်တော်က တင်သွင်းပါ
သည်”

ဟူအဆိုကိုတင်သွင်းရာ ထိအဆိုကို နာယကအဖွဲ့ ဆရာတော်တို့က သဘောတူ
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်၊ ဤ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝက်လက် ဆရာတော်က ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးထံ ရောက်အောင် လျှောက်ထားရန် ဟူ၍လည်း ဘုန်းကြီးအား
နာယကအဖွဲ့က တာဝန်ပေးလိုက်ကြတော့သည်၊ တာဝန်ရှိလာသည့်အလျောက်
ဆရာတော်ကြီး သိတင်းသုံးရာ စံကျောင်း အပေါ်ထပ်သုံး တက်ရောက်ချဉ်းကပ်
ပြီးလျှင်-

“ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်က မည်သို့မျှ လုံးဆော်ခြင်းမပြုဘဲ
နာယကဆရာတော်များအဖွဲ့က ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရပ်တုတော်ရှိ
သင့်ကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်ဘုရား”

ဤသို့လျောက်ထားခဲ့ရသည်၊ မိမိကလျောက်ထားသည်ကို ခွင့်မပြုခြင်း
ကြောင့် နာယကဆရာတော်များအား လုံးဆော်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆန္ဒ^၁
မရှိသည်ကို အတင်းမရ-အရ တိုက်ယူသည်ဟု ထင်မည်ဖိုးသဖြင့်မိမိလုံးဆော်
သည်မဟုတ်ကြောင်းကို ထည့်သွင်းလျောက်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏၊ သည်တော့မှ
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက-

“ရပ်တုလုပ်ရင်ဘန့်.လုပ်ကြမှာလ” တဲ့။

“ကွန်ကရစ်န့်.လုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်ဘုရား” လို့

လျောက်ထားရာ-

“ကြေးနဲ့လုပ်ရင် အန္တရာယ်များတယ် မကောင်းဘူး” တဲ့။

ဤသို့အမိန့်ရှိပါသည်၊ နာယကအဖွဲ့မှ သင့်တော်မည်ထင်၍ ဆုံးဖြတ်
သည့်အခါ၌ “ပါတ်ပုံတွေရှိနေတာပဲ”လို့ အမိန့်မရှိတော့ပေါ့ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးသည် မိမိ၏အလိုဆန္ဒကို ရုပ်သိမ်းတော်မူလျက် နာယကဆရာတော်တို့၏
အလိုဆန္ဒအတိုင်း ငြင်းပယ်ခြင်းမပြုပဲ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့ပါသည်။

နိဂုံး

ဦးသောဘန်လည်း လိုက်လျော့သည်

ဦးသောဘန်သည် ဤ “ဓမ္မအမွှု” စာမျက်သာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့လူကြီးများက တောင်းသော်လည်း မပေးရက်အောင် အမြတ်တနိုး လက်ဝယ်ပိုက် လျက် နှစ်နှစ်သက်သက် စုံမက်နေ့ခဲ့သည်၊ သာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့ လူကြီးများ ဆိုပါလျှင် ရဟန်းသံယာတော်တို့နှင့်တကွ ရိပ်သာကြီး တစ်ရိပ်သာလုံး စောင့်ရှုက်လာခဲ့သော အဖွဲ့ကြီးဖြစ်သည် ကို အများသူငါ သိနေကြသည်၊ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့လူကြီးတို့က တောင်းသည် ဆိုလျှင် အရာရာထောက်ထား၍ ပေးသင့်ပါလျက် မပေးရက်ဘဲ ရှိခဲ့သည်မှာ ဦးသောဘန်သည် သူစာမျက် မည်မျှ အမြတ်တနိုး ဖြစ်နေသည်ကို ဆင်ခြင်က သိသာထင်ရှားလှသည်။

သို့-နှစ်သက်စုံမက် ပွဲဖက်ထားခဲ့ပါသော်လည်း ဦးသောဘန်မှာနာယ ကဆရာတော်တို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမှ “မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့” ဟူသောစကားဖြင့် လိုက်လျော့ရရှာသည်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်ပင်အလို ဆန္ဒမရှိဘဲ နာယကအဖွဲ့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော်တော်မူခဲ့ပါလျှင် အဘယ်မှာ သင့်တော်ပါမည်နည်း၊ နာယကအဖွဲ့ ဆရာတော်တို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမွှုထိန်း သားကြီး ဗြိုရသ အရာတွင် တည်ရှိနေ့ခဲ့ရာ တရားသဖြင့်စိမ့်ခန့်ခွဲပေးသော အစီအမံကို နာခံ၍ အရာရာ လိုက်လျော့သင့်ကြပါသတည်း။

ဝက်လက်-မဏိုးရိမိုံးတိသု

၁၃၄၄-ခုပြာသို့လပြည့်ကျော် ၁၂-ရက်၊ ဓဒ္ဒဟူးနေ့။
သာသနာ-၂၅၂၆
(၉-၂-၈၃)

(တတိယအကြမ်း)

278

ရွှေခြေမြို့နယ်၊ ရွှေခြေမြို့နယ်

திருவாறை விடுதலை கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை முன்னால் திருவாறை விடுதலை கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை முன்னால் திருவாறை விடுதலை கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

Digitized by srujanika@gmail.com

ပေမပိုင်း

(တတိယအကြမ်)

နံနက်သူရားဝတ်တက်အပြီးပေးသော ဉာဏ်ဒကထာဒေသနာ

ဒီသာသနရှိပ်သာမှနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာသနတော် အကျိုးကို စွမ်းနိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ လိုပါတယ်၊ ဆောင်ရွက်နိုင်မှုလဲပဲ နေဖို့ရာ သင့်ပါတယ်၊ ဒီမှာ အမြှုရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မိမိတို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြီးစား ဆောင်ရွက်မှဖြစ်မယ်၊ ကမ္မာနာနစရိယ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။

သာသနရှိပ်သာမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မိမိကိုယ်တိုင်လ အကျိုးများ အောင်နေဖို့၊ ကိုယ့်အတွက်သာ မကသေးဘူး၊ အများအတွက်လ အကျိုးများ အောင် ဟောနိုင်၊ ပြောနိုင်၊ ညွှန်ကြားနိုင်အောင် အဲဒီလို ရည်ရွယ်ပြီးလာနေဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်ယင်တော့ဖြင့်သာသနရှိပ်သာမှုလာပြီးနေတာ ပိုနေတာပါပဲ။

ဝါကျွတ်ရင် ပြန်ရတာပဲ

ရှေးကတည်းက ဒီကရဟန်းခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရဟန်းခံပြီး ဒီမှာအမြတ်များနေမယ်ဆိုလိုရှိယင် ရဟန်းခံမပေးပါဘူး၊ ခဏခေတ္တာနေမယ် ဒုလ္လာသာရဟန်းခံပေးပါတယ်၊ ဘာပြုလိုတုန်းဆိုတော့ ရဟန်းခံပြီးတော့ဒီလိုအမြှုနေယင် စာသင်တာလဲမဟုတ် ဘာလဲမဟုတ် အလကားပိုနေမှာစိုးလို့ပါပဲဒါကြောင့် ဒီမှာရဟန်းခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အစတုန်းကတည်းက လက်မခံပါဘူးမလွှဲမကင်းသာတဲ့တစ်ဦးတလေတော့ ရှိပါတယ်။

သာသနရှိပ်သာက သာသနတော် အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ရှာ့ကြာနပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်လဲပဲ ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ရန် ကြီးစားရမယ်၊ ဒီ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓမ္မသရာတော်ဘုရားကြီး၏

မှာ တရားအားထုတ်ပြီးလို့ ရက်ပို့နေတယ်ဆိုရင်လ တရားဟောပုံ ဟောနည်း
တို့၊ ဘာတို့ အဲဒီလိုဟာတွေ လေ့ကျင့်ဖို့-တရားဟောနိုင်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါ
တယ်၊ အဲဒါတွေ မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူးဆိုယင်တော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာမှာ သိပ်
အဆင်မပြေပါဘူး။

အမှန်ကတော့ ဝါကျေတ်လိုရှိယင် ပြန်ရတာပဲ၊ အကြောင်းထူး မရှိယင်
ပေါ့လေ၊ အကြောင်းထူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုယင်လ မိမိသရာဖြစ်တဲ့ ကမ္မဏာန်း
ဆရာထုမှာ ခွင့်တောင်းပြီးတော့ သင့်တော်တယ်ဆိုယင်လနေ၊ မသင့်တော်ဘူး
ဆိုယင်လ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်နေဖို့ပါပဲအီမှာရှေးတုန်းကဆိုလိုရှိယင်ဝါကျေတ်
တာနဲ့ ပြန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပြန်ရတယ်၊ ဒါမှနောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေရာထိုင်ခင်း
တို့ဘာတို့ အစစအရာရာ ပေးနိုင်တာကိုး၊ အခုတော့ဖြင့် ကျောင်းတွေ တော်
တော်များလာလို့ တရားအားထုတ်မယ့် ယောကိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေရာပေးဖို့ တော်
တော်ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ်လို့ ရှေးတုန်းကလိုပဲ အကြောင်းထူး မရှိယင်
တော့ ဒီသာသနုရိပ်သာမှာ အကြောကြီးနေလို့ မတော်ပါဘူး။

ဒီနှစ်တော့ဘယ်လို့နေမယ်မပြောတတ်ဘူး

အင်း- အဖွဲ့ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ အမြင်အားဖြင့်လ သာသနာတော် အကျိုး
မဆောင်ရွက်နိုင်လိုရှိယင် သူတို့စိတ်ထဲမှာအားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သာသနာပြုရာ
ဌာနဆိုတော့ သာသနာပြုဖို့ လိုပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လ ပဋိပတ္တီ သာသနာပြည့်
စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်၊ တတ်နိုင်လိုရှိယင် တရားတွေ ဘာတွေ
ဟောဖို့ ရိပ်သာထဲမှာလ ဟိတေသိတရားပဲ ကျင်းပတာလရှိတော့ အဲဒီမှာလ
အကျိုးများအောင် ဟောနိုင်ယင်ဟော မဟောနိုင်လိုရှိယင်တော့လ တယ်ပြီး
နေရာမကျဘူး။

ဒီပြင် နေရာဌာနတွေမှာလ ဒီကမ္မဏကထိကတွေကြွေရောက်ပြီးဟောကြား
ဆုန်ပြနေတာတွေ ရှိပါတယ်၊ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်းတော့ ဘွားနေတာပဲ၊ ဒီနှစ်

(တတိယေအကြိမ်)

တော့ ဘယ်လိုနေမယ် မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒါကတော့ နှစ်ပတ်လည်ကျမှ အခါ တော့ တေပါသေးတယ်၊ အဲဒါတွေဒီကလဲ တာဝန်ရှိတာဖြစ်လို့ ခုပြောရတာပဲ၊ မပြောယင် သူများကအပြစ်တင်စရာဖြစ်မှာ၊ အုပ်ချုပ်တဲ့ဆရာတွေမှာပဲ အပြစ် တင်စရာဖြစ်နေမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကပြောသင့်တာကလေးတွေကို ပြောရတာ။

အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေစိတ်မချမ်းသာအောင်မပြောသင့်ဘူး

သာသနာအကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆိုတာလဲမကျန်းမမာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကျတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ရှေးကဆောင်ရွက်နေပေမယ်လို့ မကျန်းမာတော့ လဲမတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျန်းလဲကျန်းမာမယ်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းလဲရှိမယ်ဆိုယင်တော့ သာသနာတော်မှာ အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ကြဖို့လိုပါတယ်။

ပြောတဲ့အခါမှာလဲ စေတနာထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ပြောဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် မတော်မသင့်ပြောတာလဲ နေရာမကျဘူး၊ အဲဒါမပြောသင့် မပြောထိုက်တဲ့ဥစ္စာပဲ၊ မပြောရဘူး ဒီဥစ္စာ၊ တရားအားထုတ်ဖို့သာ တိုက်တွန်းပြီးပြောရတယ်။

တလောက နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ- ယောကိတွေ တောင်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ ဒီကစီစဉ်ပေးပို့ရာ ရှိနေတယ်၊ တော်တော်ကြာပါပြီ၊ အဲဒီနိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပြောတာကို အားမရဘဲဖြစ်နေကြတယ်၊ သူတို့အားရအောင်လိုကလဲ နိုင်ငံခြားစကားတွေပြောတတ်မှ၊ စာပေကျမ်းကို ဗဟိုသုတေသနပြည့်စုံမှာ၊ စေတနာကလဲ ထက်ထက်သန်သန်ရှိမှ ဒါမှ ဖြစ်မှာ။

စိတ်ကောင်းနဲ့ကောင်းလဲရှိမှ

အဲဒါ အချို့အချို့ အရပ်တွေမှာ ကမ္မဏ္ဍာန်းဆရာတွေ လိုနေတယ်၊ အဲဒီလိုနေတဲ့ နေရာတွေမှာလဲ ဒီက အရည်အချင်းပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ စိတ်ကောင်း

၆ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည့်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နှလုံးကောင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်, ပရိယတ္ထိလဲပြည့်စုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်, ဟောရေးပြောရေးလဲ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိလို့ရှိယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တဗြား လိုတဲ့အရပ်ကို ပို့ပေးရမယ်၊ ပို့ပေးတဲ့အခါတော့လဲ နေနိုင်သမျှနေဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီ မှာအမြဲတမ်းနေရမယ်လို့တော့ မပြောပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အချို့နေရာ တွေကအမြဲတမ်းနေဖို့ရာ မလိုအပ်တဲ့ နေရာလဲ ရှိနေတတ်လို့ပါပဲ၊ အဆင်မပြောတဲ့နေရာဆုံးရင် နေနိုင်သမျှသာ နေဖို့ပါပဲ၊ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ဘယ်နေရာ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတည်းနေဖို့ဆိုပြီး စိတ်ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်နေတတ်တာလဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီလို စိတ်ထက်ထက်သန်သန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ သာသနာပြုဖို့ ရာနေရာသစ်ကလေးတွေကို သွားသွားပြီနေဖို့ သင့်တော်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုနေရာ သစ်ကလေးတွေလဲ အခုနည်းနည်းတော့ရှိပါတယ်၊ သုံးငြာနလောက်လားမသိဘူး၊ သင့်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိတာနဲ့၊ အဲဒီနေရာတွေမှာဒီကမပို့ရသေးဘဲဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါမှလ ဒီမှာနေသမျှကာလပတ်လုံး ကိုယ့်အတွက်လဲ အကျိုးရှိ၊ သူများတွေကိုလဲအားပေး၊ ဒီလိုမှာ သာသနာတော်မှာ အကျိုးရှိမယ်၊ သာသနာ ပြုနိုင်အောင် လေ့လာရမယ်၊ အဲဒါမလေ့လာနိုင်လို့ ရှိရင်တော့ ဒီမှာအကြောကြီး နေလို့မတော်ဘူး၊ မိမိတို့တာဝန်ကိုမိမိတို့ ကျေပွန်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

တရားအားထုတ်ဖို့အချိန်နည်းနေယင်နေရာမကျဘူး

အမြဲလိုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဉာဏ်ပိုင်းမှာလဲပဲ ဘုရားဝတ်တက်၊ ပရိတ်လေးဘာလေးရွတ်၊ တရားလဲမှတ်ရွှေ၊ ဉာဏ်ပိုင်းတစ်ချိန်၊ မနက်ပိုင်းလဲပဲ (၄) နာရီကနေ (၅) နာရီအထိ ဝတ်တက်၊ ပရိတ်လဲနည်းနည်းရွတ်ပြီးတော့ တရားနှလုံးသွင်းအားထုတ်ဖို့၊ မနက်ပိုင်းကျတော့ ဟိုကျောင်းပေါ်တက်ဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီဘုရားရှိခိုးတာနဲ့ ပရိတ်ရွတ်ကိုတော့ အချိန်မကြာအောင်လို့ နည်းနည်းပါပဲ၊ အချိန်များများလုပ်လို့ရှိယင် ရွတ်နေတာနဲ့၊ ပြီးနေမှာ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ အချိန်နည်းနေယင်နေရာမကျဘူး။

ဒါကြောင့် ပရිတ်ရွတ်တာတွေ သာတွေ နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင်စီစဉ် ထားပါတယ်၊ ဒီမှာ ဉာဏ်ပိုင်း-ဉာဏ်ပိုင်း တရားအားထူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပရිတ်ရွတ်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်ရှိရှိလား မသိပါဘူး၊ ဒါလဲ ဒီက လာမကြည့်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီ လာ, မလာ စာရင်းလေးနဲ့ဆိုယင် ကောင်းမှာပဲ၊ ဒီက သံချွင်ပါတယ်ဟိုမှာလဲ အသင့်အတင့်တော့လာကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့မလာ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတာပဲ၊ နေရာမကျဘူး။

ဒီကတော့ သူတို့စိတ်မချမ်းသာမှာစိုးလို့ သာမှာမပြောသေးပါဘူး၊ ဒီက ကိုယ်တိုင်သူရားဝတ်တက်၊ ကိုယ်တိုင်ပရිတ်ရွတ်၊ ကိုယ်တိုင်တရားထိုင်နေတာ တောင်ဒီမှာဒီလို လုပ်နေယင်ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ လာကြပါမှပေါ့၊ မကျန်းမာ လို့နေရင်တော့လဲ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျန်းမာယင်တော့ လာကြပါမှပေါ့၊ အဲဒါအရေး ကြီးပါတယ်။

သာသနု့ရှိပ်သာမှာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာသနာတော်မှာကိုယ်တိုင် လဲ အကျိုးများ၊ သူများလဲ အကျိုးများအောင် မိမိတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှစွမ်း ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားကြရန်သတိပေးပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားအားထူတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့လိုလားအပ်သောကောင်းကျိုးချမ်းသာ လောက်း၊ လောကုတ္ထာမာရ်လာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓာ-သာဓာ-သာဓာ-။

----- x -----

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည်သိရာတော်ဘုရားကြီး၏

သိတင်းကျွတ်ပူဇော်ပွဲ၌ ဟောကြားသော ဉာဏ်ဒကထာဒေသနာ

ကျွန်းမာအောင် ဆေးက စောင့်ရွှာက်သလိုပါပဲ

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဝါကျွတ်တဲ့အခါကာလမှာ အဖွဲ့က စီစဉ်ပြီးတော့ဘုန်း
ကြီးနှင့်တကွ သံယာတော်တွေကို ပူဇော်ကြတာဟာ ကုသိလ်ကောင်းမှုတွေ
ထပ်ပြီးတော့များကြတာပါပဲ၊ အဖွဲ့ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ အဖွဲ့ကိုအကြောင်းပြုပြီး
တော့ လူ။ဒါန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ ဒီဇာနမှလာရောက်ပြီး တရားအားထုတ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော မိမိတို့စေတနာသွေ့တရား အားလုံးစွာ ကုသိလ်ကောင်းမှု
တွေအများကြီးများနေကြတာပဲ၊ ဒါဝမ်းသာစရာပါပဲ။

ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့ အာရုံပြုမယ်
ဆိုယင်ကြည်ဥပုံဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ၊ ဒီတော့ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကုသိလ်
ပျားများနိုင်ပါတယ်၊ အင်မတန်ကျေးဇူးများပါတယ်၊ ဒါတွေ ဘုန်းကြီးကာဘာ
လုပ်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားစရာလဲ မလုံဘူး၊ အခုဆောင်ရွက်ပြီးသား ဥစွာတွေဟာ
အင်မတန် အားရဝမ်းသာစရာကောင်းနေတာပဲ၊ ကုသိလ်ထူးတွေ ပျားများနေပါ
တယ်။

ဒီလိုကောင်းမှုတွေနဲ့စပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မရက္ခာတ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
အကြောင်းပြုဟောတဲ့ တရားကို အမှတ်ရလာတယ်၊ အရင်ကဟောနေကျွတ်ရား
ပါပဲ၊ အဲဒီတရားကာယ်လိုတုန်းဆိုတော့-

“ ဓမ္မာ ဟဝေ ရက္ခတီ ဓမ္မစာရီ၊ ဓမ္မာ သုစီဏ္ဍာ သုခမာဝဟတီ၊
ဒသာနိသံသော ဓမ္မ သုစီဏ္ဍာ၊ န ဒုဂ္ဂတီ ဂ္ဗ္ဗတီ ဓမ္မစာရီ” တဲ့။

အာဝါဒဓမ္မဘဏ္ဍာ

၆

ဒီတရားဂါထာလေးက တယ်ကောင်းတာပဲ၊ ဓမ္မစာရိ- တရားကိုကျင့်လှရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဓမ္မာ- သူတော်ကောင်းတရားက၊ ဟဝေ-စင်စစ်၊ ရက္ခတိ- စောင့်ရှောက်တတ်၏- တရားကျင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားကစောင့်ရှောက်တယ်တဲ့၊ သင့်တော်တဲ့ အစာအာဟာရကို စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဲဒီအစာ အာဟာရကနေပြီးစောင့်ရှောက်လို့ ကျန်းမာတယ်၊ အင်အားရှိတယ်၊ သင့်တော်တဲ့ဆေးကို ဖို့ဝဲသုံးဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ အဲဒီဆေးကနေပြီး စောင့်ရှောက်လို့ကျန်းမာကြတယ်၊ အဲဒါလိုပါပဲ တရားကို ကျင့်လို့ရှိယင် အဲဒီကျင့်တဲ့တရားကနေပြီး စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ ဘယ်လို့စောင့်ရှောက်တုန်းဆိုရင်-

လောကလူချမ်းသာတွေ၊ နတ်ချမ်းသာတွေ အဲဒီလို ချမ်းသာတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် စောင့်ရှောက်တယ်၊ အန္တရာယ်တွေကောင်းအောင်စောင့်ရှောက်တယ်၊ နောက်ဆုံးဆင်းရဲခပ်သိမ်းဇြမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ထိအောင်လဲ စောင့်ရှောက်တယ်၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ တရားကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို တရားကစောင့်ရှောက်တယ်တဲ့။

အခုခြီမှာလာပြီးတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ တရားကိုအရှိအသေအလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ်နေလို့ရှိယင် အဲဒီတရားတွေကစောင့်ရှောက်တာပဲ၊ ရှိရှိသော လေးလေးစားစားနဲ့၊ အားထုတ်ပို့အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီသာသနဦးရိပ်သာမှာ လာရောက်ပြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဟောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အသစ်ဖြစ်ဖြစ်တရားကို အလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီတရားကနေပြီးကောင်းကျိုးတွေရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးနေမှာပါပဲ။

အခုခြီမှာ အဖွဲ့ကပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီမဟာဓည်ရိပ်သာကြီးတာရည်တည်တဲ့အောင်၊ တို့တက်ကြီးပွားအောင်ဆိုပြီးတော့ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ အင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဓမ္မသာသနာနှဂါဟအဖွဲ့ကသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုသေတိအဖွဲ့ကလ သူတို့တတ်နိုင်သလို ဆောင်ရွက်နေတာပဲ၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ သူ့နေရာနဲ့သူအဆင်ပြေပါတယ်။

အဲဒါတွေ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ဒီက ဒီအဖွဲ့တွေကိုမိမိပြီး လျှော်,တန်းကြ,သီလဆောက်တည်ကြ, ဝိပသနာရှုမှတ်ပွားများကြနဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အားလုံးအများကြီး ဖြစ်နေကြရတယ်၊ ဒီလိုသူတော်ကောင်းတရားတွေကို မိမိ တိုက ကျင့်ကြအားထုတ်နေကြတာဖြစ်တော့ အဲဒီသူတော်ကောင်းတရားတွေက အခုမျက်မောက်မှာပဲ သူတော်ကောင်းတွေအမြင်အားဖြင့် ချီးမွမ်းစရာ,ကြည်ညို စရာတွေပဲ ဘာမှအပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။

နောက်သံသရာဘဝတွေကျတော့လဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီပြုထားတဲ့ ကောင်းမှုတွေက အကျိုးပေးလို့ လူ့ဘုံး၊နတ်ဘဝတွေမှာဖြစ်ပြီးကြီးပွားမြင့်မြတ်သွားနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကြောင့် သံသရာဘဝါဘဝတွေအထိ မစောင့်ဘဲ ယခုမျက်မောက်ဘဝမှာပဲ မက်, ဖိုလ်, နိုဗ္ဗာန် တိုင်အောင်ရောက်ချင်ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီ ပါရမိအခြေခံ ကုသိုလ်တွေက အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် မက်, ဖိုလ်, နိုဗ္ဗာန်အထိ ရောက်သွားအောင် စောင့်ရောက်ပေးနိုင်ပါတယ်။

“မမွောရို- သူတော်ကောင်း တရားကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ မမွော-သူတော်ကောင်း တရားကာ၊ ဟဝေ- စင်စစ်၊ ရက္ခတို့- စောင့်ရောက်တတ်၏” တဲ့။

ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သီလကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ သူတော်ကောင်းတရားတွေကို ကျင့်သုံးနိုင်လို့ရှိယင် အဲဒီကုသိုလ်တရားတွေကနေပြီတော့ စောင့်ရောက်တယ်၊ စောင့်ရောက်တယ်ဆိုတာ ကြီးပွားချမ်းသာအောင်၊ အန္တရာယ်ကင်းအောင်၊ မက်, ဖိုလ်, နိုဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ဒီလို စောင့်ရောက်တတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ အင်မတန်အားရစရာ၊ ဝမ်းသာစရာ တွေပါပဲ။

“မမွော သုစ္စရွှေ့ဘာ သူခမှာဝဟတိ”

(တတိယအကြိမ်)

အာဝါဒဓမ္မဘဏ္ဍာ

သုစီဇွော- ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော၊ ဓမ္မာ- တရားသည်၊ သုခံ-
လူနတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်ချမ်းသာကို၊ အာဝဟတိ- ဆောင်ပေးတတ်၏-တဲ့၊ သူ
တော်ကောင်း တရားတွေကို ကောင်းစွာကျင့်လိုရှိယင် အဲဒီကျင့်တဲ့ သူတော်
ကောင်းတရားကနေဖြီးတော့ ချမ်းသာကိုဆောင်ပေးတတ်တယ်။

ချမ်းသာကိုအလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ချမ်းသာကို အလိုရှိကြတာပဲ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်သာ
ချမ်းသာကို အလိုရှိတာမဟုတ်သေးဘူး၊ တိရှာ့နှင့်တွေရော ဘာတွေရော ဒီလို
အပါယ်သတ္တဝါတွေလဲ ချမ်းသာကိုတော့ အလိုရှိကြတာပဲ၊ ချမ်းသာကိုအလိုမရှိ
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့မရှိကောင်းပါဘူး၊ ချမ်းသာကိုတော့ အလိုရှိကြပါတယ်။

ချမ်းသာကို အလိုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချမ်းသာချင်ယင် ချမ်းသာနိုင်တဲ့
သူတော်ကောင်းတရားကိုကျင့်မှ ချမ်းသာမယ်၊ “ဓမ္မာ သုစီဇွော”အဲ-သူတော်
ကောင်းတရားကို ကောင်းကောင်းကျင့်မှ လိုအပ်တဲ့ ချမ်းသာကိုရှုနိုင်မယ်-တဲ့။

တော်ရုတ်နှင့် ပေါ့ပေါ့ကျင့်လိုတော့မဖြစ်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းကျင့်မှ
ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သီလကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ဖြစ်ကောင်း
အောင်ပြည့်ပြည့်စုစုပျော်လိုရှိယင်တော့ဖြင့် အဲဒီသူတော်ကောင်းတရားကနေဖြီး
တော့ “သုခမာဝဟတိ” ချမ်းသာကိုဆောင်ပေးတယ်။

မိမိတို့ အလိုရှိအပ်တဲ့ မျက်မောက်ချမ်းသာ၊ အဲဒါကိုလဲဆောင်ပေးတာ
ပဲ၊ နောင်သံသရာဘဝချမ်းသာ အဲဒါကိုလဲ ဆောင်ပေးတာပဲ၊ နောက်ဆုံးကျလို
ရှိယင်ဆင်းရဲခပ်သီမ်းဤမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုလဲ ဆောင်ပေးတာပဲ၊ အင်မတန်ကောင်း
ပါတယ်၊ “ဓမ္မစာရိ- တရားကို ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ခုဂ္ဂတိုး- ဆင်းရဲသော
ဘဝသို့၊ နဲ့ ကွဲပေါ်- မရောက်ရတော့ဘူး”-တဲ့။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓနည်ဆရာတော်ဘဂ္ဂားကြီး၏

ချမ်းသာကို ဆောင်ပေးရုံသာမကသေးဘူး၊ မကောင်းရာကိုလဲ မရောက်တော့ဘူး၊ “အသာနိသံသော ဓမ္မ သုစီဒ္ဓန” အသော- ဤသည်ကား၊ သုစီဒ္ဓန- ကောင်းစွာ ကျော်အပ်သော၊ ဓမ္မ- တရား၌၊ (တစ်နည်း) ဓမ္မ- တရားကို၊ သုစီဒ္ဓန- ကောင်းစွာကျော်အပ်သည်ရှိသော်၊ အသော- အာနိသံသော ဤသုစီဒ္ဓနသော အကျိုးအာနိသင်သည်၊ ဟောတိ- ဖြစ်၏” ဆုံးတဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေဟာ တရားကိုကောင်းစွာကျော်လို့ဖြစ်တဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေပါပဲ။

ကျော်ရမယ့် တရားကောင်းတွေဆိုတာ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ သမာဓကုသိုလ်၊ ဝိပဿနာကုသိုလ် အဲဒီကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်တွေဖြစ်အောင် ကျင့်ဖို့ပါပဲ၊ အခုဒီမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒါနကုသိုလ်တွေလဲ နေ့စဉ်ပွားနေတာပါပဲ၊ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်လဲ သီလ၊ သမာဓံ၊ ပညာတရား တွေဖြည့်စုသမျှဖြည့်စုအောင် အားထုတ်နေကြတာပါပဲ၊ အဲဒါတွေသူတော်ကောင်း တရားတွေ၊ အဲဒီသူတော်ကောင်းတရားတွေကို အားထုတ်နေကြပါတယ်၊ အဖွဲ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ သူတော်ကောင်းတရားတွေကျော်ကြံအားထုတ်နိုင်ကြပါစေဆိုပြီး စေတနာ၊ သွေ့ပါတရားနဲ့၊ ဆောင်ရွက်နေကြတာဖြစ်တော့ အင်မတန်အဆင် ပြေပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက်သာမဟုတ်ဘူး၊ သူများအတွက်ပါ အင်မတန် ကျေးများတာပါပဲ၊ “အသာနိသံသော” အသော-အသော- ဤသည်ကား၊ အာနိသံသော- အကျိုးပဲတဲ့၊ ဘယ်သူအကျိုးလဲဆိုရင် “ဓမ္မ-စီဒ္ဓန-တရားကိုကောင်းစွာကျော် သူ့ချုပ်ရနိုင်တဲ့အကျိုးတွေတဲ့၊ တရားကို ကောင်းစွာကျော်သူတို့အကျိုးဆိုယင်တရားကိုကောင်းစွာ မကျော်တဲ့သူရဲ့၊ အကျိုးမဟုတ်ဘူးဒါကြောင့် ဒီအကျိုးတွေရ အောင် တရားကိုကောင်းစွာ ကျော်ရတယ်၊ အခုဒီမှာ ကောင်းတဲ့တရားတွေကို ကျော်နေကြတာဖြစ်လို့ ဒီချမ်းသာတဲ့ အကျိုးတွေရဖို့ရာအင်မတန်ကောင်းတာပဲ။

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း သူတော်ကောင်း တရားကိုကျော်ရတယ်၊ အခု ဝါကျွတ်တဲ့အခါ ကာလမှာဗုဒ္ဓသာသနာနှင့်ဟာအဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ကျော်ကြတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ မိမိတို့ လိုအပ်တဲ့

ကောင်းကျိုး ချမ်းသာတွေရသွားဖို့ပါပဲ၊ ဆင်းရဲကောင်းကွာကြဖို့၊ နောက်ဆုံး ခုက္ခ ခပ်သိမ်း ပြို့တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ပဲ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့အတိုင်းသူတော်ကောင်း တရားတွေ မိမိတို့စွမ်းနိုင်သူမျှ ကျွန်ုပ်အားလုပ်ခြင်းပြင် ဘေးရန်အန္တရာယ် တွေမှ ကင်းလွတ်ပြီးလျင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော “လောကီ လောကုတ္ထရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မဂ်လာအပေါင်းနှင့်ပြည်စုံကြပါစေ”။

သာဓိ-သာဓိ-သာဓိ-။

သိတင်းကျော်လပြည့် ပဝါဂဏာနဲ့ ဉာဏ်ဒကထာဒေသနာ

ပြောဆိုခုံးမတော်မူကြပါတဲ့

မူလရင်းပါဋ္ဌက “သံယံ ဘဇ္ဇာ” သံယံ-ကစတယ်၊ ဘဇ္ဇာက စတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနက အမှားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘဇ္ဇာ သံယံလို့ ဆိုတာတွေကို ကြားရတယ်၊ အပြစ်တော့မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ မူရင်းပါဋ္ဌနည်း မကျတော့ မလျော်တာပေါ့လေ၊ ပါဋ္ဌနည်းက “သံယံ ဘဇ္ဇာ ပဝါရေမီ၊ ဒီဇွန်ဝါ သူတေ နဲ့ ပရီသကာယာဝါ ဝန္တာ မဲ့ အာယသွေ့ဇ္ဈာ အနကမဲ့ ဥပါဒါယာ၊ ပသ္တာဇ္ဈာ ပဋိကရီသာမီ” တဲ့။

အဲဒါ သံယာကို ပန်ကြားလျောက်ထားတာ၊ “မြင်လို့ဖြစ်ဖြစ် ကြားလို့ ဖြစ်ဖြစ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး သံသယရှိဖို့ဖြစ်ဖြစ် ပြောစရာရှိယင်ပြောဖို့၊ ဆုံးမ စရာရှိယင် ဆုံးမဖို့” ဝန္တာ မဲ့ အာယသွေ့ဇ္ဈာ” ပြောဆိုခုံးမတော်မူကြပါတဲ့၊ “အန ကမဲ့ ဥပါဒါယာ” သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုခုံးမပါလို့ ပြောတဲ့ အခါကာလမှာ ပြောတဲ့၊ ဆုံးမတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုသနားပြီးတော့ ကရဏာစိတ်နဲ့၊ ပြောဆိုခုံးမဖို့ပါပဲ၊ ပြောစရာ အပြစ်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် သနားရမှာပဲ၊ ဒီကအပြစ်နဲ့ဆိုယင်၊ မကောင်းကျိုးတွေသူ့မှာ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒုက္ခရောက်တော့ မယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုသနားဖို့ပါပဲ၊ ဒီလို့သဘောနဲ့သနားပြီးတော့ ပြောဆိုခုံးမရမယ်၊ ပြီးတော့ “ပသ္တာဇ္ဈာ ပဋိကရီသာမီ” တဲ့၊ ပြောဆိုခုံးမတဲ့ အတိုင်းသူ့အပြစ်ကို မြင်သိလာတဲ့အခါကာလမှာ အဲဒီမြင်တဲ့အပြစ်ကိုကုစားပါ မယ်လို့ဝန်ခံတာ၊ သာသနာတော်အတွင်းမှာ နေတဲ့အခါ သာသနာတော်မှာရှိတဲ့ ကျောင့်သင့် ကျောင့်ထိုက်တာတွေကို ကျောင့်ရမှာပဲ၊ ဒီနှစ်တော့ပြီးပါပြီ-ထားပါတော့၊ နောက် နှစ်ဆိုယင် ဒီပဝါရဏာပြုတာကို ပြုတတ်အောင် စောစောကြိုတင်ပြီး နားလည်အောင် လုပ်ထားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

(တတိယအကြိမ်)

မမောကြပါနဲ့

အစကထဲက ဆရာသများနဲ့ အချိုးကျကျ လေ့လာထားပါမှပေါ့၊ တချို့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အချိုးတကျ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပါပဲ၊ တချိုးကျတော့လ
အဆင့်မပြောဘူး၊ အဆင်မပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီပြင်နေရာမှာလဲ အကျိုးများ
အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ့် လက္ခဏာမရှိဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်
မှာ ရဟန်းပြနောယင်ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှတော့ သာသနာတာဝန်တွေဆောင်ရွက်
ပါမှပေါ့၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့တော့ ဘယ်တော်မလဲ။

ဆရာသမားတွေကိုလဲ ရိုရိုသေသေနေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အခုလိုပတီ
ရဏာပြုတယ်ဆိုတာ သံယာတော်များကို ဆိုဆုံးမဖို့ ဖိတ်မွန်ကပြုတာရှိရိုသေ
သေတောင်းပန်ရတဲ့ စကားမျိုးဖြစ်မှာ၊ အဲဒီတော့ ပေါ့တီးပေါ့တော့နဲ့ ဒီလိုလုပ်
လို့ ဘယ်နေရာကျမလဲ။

ဒီမှာ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ပြည့်ပြည့်စုစု အားထုတ်ဖို့ အရေး
ကြီးပါတယ်၊ တရားအားထုတ်ပြီးတော့လဲ မိမိတို့ကဆက်ပြီး သံသနာပြုဖို့၊
ဟောနိုင်၊ ပြောနိုင်ဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီလိုဆိုယင်ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ ကောင်းပါတယ်၊
ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဒီမှာ အချိန်ကြာကြာနေလို့ အလကားပဲ၊ ဒီမှာ ပရိသတ်တွေ
များယင်တာဝန်လေးနေတာပဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ပဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့တော့ ဒီမှာ သာ
သနာတော်အတွက် အကျိုးဆောင်ရွက်စရာမရှိဘူး၊ ဒီမှာနေယင် သာသနာတော်
အတွက် ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊
အကျိုးမဲ့အချိန်တွေ မကုန်ကြပါစေနဲ့။

ကျိုယတွေမှာ အပ်ထားတဲ့ ငွေ့

အခုသံယာတွေအတွက် လူဗျားတဲ့ ဝေါးငွေတွေလဲရှိပါတယ်၊ စား
စရာ သောက်စရာတွေကတော့ မလိုပါဘူး၊ ဘူးအချိန်နဲ့လူ လူကြီး၊ ကပ်ကြလို့

ပြီးနေပါပြီ၊ လူ။ထားတဲ့ အဲဒီဝဏ္ဏငွေတွေဟာ တော်တော်ကြာ နေပါပြီ၊ ဒီနှစ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုးအလျင်အလျင် နှစ်တွေကတည်းက ကပိုယာကာတွေထံမှာအပ် ထားထား၊ ဒီကလဲ မေးမြန်းတော့ မကြည့်မိပါဘူး၊ သို့သော်လဲ ဒီနှစ်မှာ အဲဒါ တွေကိုသိရတယ်၊ သံယာလျှော်းတဲ့ ဝဏ္ဏငွေတွေ တယ်မနဲဘူး၊ တော်တော် များတယ်၊ ဆိုင်ရာဖြစ်တဲ့ သံယာတွေကို ဒီဝဏ္ဏငွေအဖြစ်နဲ့၊ ဝလို့တော့နေရာ မကျဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး လူ၌ဖို့ကလဲ နေရာမကျဘူး။

ဒါကြောင့် အဲဒီဝဏ္ဏငွေတွေ ဝလို့ကတော့ ဒီက မစီစဉ်ပါဘူး၊ ဝဏ္ဏာငွေတွေဝေတယ်ဆိုယင်လဲ ကပိုယတွေအသီးသီးရှိအုံးမှ သံယာတွေကိုဝလို့ဖြစ် မှာ၊ သူ့ကပိုယနဲ့ဘူး ဘယ်ရှိမှာလဲ၊ အပ်ထားဖို့မလွယ်ဘူး၊ အခုခိုက အဲဒီဥစ္စာ တွေကို သံယာတွေ ဆွမ်းကျေးမို့လို့ ဒီကစီစဉ်ပေးထားတယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ဝါက လဲကျတ်နေပြီ၊ ဒီနေ့နောက်ဆုံးနေ့ပဲ၊ သံယာလျှော်းတဲ့ ဝဏ္ဏငွေနဲ့ဒီနှစ်ဝါတွင်း မှာနေတဲ့ သံယာတော်တွေကို ဆွမ်းကျေးမို့ရာ ဉာဏ်ကြားထားပါတယ်။

လပြည့်ကျော် ၃-ရက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ၄-ရက်ဖြစ်ဖြစ် တဗြားက လူ၌မှာလဲရှိ တယ်၊ အဲဒါသံယာအတွက်သံယာဆွမ်း၊ လူဗာကာတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ လူ။ထားမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဆောင်ရွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ကလဲ စားစ ရာသောက်စရာ ပြည့်စုံရှိုးမှဖြစ်မယ်၊ သူတို့လဲ သံယာအတွက်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သံယာဝေယျာဝစ္စ ကပိုယ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲကိုး၊ တမင် ငါးရမယ်ဆိုယင်အခပေးရ မှာ၊ အခုတော့ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အခ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သုံးဆောင်ဖြစ်အောင်၊ သံယာတွေလဲ သုံးဆောင်ဖြစ်အောင် ဝဏ္ဏာငွေပြီးတော့ ဆွမ်းသော်တွေ ဆက်ကပ်ဖို့ ဉာဏ်ကြားရတာပဲ။

နောက်လဲ ဝါတွင်းမဟုတ်တဲ့ ဆောင်းကာလတို့၊ နွေကာလတို့ အဲဒီလို ကာလတွေမှာ သံယာလျှော်းတဲ့ ဝဏ္ဏငွေဖြစ်လာယင် သံယာတွေဆွမ်းကပ်ဖို့ပဲ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဝဏ္ဏပစ္စည်းတွေ ခွဲဝေပြီးတော့ လူ၌မယ်ဆိုလို့ရှိယင် ဝိနည်းနဲ့စပ်ပြီးတော့ အဆင်မပြေတာတွေ ဘာတွေဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မှာ၊ သူများပြောစရာ၊

ဆိုစရာတွေ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဝုဇ္ဇာပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေလူ။၏၏နှင့်တော့ ဒီကမည့်နှင့်ကြားဘူး၊ ဆွမ်းကပ်တာကပဲ အပြစ်ကင်းတယ်။

ဆွမ်းမကပ်လဲဘဲ ဒီအဖွဲ့က တာဝန်ယူပြီး ကပ်နေကြတာ ဖြစ်လို့ ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ သံယာကို ရည်ရွယ်ပြီး လူ၍တဲ့ဝုဇ္ဇာပစ္စည်းတွေကိုသံယာ သုံးဆောင် ဖို့အတွက် အသုံးပြုမှနေရာကျမှာ၊ ဒါကြောင့် သံယာအတွက် ဆွမ်းကပ်ဖို့ ပြီး တော့အဖွဲ့မှာလဲ နည်းနည်းတာဝန်ပေါ့သွားဖို့ ဒီလိုစိစဉ်တာပဲ၊ ဆွမ်းခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေဆွမ်းခံတာကလဲ ရတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယလို့ ဆွမ်းခံရှုနဲ့၊ မပြည့်စုံဘူး၊ မပြည့်စုံတာကို အဖွဲ့ကတာဝန်ယူပြီးတော့ လူ၍နေရတယ်၊ အဲဒီလိုအဘက်ဘက် အဆင်ပြေဆောင် ဆောင်ရွက်ကြရတာပဲ။

အဖွဲ့မှာလဲ လူ၍တဲ့ဒကာတွေကများလို့ ပြည့်စုံသန့်သလောက် ပြည့်စုံပါတယ်၊ မဆင်းရပါဘူး၊ ဒီကလဲပဲ တစ်နှစ် J-ကြိမ်၊ ၃-ကြိမ်လောက် ကပိုယ် တွေ လွှာပြီးလူ၍တာများပါတယ်၊ မွေးနေ့တို့၊ နှစ်ပတ်လည်နေ့တို့ အဲဒီလိုဇူး တွေမှာလဲ တော်တော်များများပါပဲ၊ ဒီကလူ၍ရတယ်၊ ဒါကတော့ တာဝန်မလေးပါဘူး။

အရေးကြီးတာကမြှုတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှပေါ့လေ ဘုရားအဆုံးအမတွေကို ဆုံးမတော်မူတဲ့အတိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်ဖို့နှင့် ဘူများတွေကိုလဲ အကူအညီပေးလုပ်ရတယ်၊ ဆောင်ရွက်သင့်တာတွေကိုလဲ ဆောင်ရွက်ရတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေရဘူး။

ဒါကြောင့်ဒီနည်းအတိုင်း ကမွှာန်းဆရာ ပြုလုပ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်လဲ ကမွှာန်းကို ကျကျနာန် လေ့လာအားထုတ်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ဖို့၊ ဆောင်ရွက်ရာမှာလဲ ဘုန်းကြိုးဖို့ချည်း သဘောမထားပဲ သာသနာတော် တိုးတက်ကြီးပြားအောင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းထားပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ကြဖို့လိုပါတယ်။

အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုဂျိအပ်သော ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ မဂ်လာအပေါင်းတိနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

ဉာဏ်ဓမ္မအမွှေ

ပူဇော်ရာကာလ ဉာဏ်ဒကထာ

ကိုယ်တော်ဘိုင် ကျော်လာခဲ့တဲ့တရား

ရဟန်း၊ ရင်၊ လူ၊ ယောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ သာသန့်ရိပ်သာနဲ့ ပတ်သက် ဖြီးတော့ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော ဝါဆိုးလဲတစ်ကြိမ်၊ သီတင်း ကျော်လဲတစ်ကြိမ် ပူဇော်ကန်တော့နေကြတာပါပဲ၊ အင်း-ခဏခဏပူဇော်နေကြတာ၊ ပူဇော်ကန်တော့တိုင်း၊ ပူဇော်ကန်တော့တိုင်းလဲ ထိုက်သင့်တဲ့ ဉာဏ်ဒေး ပြီး သင့်လျော်တဲ့တရားကို ဟောပြောရတယ်၊ ဒီတော့အတိချုပ်ဟောရမှာပဲ၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခဏခဏ တရားနာနေရတာနဲ့ ပဲ အချိန်တွေက ကုန်ကုန်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် တိုတိပြောရမှာပဲ။

ကြုံခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘူရား သာသနာတော်တွင်းမှာ မြတ်စွာဘူရား ဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေကို လိုလိုလားလားနဲ့၊ လိုက်နာပြီး ကျော်သုံးနေယင် အဲဒါအကောင်းဆုံးပါပဲ၊ မြတ်စွာဘူရားကဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းအောင်ကိုယ်တော်တိုင်ကျော်တော်မှုလာပြီးတော့ အဲဒီကျော်ပံ့ကျော်နည်းတွေကို ဟောကြားထားတယ်၊ အဲဒီကျော်ပံ့ကျော်နည်းတွေအတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လိုက်နာကျော်ကြံအားထုတ်နေမယ်ဆိုယင် ကောင်းကျိုးတွေရနိုင်ပါတယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အလုပ်ပျက်မှာစိုးလို့

“မမ္မကာမော ဘဝံ ဟောတိ” မမ္မကာမော- တရားကို လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဘဝံ-ဘဝဇ္ဈာ- ကြီးပွားသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏ တရားကိုလိုလားသူဟာ ကြီးပွားတယ်-တဲ့၊ လိုလားရမယ်တရားက ဘာတရားတွေတုန်းဆိုတော့ မြတ်စွာဘူရား ဟောကြားရာ သီလတရား၊ သမာဓိတရား၊ ပညာတရားတွေပါပဲ၊ အဲဒီကုသိုလ်တရားတွေကို လိုလားဖို့ပါပဲ၊ ဒီကုသိုလ်တရားတွေကို လိုလိုလားလားနဲ့၊ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြရမယ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ငါးပါး

(တတိယအကြံမ်)

သီလလုံခြုံယင် သီလနဲ့ပြည့်စုတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ဥပုသ်နေ့လို့ နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်တဲ့ အခါကာလမျိုးကျတော့လ (၈) ပါးသီလကိုလဲ စောင့်သုံးကြရသေးတယ်၊ အခုလို့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ကာလမျိုးမှာလဲ စားရေး၊ သောက်ရေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေမှာစုံလို့ (၉) ပါးသီလ စောင့်ထိန်းကြဖို့ ဘုန်းကြီးကည့်နှင့်ကြားထားရပါတယ်၊ အဲဒါ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက်သီလတရားပါပဲ။

ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ကတော့ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတရားတွေထက် သူတို့ဆရာသမားများထံမှ အဆုံးအမ ရခဲ့ပြီး သားတွေ များပါတယ်၊ ပြီးတော့ စာပေကျမ်းကန်တွေ သင်ကြားကြည့်ရှုလေ့လာ ကြတာဖြစ်လို့လဲသိကြပြီးသားဖြစ်မှာပဲ၊ ပြောစရာမလိုပါဘူး။

မြန်မာပြည်မှာ အင်မတန် တိုးတက်နေပါတယ်

ဗုဒ္ဓါနသုတေသနလို့လို့ရှိယင် သမာဓိဖြစ်ဖို့ အဲဒါလဲ အဆင်ပြေတာပဲ၊ ဒီ ဗုဒ္ဓါနသုတေသနဗိုတော့ ဘုန်းကြီးခဏာခဏဟောနေတာပါပဲဘုရားရှိခို့တိုင်း၊ ရှိခို့တိုင်း ဗုဒ္ဓါနသုတေသနမှာ သမာဓိတရားတွေဖြစ်ပါတယ်၊ ဘုရားဂဏ်ကို အာရုံပြုရတယ်၊ ဒီပြင်လဲပဲ သမထဘာဝနာတွေရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ အားထုတ်ကောင်းတဲ့ တရားတွေပါပဲ၊ သူနဲ့သာ အားရနေလို့လဲ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ပညာအတွက် ဝိပသုနာ ဘာဝနာ ကိုဆက် အားထုတ်ဖို့ကလဲ လိုပါသေးတယ်။

အ-ဝိပသုနာ ဆိုတာကတော့ ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဘုရားအဖြစ် ရောက်အောင် အားထုတ်ခဲ့တဲ့တရားပါပဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါး ရှုပ်နာမ်တရား တွေနဲ့ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှုတွေကို သိအောင်အားထုတ်ရတယ်၊ အဲဒီနည်းအတိုင်းအခု ဘုန်းကြီးက ဟောပြောည့်နှင့်ကြားပေးနေတာပဲ၊ အခုမဟာဓည်ယောဂီတွေဟာ ဒီ အတိုင်းပဲ အားထုတ်နေကြပါတယ်၊ ဒီတရားကို မြတ်စွာဘုရားက မဟာသတိ

(တတိယအကြမ်)

ပဋိနှစ်တရားတော်ဆိုပြီး ဟောကြားထားပါတယ်၊ အဲဒီဒေသနာတော်မှာလာတဲ့ အတိုင်းပဲ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေထိတိုင်း၊ ကြံ့သိတိုင်း ဒါရ ခြောက်ပါး၌ထင်လာသမျှတွေကို သတိနဲ့သိအောင် ရူမှတ်ရပါတယ်၊ ပြည့်ပြည့် ဖုန်းအားထုတ်နိုင်လို့ရှိယင်ဖြင့် အင်မတန်ကျေးဇူးများပါတယ်၊ အဲဒါပြည့်ဖုန်းသည် ထက်ပြည့်ဖုန်းအောင် ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ အားလဲထုတ်ကြပါ တယ်။

အခုနေအခါကာလ မြန်မာပြည်မှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန် တိုးတက်နေပါတယ်၊ အင်မတန် ဝစ်းသာစရာကောင်းတာပဲ၊ ရှေး အခါဘုန်းကြီးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုလိုရှိယင် အဲဒီလို တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန် နည်းပါးပါတယ်၊ အားထုတ်ရာမှာလ တယ်မလွယ်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ဘုန်းကြီးတို့ကို ညွှန်ပြပေးတဲ့ မင်းကွန်းအောင်နဲ့သရာတော်ဘုရား ကြီးက ညွှန်ပြပေးနေပါတယ်၊ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သိပ်မရှိဘူး၊ နည်းနည်း ကလေးပါပဲ၊ သိပ်မများဘူး။

ရဟန်းထဲကဆိုယင် ဘုန်းကြီးနဲ့အတူ ပါလာတာက တစ်ပါး၊ ဒီပြင်က ရောက်ပြီး အားထုတ်နေတာက တစ်ပါး အဲဒီ ၃-ပါးပဲရှိပါတယ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုတာလဲ ပြောပလောက်အောင်မရှိဘူး၊ J-ယောက်၊ ၃-ယောက်လောက်ပဲရှိဟန်း တူပါတယ်၊ ဘာမှုမများပါဘူး။

အခုဆိုတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန်များတာပဲ၊ လူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာမကဘူး ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ များတာပဲ၊ အင်မတန် အားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အခ ရိပ် သာမှာ လာအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလိုရှိယင်စာပေကျမ်းကနဲ့ ဗဟိုသုတရိ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အရွယ်အားဖြင့်လဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မဟုတ်ပဲ ဘုန်းကြီးတို့ နဲ့ J-နှစ်လောက် ကွာတာတွေလဲ ပါပါတယ်၊ ဒီထက် မကွေမကွာ အနည်း ငယ်လောက် ငယ်တာတွေလဲ ပါတာပဲ၊ အင်မတန်တော်ကြပါတယ်။

ထောက်ပံ့လျှော့ဒါန်းကြော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲအားရစရာပဲ

ကြီးကြီးစားစားလဲ အားထုတ်ကြပါတယ်၊ အမျိုးသားတွေရော၊ အမျိုးသမီးတွေရော လာရောက်ပြီး အားထုတ်ကြတာ အများကြီးပါပဲ၊ အမျိုးသမီးအရေအတွက်ကတော့ ပိုပြီးများပါတယ်၊ အဲဒါတွေ မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြားဆုံးမတဲ့အတိုင်း တရားတော်ကို လိုလားပြီးတော့ လာရောက်အားထုတ်ကြတာ ပါပဲ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်နိုင်အောင်လို့ သက်ဆိုင်ရာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလဲ ထောက်ပံ့လျှော့ဒါန်းကြပါတယ်၊ ဒီမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ နှင့်ဟာအဖွဲ့ကြီးနဲ့၊ ဟိတေသာ်အဖွဲ့တို့ကလဲ ထောက်ပံ့လျှော့ဒါန်းနေကြပါတယ်။

ဟိတေသာ်အဖွဲ့ကဆိုရင် သံပျောတော်များနှင့် ယောကီအတော်များများနေ့ စဉ်ကျွေးနေတာပဲ၊ အင်မတန်အားရစရာကောင်းပါတယ်၊ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကောင်းကောင်းအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ မိဘတွေကလဲ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ပြီးလို့ရှိယင်သားသမီးတွေကို အားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးကြတယ်၊ ဒီလိုပါပဲ အားထုတ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အချင်းချင်း စပ်ရာစပ်ရာ အားထုတ်ရန် တိုက်တွန်းပေးကြတယ်၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဒီလိုတိုက်တွန်းပေးကြတာဟာ ကောင်းပါတယ်။

ကြီးဗျားချမ်းသာတဲ့တရား

ဘုရားအလိုတော်အတိုင်း ဒီလိုတရားအားထုတ်ကြတာဟာ တရားကိုလိုလားလိုသာ အားထုတ်ကြတာပါပဲ၊ “ဓမ္မကာမော ဘဝံ ဟောတိ” ဓမ္မကာ-မော- တရားကို လိုလားသူသည်၊ ဘဝံ- ဘဝဇ္ဈား၊ ကြီးဗျားချမ်းသာသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏။

ယခု မျက်မောက် ဘဝမှာလဲပဲ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေကိုရတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်းမာရေးတွေလဲ ကောင်းလာတတ်ပါတယ်၊ နောင်သံသရာ

(တတိယအကြိမ်)

မှာ နိဗ္ဗာန်မရသေးတောင်မှ ကောင်းမြတ်တဲ့ဘဝကိုရပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ တွေ ရနိုင်ပါတယ်၊ အင်း- နောက်ဆုံးကျလိုရှိယင် အရိယာမဂ်ဖိုလ်ကိုရပြီး ဆင်းရဲကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက သတိပေးပါတယ်၊ သီလ၊ သမာစီ၊ ပညာရော ပြည့်ပြည့်စုစုဖြစ်အောင် အခွင့်ရတုန်းမှာ အားထုတ်ကြဖို့၊ အခုဒီမှာနေတုန်း ဝိပသုနာ ပညာတွေ ပြည့်စုသည်ထက် ပြည့်စုအောင် ကြိုးကြိုးစားစား အား ထုတ်ကြဖို့ စိတ်ပါလက်ပါပေါ့လေ မပျင်းမရှိ အားထုတ်ကြဖို့ ဘုန်းကြီးက ထပ်လောင်းတိုက်တွေန်းပါတယ်၊ သတိပေးပါတယ်။

သတိပေးတဲ့အတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့အလိုရှိ အပ်သော လောက်း၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ မက်လာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုကြလျက် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓ-သာဓ-သာဓ-။

----- x -----

သံယူဉာဏ်,ပဝါရဏာ,ကထိန်နှင့်စပ်သည့် ခုပါဒကထာ

ယနေ့ သံယူဉာဏ်ပြုရတဲ့ ဥပုသံနေ့၊ သံယူဉာဏ် ပြုတယ်ဆိတာ ဘုရားပည်တားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို ရွတ်ဆိပြီးတော့ ဟောပြရတယ်၊ ဟောပြပြီးတော့ ပည်တားတဲ့ အဲဒီအာပတ်တွေ သန်ရှင်းရဲ့လား၊ စင်ကြယ်ရဲ့လား ဆိတာမေးရတယ်၊ “တွောယသွေ့ဇ္ဈာမိ ကန္တိဇ္ဈာ ပရိသွေ့ချွဲ” စသည်ဖြင့် ယခုခုခုတ်ပြတဲ့ သိက္ခာပုဒ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ အာပတ်မှကင်းစင်ကြရဲ့လား ဆိတာမေးရတယ်၊ မေးတော့ အာပတ်သင့်နေလိုရှိယင်လဲအဲဒါဝန်ခံရမှာပဲ၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ယင်လဲ ဒီအတိုင်း ဆိတ်ဆိတ်နေရတယ်၊ အဲဒီတော့မှ “ပရိသွေ့ချွဲတွောယသွေ့ဇ္ဈာမိ”လို့ ဘာမှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခါ အာပတ်မှ စင်ကြယ်တယ်ဆိပြီး အသိအမှတ် ပြုသွားတယ်။

ယခုပဝါရဏာပြုတဲ့အခါကျတော့ ပဝါရဏာဆိတာဟာ ပန်ကြားဖိတ်မွွှေကပြုတာပါပဲ၊ “သံယ် ဘဇ္ဈာ ပဝါရေမီ”ဆိပြီး သံယာကိုဖိတ်ကြားပါတယ်၊ ဒီဇွှန်ဝါ၊ သုတေနဝါ၊ ပရိသကာယဝါ” ကိုယ်တိုင်မြင်လိုဖြစ်စေ၊ ကြားလိုဖြစ်စေ၊ ယုမှားသံသယရှိလိုဖြစ်စေ “ဝဒ္ဓာ မ” တပည့်တော်ကို ပြောကြပါလို့ ဖိတ်ကြားတာပါပဲ၊ ဒီလိုပြောတဲ့အခါမှာလဲ “အနေကမ္မာ ဥပါဒါယ” မလိုလားလို့၊ မန်းလို့၊ မဟုတ်ဘဲ သနားသောအားဖြင့် မြင်ယင်မြင်သလို၊ ကြားယင်ကြားသလို၊ ယုမှားရှိယင်ရှိသလို ပြောကြားပါဆိပြီးတောင်းပန်ဖိတ်ကြားတာပါပဲ “ပသွေ့ဇ္ဈာ” သံယာကမြင်လို့၊ ကြားလို့ ယုမှားသံသယရှိလို့ ပြောတဲ့အခါ အပြစ်မြင်လို့ရှိယင် “ပဋိကရိသာမိ” အဲဒီအပြစ်ကို ပြောပျောက်အောင် ကုစားပါမယ်လို့ဝန်ခံ စကားပါပဲ၊ အဲဒါကို ပဝါရဏာပြုတယ်လို့ဆိပါတယ်။

သင့်တဲ့ အာပတ်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်သိလိုရှိယင်လဲ ကိုယ်တိုင်ကုစားလို့ ကိုယ်တိုင်က အာပတ်သင့်မှန်းမသိဘဲ သူတစ်ပါးတို့က မြင်လိုဖြစ်စေ၊ ကြား

(တတိယအကြိမ်)

လိုဖြစ်စေ ပြောကြားလိုရှိယင်လဲ ဒေသနာကံနဲ့ ကုစားရမယ့် အာပတ်ဆိုယင် ဒေသနာပြောကြားဖို့ နိသုဂ္ဂို အာပတ်ဆိုယင်လဲ စွန့်ရမယ့် ဝတ္ထုစွန့်ပြီး ဒေသ နာပြောကြားဖို့ ဒီပြင် အာပတ်တွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ သင့်မှန်းသိတဲ့အာပတ်ကို ဝိနည်းကံနှင့်အညီ ပျောက်အောင် ကုစားရမှာပါပဲ၊ အပြစ်မရှိအောင်နေထိုင်သွား ဖို့ကအရေးကြီးပါတယ်။

ပဝါရဏာပြုတဲ့အထဲမှာ ဒုတိယမြို့ တတိယမြို့ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဘဇ္ဇာပုဒ်က ကပ်ပြီးပါနေပါတယ်၊ “ဒုတိယမြို့ သံယံ ဘဇ္ဇာ”လို့ဆိုလဲ အပြစ် တော့မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဆဋ္ဌမူရင်းနဲ့တော့ မကိုက်ပါဘူး၊ ဆဋ္ဌမူကတော့ “ဒုတိယမြို့ ဘဇ္ဇာ သံယံ၊ တတိယမြို့ ဘဇ္ဇာ သံယံ”လို့ ဒီလိုဆိုမှုကိုက်တယ်၊ တတိယမြို့ အာရုံသော သံယံ ပဝါရမြို့” စသည်ဆိုဖို့ပါပဲ၊ နှစ်ခုစလုံး မှားနေ တယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ ပါဋ္ဌကျမ်းဂန်ရင်းတွေမှာတော့ ပါဋ္ဌအသုံးအနှစ်းအတိုင်း “ဒုတိယမြို့ ဘဇ္ဇာ၊ ဒုတိယမြို့ အာရုံသော” စသည်ဖြစ် အာလုပ်ပုဒ်ဆိုရင် ပုဒ်၊ တစ်ပုဒ်၊ တစ်ပုဒ်နောက်မှာ ထားလေ့ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ လေးခတ္တကိုလဲ အခုသတိပြုထားကြဖို့ပေါ့လော့။

အခုဒီမှာ ပဝါရဏာပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ချို့ ဝါ ၂၀-ကျော်၊ တစ်ချို့ ၃၀-ကျော်၊ ၄၀-ကျော်တောင်ရှိနေပါပြီ၊ ပဝါရဏာကိုတေစနှစ်တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ် ပြုလာခဲ့ကြတာပဲ၊ အဲဒီ စာတွေ ဘယ်ကျမ်းထဲမှာပါတယ်ဆိုတာ ကြည့်ထားကြ ပေါ့၊ စာကြည့်နိုင်တဲ့အရွယ်တွေပဲ၊ တစ်ကျမ်းထဲမဟုတ်ပါဘူး၊ မဟာဝါ ပါဋ္ဌ တော်နဲ့ အန္တကထာမှာလဲရှိပါတယ်၊ ခုခွဲသီကာ အန္တကထာ အဲဒီမှာလဲရှိပါ တယ်၊ ဘယ်မှာရှိရှိပေါ့၊ ကိုယ်တွေမူးတဲ့နေရာမှာ ကြည့်ပြီးတော့ လေ့လာထား ယင် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါကိုက ဒီကအပြစ်ကိုပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပေ နဲ့ ညီညာတ်ယင်ပိုပြီးကောင်းတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားအောင်လို့ပြောတာပါ၊ ဒီပဝါ ရဏာကိစ္စကတော့ဒီလောက်ဆိုယင်တော်ပါပြီ။

တိစိဝရိက်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ခွင့်ပြုထားသော

လပြည့်ကျော် J-ရက်နေ့ဆိုရင် ကထိန်ခင်းမှာ ကထိန်ကို မြတ်စွာဘုရားခွင့်ပြုတာက သက်န်းတွေ ဘာတွေကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီးတော့ သုံးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရည်ရွယ်ပြီး ခွင့်ပြုတော်မူထားတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုအခါ ကာလမှာတော့ တိစိဝရိက် အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး တိစိဝရိတ် ဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကနည်းပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့လဲရှိပါတယ်။

ကထိန်ခွင့်ပြုရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကြည့်မယ်ဆိုရင်တိစိဝရိက်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အကြောင်းပြပြီး ခွင့်ပြုထားတာဖြစ်ပါတယ်၊ တိစိဝရိက်အဓိဋ္ဌာန်မတင်ဘဲ ဝတ်ရုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်တော့ သက်န်းအတွက် ဘာမှုဝန်လေးစရာမရှိဘူး၊ ကထိန်မြောက်မြောက် မမြောက်မြောက် ဘာမှုအရေးမကြီးဘူး၊ ကထိန်မခင်းလို့လဲ ဘာမ ကြောင့်ကြစရာမရှိဘူး၊ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား အပိုသက်န်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသွားနိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီ ပထမကထိန်ခွင့်ပြုတုန်းက ဘုရားထံရောက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သူတို့က တိစိဝရိက်အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားကြတာဖြစ်လို့ အဲဒီသက်န်းတွေကိုတြေားမှာထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မကွာ ယူဆောင်လာခဲ့ကြရတယ်၊ သာကေတပြည်မှ မြတ်စွာဘုရားရှိရာ သာဝဏ္ဏပြည်သို့ လာခဲ့ကြရတာလဲ ခနှစ်ယူဇာတောင် ဝေးတယ်လို့ဆိုတယ်၊ လမ်းခရီးအကြားမှာလ မိုးတွေမြို့ပြီး ပါလာတဲ့ သက်န်းတွေစို့, စွဲတွေလဲနင်းလာခဲ့ကြရတာဖြစ်တော့ အင်မတန်ပင်ပန်းလာကြတာဖြစ်လို့ ဒီလိုဆင်းရတွေကို မြင်တော်မူပြီး အဲဒီ တိစိဝရိက်ဆောင်တဲ့ ရဟန်းတွေကိုအကြောင်းပြုကာ ကထိန်ခင်းဖို့ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့တာပဲ။

အခန်းတွေများတာ အကျိုးမရှိပါဘူး

တိစိဝရိက်တဲ့ အဲဒီ တိစိဝရိက်ဆိတာကတော့သင်းပိုင်ရယ်, ဇကသီရယ်, သက်န်းကြီးရယ် အဲဒါတွေကို ချုပ်တဲ့အခါမှာ ၅-ခန်းပဖြစ်ဖြစ်, ၅-ခန်းထက် များလိုရှိယင် ၄-ခန်းပဖြစ်ဖြစ်, ၉-ခန်းပဖြစ်ဖြစ်, ၁၁-ခန်းပဖြစ်ဖြစ် ချုပ်နိုင်ပါ တယ်၊ စာထဲမှာ အဲဒီလိုပါနေတာပဲ။

ဒါနဲ့စပ်လို့ မော်လမြိုင် ဦးမြှေသာသက စာတစ်အုပ်စီပေးဖူးပါတယ်၊ ဦးသုတေသန၊ ဦးသံဝရတို့ကိုလဲ တစ်အုပ်စီပေးခဲ့သေးတယ်၊ အ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ပိန္တည်းအဆုံးအဖြတ်တွေလဲ ပါပါတယ်၊ သူက ကထိန်ခင်းတဲ့ သက်န်းဆိုယင် အများဆုံး ၁၁-ခန်းရှိတဲ့ သက်န်းဖြင့်သာ ခင်းသင့်တယ်၊ ဒီထက် အခန်းပိုယင် ကထိန်မခင်းသင့်ဘူးတဲ့၊ ဒီလိုဆိုထားပါတယ်၊ ဒီလိုဆိုတာလဲ ဆုံးဖြတ်တဲ့အနေ နဲ့ဆိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အထင်ကိုဆိုတဲ့ အဆုံးပါပဲ၊ အတို အကျေဆုံးဖြတ်ထံပုံ မရပါဘူး၊ သူဟာ ကျမ်းကန်ပဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ကိုလဲ မေးတာပါပဲ၊ အဲဒီ ကျမ်းကန်ပဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကလဲ အတို အကျေတော့ မဆုံးဖြတ်ကြပါဘူး၊ ရေးက စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရေးထားခဲ့တာ တွေရှိပါတယ်၊ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီကစဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ၁၁-ခန်းထက်ပိုပြီးတော့ ကထိန် မခင်းကောင်းဘူးဆုံးလို့ရှိယင် ၁၁-ခန်းထက်ပိုပြီး အခုကာလမှာကထိန်ခင်းတာ တွေကများပါတယ်၊ အဲဒီလို ခင်းတဲ့ကထိန်တွေဟာ အကုန်ပျက်ကုန်တော့မှာ ပဲ၊ ပြီးတော့ ၁၁-ခန်းထက်ပိုများတဲ့ သက်န်းတွေ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူးဆုံးယင်အဓိဋ္ဌာန်လဲ မတင်ကောင်းဘူးလို့ ဒီလိုလဲ အဓိပ္ပာယ်ရောက်တယ်၊ ကထိန် ခင်းတဲ့သက်န်းဆိုတာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ကောင်းရတယ်၊ သူ့အထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်မတင် ကောင်းဘူးလို့တော့ မပါပါဘူး၊ အဲဒီစာကို ယူခဲ့မလိုဟာ မေ့ကျေန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ မပါလာဘူး။

ပါ၌ အင့်ကထာတွယ်မှာ ကထိန်ခင်းလိုဘူတွေက အဝတ်အထည်တွေ
ကို ကထိန်လျာအဖြစ်နဲ့ လူ။ဒါန်းကြတာ၊ အဲဒါကို ကထိန်ခင်းထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကိုပေးတော့ ခင်းမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်က နေ့ချင်းပြီး ချုပ်ရဆိုးရတာ၊ အဲဒါအကုန်လုံး
စိုင်းဝန်ကူးလိုကြရမယ်၊ ဒီတော့ရေးတုန်းက ၁၁-ခန်းလောက်ဆိုယင်တော်တော်
ချုပ်ကြ၊ ဆုံးကြရမှာ၊ ၅-ခန်းလောက်ဆိုယင် အတော်ဆုံးနေမှာပါပဲ၊ ဒါမှပဲမြန်
မြန်ပြီးမှာ၊ သို့သော်လဲ အဝတ်အထည်လိုက်ပြီးတော့ ချုပ်စပ်ကြရာမှာဖြစ်လို့
၅-ခုထဲနဲ့၊ စပ်မဖြစ်လို့ရှိယင် ၅-ခု၊ ၉-ခု၊ ၁၁-ခု ဒီလိုချုပ်စပ်ကြဖို့ရှိတာပဲ၊
ခု ဟာအခန်းကလဲစုံမပါဘူး၊ ၆-တို့၊ ၈-တို့၊ ၁၀-တို့မပါဘူး၊ ၅-ခန်းဆိုယင်
အလွယ်ဆုံးပါပဲ၊ ၁၁-ခန်းထိအောင် ချုပ်ယင်လဲပြီးမယ်ဆုံး ပြီးလောက်ပါတယ်၊
ပြီးလိုနဲ့တူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရေးက ၁၁-ခန်းထိအောင်ဖော်ပြထားတာ ပါ
ပါတယ်၊ ဒီထက်များယင် မအပ်စပ်ဘူးရယ်လို့တော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ ဒီလို
တော့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ဘူးကလဲဟူဆပါတယ်။

၁၁-ခန်းထက်ပိုလွန်တာ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူးဆုံးလို့ရှိယင် အမိဋ္ဌာန်
တင်ပြီးလဲမသုံးဆောင်ကောင်းဘူးဆိုတဲ့ ဒီလိုအမိုးယ်ကလဲ ရောက်လာမှာပဲ၊
အမိုးယ် ရောက်လာတဲ့အတိုင်းလဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးကြမှာပဲ၊ အလျင်တုန်းက
နဲ့မတူဘူး၊ ယခုကာလမှာ သက်နှစ်းတွေက ပေါ့များတယ်၊ သက်နှစ်းလုပ်ငန်း
တွေကလဲ အင်မတန် တွင်ကျယ်နေတယ်၊ စက်တွေနဲ့ဆိုတော့ အင်မတန်တွင်
ကျယ်နေကြတာပဲ၊ အခန်း တစ်ရာကျော်ထိအောင်တောင် ချုပ်ကြတယ်၊ အမှန်
ကတော့ အခန်းတွေများတာဟာ ဘာမှတော့အကျိုးမရှိပါဘူး၊ အခန်းတွေများ
တော့ရှုက်ရှိတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုထင်ပြီးလုပ်နေကြတာပဲ၊ အမှန်ကတော့
ဘာမှ အကျိုးမများပါဘူး၊ အခန်းတွေများတော့ ရူပ်တာပဲရှိတယ်။

၅-ခန်းလောက်တော်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ အခန်းတွေများလို့အမိဋ္ဌာန်
မတင်ကောင်းဘူး ပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူး ဆုံးဖြတ်လို့
လဲမသင့်ဘူး၊ ခုအဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာကတော့ သူ့အနေနဲ့ တော်တော်
သံသယဖြစ်ပြီးရေးထားပါတယ်၊ ဦးသွားသဆိုမှတ်တာပဲ၊ ဒီကတော့ ကောင်း

(တတိယအကြိမ်)

ကောင်းမမှတ်မိပါဘူး၊ သိတော့သိနေတာပါပဲ၊ ကြီးမှရဟန်းဖြစ်တာ၊ တံခါးတိုင် ကဆိုလား၊ ဗဟိုသုတတော်တော်ရှိတာပဲ၊ သူဟာ ဝိနည်းကိုတော်တော်လေ့လာ ပုံရပါတယ်၊ အဲဒီစာအုပ် ၃-အုပ်ပေးပါတယ်၊ ကြည့်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ငှားပြီးတော့ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

သည်ကသွားတဲ့အခါ အသေးစိတ်ကလေးတွေကို လာပြီးတော့လျှောက် ထားဖူးပါတယ်၊ သည်က လျှောက်ထားကြည့်တော့လဲ ဝိနည်းကို တော်တော် လေ့လာ ထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ အင်း-အနေအထိုင်လဲ တော်ပါတယ်၊ စာရေး လဲ ဝါသနာပါတယ်၊ စိတ်ထင်တဲ့ အတိုင်းတော့လဲ မဆုံးဖြတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထင် တဲ့ အတိုင်း အတင်းဆုံးဖြတ်လို့လဲ မသင့်ဘူး၊ အငြင်းအခုံတွေဖြစ်နေမှာ။

တိစိဝရိက်အမိဋ္ဌာန်တင်ထားဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်

လိုရင်းပြောချင်တာကတော့ ကထိန်ခင်းတယ်ဆိုတာက တိစိဝရိက် အမိဋ္ဌာန်တင်ပြီး သုံးဆောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြု တော်မူခဲ့တာပါ၊ ဒီတော့ ကထိန်မခင်းမဲ့ တိစိဝရိက် အမိဋ္ဌာန်တင်ထားဖို့ရာက အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒါကိုဒီက အကြောက်ပေးမလို့ပါပဲ၊ အဲဒါကိုယ်တော်တွေ အကုန်လုံး ကနေ့ကစပြီးတော့ တိစိဝရိက် အမိဋ္ဌာန်တင်ထားကြဖို့၊ မတင် တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိရင်လဲ နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ညွှန်ကြားပေးဖို့ပေါ့လေ။

သင်းပိုင်ကို “ဉဲမဲ အန္တရဝါသကဲ အမိဋ္ဌာမိ” အကသီကို “ဉဲမဲ ဥဇ္ဈာ သား အမိဋ္ဌာမိ”၊ နှစ်ထပ်သက်န်းကြီးကို “ဉဲမဲ သံယာဋီ အမိဋ္ဌာမိ” ဆိုပြီး အမိဋ္ဌာန်တင်ဖို့ပါပဲ၊ ပါဉိုလေးတွေက တိုပါတယ်၊ မခက်ပါဘူး၊ အဟောင်းဖြစ် တဲ့သက်န်းတွေ ပရိက္ခာရရောင့် တင်ထားတယ်ဆိုရင်လဲ “ပရိက္ခာရရောင့် ပစ္စာ့ရာမိ” ဆိုပြီး ပစ္စာ့ရာပြုပြီးတော့မှ အမိဋ္ဌာန်တင်ဖို့ပေါ့၊ ဒီလိုကြော်တင်ပြီး ဆောက် တည်ထားယင် ဘုရားဝိနည်းတော်ကိုလဲ လိုက်နာပြီး ကျင့်သုံးရာ ရောက်ပါတယ်၊ ဒီအတွက်လဲ ကုသိုလ်ပွားတာပါပဲ၊ ရက်အနည်းငယ်ဖြစ်လို့

တာဝန်လဲ မလေးပါဘူး၊ ကနေ့ တစ်ရက်၊ နက်ဖြန်တစ်ရက် နှစ်ရက်ပါပဲ၊ ၂-ရက်ကလဲပဲ မနက်အာရုံတက်ချိန်မှာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားတဲ့ သက်န်းကို ကိုယ်နဲ့အတူ နီးနီး မှာရှိဖို့ ဒါပါပဲ၊ တရားထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်လဲ သက်န်း ၃-ထည်လုံးပါသွားရ မယ်၊ ခါးမှာဝတ်နေတဲ့ သင်းပိုင်ရယ်၊ ကိုယ်မှာရုံထားတဲ့ ဓကသီရယ်၊ အပို သက်န်းကြီးရယ်၊ တရားထိုင်တဲ့နေရာမှာ ပါသွားရမယ်၊ ထိုင်တဲ့နေရာရောက်မှ အသုံးမကျယင် သက်န်းကြီးကို အနီးမှာချယားရမယ်။

အပြင်ဘက်ထွက်ယင်လဲ အရှင်တက်တဲ့ အချိန်နဲ့ကိုက်နေမယ်ဆိုယင် ကိုယ်နဲ့အတူပါသွားရမယ်၊ ကုဋ္ဌတို့ ဘာတို့ ဒီလိုသွားတဲ့ အခါကာလမျိုးမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲယူဆောင်သွားရတယ်၊ အရှင်တက်ချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့အတူရှိဖို့လိုတာ ပါပဲ၊ အရှင်မတက်တဲ့ အချိန်ဆိုယင်တော့လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နေ့တစ်နေ့လုံး ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး၊ ညျဉ်ဦးယံကာလ အရေးမကြီးပါဘူး၊ သန်းခေါင်ယုံမှာ လဲ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရှင်မတက်သေးမီဆိုယင်ဘာယ်မှာထားထား အရေးမကြီးပါဘူး၊ ထားလို့ရပါတယ်၊ အရှင်တက်တဲ့အချိန်မှာသာ ကိုယ့်အနီးမှာရှိဖို့လိုပါတယ်။

အခု ဆွမ်းစားကျောင်းက ခေါက်တဲ့ အချိန်ဟာ အရှင်တက်ချိန်မှုန် ဆောက်ပါတယ်ထင်ပါရဲ့၊ နေသာနေတဲ့အချိန်ဆိုယင်တော့ နေထွက်ရာအရပ်ကို လူမ်းကြည့်လိုက်ယင် ရောင်နီလေးတွေ တွေ့ရတယ်၊ စဉ်းငယ်နီနေတဲ့အဲဒီရောင် နီလေးတွေမြင်ရတဲ့ အချိန်ဟာ အဲဒီအရှင်တက်တာပါပဲ၊ တိမ်ရှိလို့၊ မိုးစွာနေ လို့ဆောင်နီကိုမြင်ရဘူးဆိုယင်တော့ နာရီနဲ့ကိုက်ကြည့်ပေါ့၊ ယခုအခါမှာတော့ ၅-နာရီ ၅-နာရီထက်စောပြီး အရှင်တက်ပုံမဟပါဘူး၊ ၅-နာရီ ၁၅-မိနစ် ၂၁-မိနစ်လောက်မှ တက်ဟန်တူပါတယ်၊ အဲဒီအရှင်ကိုလဲ ဂရုဏ်ရမယ်။

ငါးလအတွင်း ဘယ်မှာထားထား ထားလိုဂုဏ်

J-ရက်နေ့ကျတော့ ဉာဏ်ခံောင်းမှာ ကထိန်ခံောင်းပြီး သွားမှာပဲ၊ အဲဒီက နောက်တော့ တပေါင်းလပြည့်အထိ ငါးလအတွင်း တိစိဝရိက်ဆောင်ထားတဲ့ သက်န်းကို ဘယ်မှာထားထား ထားလိုဂုဏ်၊ ကထိန်ခံောင်းပြီးယင်ငါးလ အတွင်း ငါးပါးသော အာနိသင် ရနေလိုပါပဲ၊ အဲဒီအာနိသင် ငါးပါးထဲမှာ “အသမာဒါန စာရ”ဆိုတဲ့ အာနိသင်တစ်ပါး ပါရှိပါတယ်၊ အဲဒါအမည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်တင်တဲ့ တိစိဝရိက် သက်န်းကို မယူဆောင်ဘဲသွားနိုင်တဲ့အာနိသင် တစ်ပါးလဲ ပါရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရှက်တက်သောအချိန် တိစိဝရိက် သက်န်းနဲ့၊ ကင်းပေမယ်လို့ ကထိန်ဒုတိယ သိက္ခာပုဒ်အရအပတ်မသင့်ပါဘူး။

ဒီတော့လ ဆောင်ထားရတဲ့ တိရိဝရိက် သက်န်းအတွက်ဝန်မလေးတော့ ပါဘူး၊ ငါးလအကြားမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကထိန်နှုတ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကထိန်နှုတ်သည့်အထိပေါ့၊ ကထိန်နှုတ်လိုက်ယင်တော့ကထိန်၏ အာနိသင်မရှိတော့ဘူး၊ ကုန်သွားပါတယ်၊ ကထိန်နှုတ်မယ်ဆိုတာကလဲနှုတ်ခဲပါတယ်မနှုတ်တဲ့ပါဘူး၊ သံယူ လာသံသက်န်းတွေ သံယာတော်တွေအတွက် မည်မမျှဖြစ်နေ တဲ့အခါကာလစသည်တို့မှာ နှုတ်တန်ယင်နှုတ်ရပါတယ်။

ကထိန်ဆိုတာ တစ်နှစ်မှတစ်ကြိမ်ပဲခံောင်းရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကနှစ်ကြိမ်ခွင့်မပြုပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ တစ်ချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ကြိမ် ခင်းပြီးသော်လဲ နောက်ထပ် ကထိန်ဒောပေါ်လာယင် ခင်းပြီး ကထိန်နှုတ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခင်းကြတယ်ဆိုတာ ကြားမူးပါတယ်၊ အဲဒါဟာ မရေ့ကြပါဘူး၊ ပါဋ္ဌအနွကထာတွေမှာ နှစ်ကြိမ်ခင်းတဲ့ ထဲးစံမရှိပါဘူး။

ကထိန်နှုတ်ရတဲ့အကြောင်းရှိပါတယ်

လာသ်ရလာတဲ့ သက္ကံးတွေကို ကထိန်ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာသာရပြီး ကထိန်မခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမရဘူး၊ ဒီတော့ သံယာတွေမှာလာသ်လာဘမမျှမတဖြစ်နေတတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတွေ ကထိန်ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မပန်မကြားဘဲ ဝေပေးနေလို့ကလဲမဖြစ်ဘူး၊ ပန်ကြားရမှာ ကထိန်ခင်းရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးထဲ ပင်မပါဘဲဖြစ်နေပါက ပန်ကြားမှုမမြောက်ဘဲဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ပန်ကြားရမှာ လဲမလွယ်ဘူး။

လိုရင်းကတော့ ရလာတဲ့ သက္ကံးလာသ်တွေကို ကထိန်မခင်းတဲ့သံယာတွေပါ မျှမျှတတ်ဖြစ်စေလိုတဲ့အတွက် ကထိန်နှုတ်ခွင့်ပြုထားတာ ထင်ရှားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကထိန်နှုတ်ပြီး ရရှိလာတဲ့ သက္ကံးတွေကို ကထိန်မခင်းရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပါ ဝေးမျှပေးနိုင်ဖို့ နှုတ်ရတယ်၊ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ခင်းဖို့ကထိန်နှုတ်ခွင့်ပြုတာမဟုတ်ပါဘူး။

ကထိန်အာနိသင်ငါးပါး

ကထိန်အာနိသင် ငါးပါးကတော့ ကထိန်တိုင်းမှာ ထည့်ပြီးဟောနေကြတာဖြစ်လို့မို့ အင်မတန်ထင်းရှားပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ အလျဉ်းသင့်တဲ့အခါစကားစပ်လာတာနဲ့ ပြောရအုံးမှာပဲ။

၁။ အနာမွန်စာရာ ၂။ အသမာဒါနစာရာ ၃။ ဂဏေဘောဇာနာ ၄။ ယာဝဒတ္ထာရာ ၅။ ပယာစတတ္ထ ဝရာ ၆။ ပယာစတတ္ထ ဝရာမြို့ဒါ၊ အဲဒီငါးပါးပါပဲ။

၇။ အနာမွန်စာရာ ဆိုတာ ကထိန်မနှုတ်မချင်းဘောဓိုံဖြင့်ပင့်ဖိတ်သည်ကို လက်ခံထားတဲ့ရဟန်းဟာ ထင်ရှားတဲ့ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲတော်ဒါယကာအီမဲသို့သားနိုင်ပါတယ်၊ စာရိတ္ထသိက္ခာ့ပုံ့ ဖြင့်အာပတ်မသင့်တဲ့အကျိုး။

(တတိယအကြိမ်)

- ၂။ အသမာဒါနစာရ အကျိုးဆိုတာ အမည်ဖြင့် အမိဋ္ဌာန်တင်ထား
တဲ့ တိစိဝရိက်သယ်န်းကိုမယူပဲ အရှင်တက်ချိန်မှာသယ်န်းနဲ့
ကင်နိုင်တဲ့ ဒုတိယကထိနာသိက္ခာပုဒ်ဖြင့် အာပတ်မသင့်တဲ့
အကျိုး၊
- ၃။ ဂဏေဘောဇ် အကျိုးဆိုတာ ထေမင်းစတဲ့ဘောဇ်ဝါးပါးအမည်
နဲ့ပင်ဖိတ်ရာမှာ လေးပါး, လေးပါးထက်အလွန်တပေါင်းတည်း
ခံပြီး စားပေမယ်လို့ ဂဏေဘောဇ်သိက္ခာပုဒ်ဖြင့်အာပတ်မသင့်
တဲ့အကျိုး၊
- ၄။ ယာဝဒတ္ထဝရ အကျိုးဆိုတာ သက်န်းကို အမိဋ္ဌာန်ဝိကပ္ပနာ
မပြုဘဲ ဆယ်ရက်ထက်လွန်သော်လဲ ပထမကထိန် သိက္ခာပုဒ်
ဖြင့်အာပတ်မသင့်တဲ့အကျိုး၊
- ၅။ ယောစတ္ထစိဝရပူး အကျိုးဆိုတာအဲဒီကထိန်ခင်းတဲ့ကျောင်း
ဝါဆိုခေတ်အတွင်း ဥပစာရွှေ ပျုလွန်တော်မူတဲ့ ရဟန်း၏
မတကသက်န်း၊ သံယာအားလုံးသော သံယဒ္ဓာသက်န်းကျောင်း/
၏ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ လယ်ယာစသည်က ယူဆောင်အပ်သော
သံယိက တဗြို့ပူး သက်န်းစတဲ့ သံယိက သက်န်းဟူသမျှ
ကထိန် ခင်းသောရဟန်းတို့အားသာ ရနိုင်တဲ့အကျိုး။
ကထိန်ခင်းတဲ့ ရဟန်းရနိုင်တဲ့ အကျိုးငါးပါး၊ ကထိန်အနိုင်ငါးပါး
ဆိုတာအဲဒီ အကျိုးငါးပါး-တဲ့ ဘုရားလက်ထက် အစဉ်းလောက်တုန်းကတော့
တိစိဝရိက် အမိဋ္ဌာန်တင်ပြီး သုံးဆောင်ကြဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်၊ နောက်
တော့မှ ပရီက္ခာရစောင့်တင်ပြီး သုံးဆောင်ဖို့ကိုလဲ ခွင့်ပြုတော်မူရတာပါ။

ဝါဆိုသံယာတွေနဲ့ဆိုင်တယ်

နောက်တစ်ခုကတော့ နက်ဖန်ဆိုယ် သံယာတွေအတွက် သံယိက
ပစ္စည်း တွေကို ဝေဖို့ရှိပါတယ်၊ အရင်ရှိနေတဲ့ သက်န်းတွေကလဲ ၆၀ ကျော်
ရှု လောက်ရှိပါတယ်၊ တစ်နေ့ကလဲ ၃ကာမကြီးတစ်ယောက် ဆုံးတာကို
အကြောင်း ပြုပြီး သံယိကလှုံ့တဲ့ သက်န်းကလဲ ၅၀-လောက်ရှိမယ်၊ အဲဒီ

သံပိကသက်နှုန်း တွေကို ဝေပါလိမ့်မယ်၊ ကထိန်မခင်းရသေးပေမယ့် ကထိန်လ တစ်လအတွင်း မှာ ပုရိမဝါကျော်တဲ့ သံယာတွေနဲ့ဆိုင်တယ်၊ ကထိန် ခင်းထားပြီးသား ဆိုလို ရှိယင်လဲ အဲဒီသံယာတွေပါ ဆိုင်တာပဲ၊ ခေတ္တ ခဏ ရောက်လာတဲ့ အာဂန္ဓာတွေနဲ့ လဲဆိုင်တယ်၊ ပထမဝါကျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တော့ မဆိုင်ဘူး။

အခုအဲဒီ သံပိကသက်နှုန်းတွေကို ဝေမယ်ဆိုလိုရှိယင် တစ်ပါးတစ်စုံစီ ဝေတောင် ကုန်ဦးမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ပိုနေဦးမှာပဲ၊ ကြာကြာနေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုယင် ပထမဝါမဆိုပေမယ့်လို့ ဝေတာပဲကောင်းပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားရဟန်း တွေက ကြာကြာနေမှာ မဟုတ်တော့ ဝေဖို့လိုမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ နာယက ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်လဲ သူတို့မှာမလိုပါဘူး၊ သူတို့မှာ လာဘ်လာဘတွေပေါ် ပါတယ်၊ ဝေတာလဲ သူတို့ကလက်မခံပါဘူး၊ ဒီမှာအခုရှိ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး သဘောတူပြီးတော့ ဝေသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဝေကြဖို့ ပါပဲ၊ ပိုနေတာတွေကိုတော့ နောက်ရမှာနဲ့ရောပြီး ဝေဖို့ထားလိုက်ပေါ့၊ အဲဒါ သံယာတော်များကို ပန်ကြားပါတယ်၊ အခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သဘောတူလိုရှိ ယင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံး သာစုံခေါ်ကြပါ။

သာဓာ-သာဓာ-သာဓာ-။

ကထိန်ခင်းမည့်နေ့၊ ကထိန်ခင်းရာ ဉာဏ်ကထာ

ကထိန်ဆိတာကတော့ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ကျောင်းတွေမှာ ခင်းနေကြတာဖြစ်လို့ရို့ ပဟုသုတရှိပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေများပါလိမ့်မယ်၊ ကထိန်ရယ်၊ သိမ်ရယ်ဆိတာတွေဟာ ပြောစရာအင်မတန်များတာပဲ၊ ဒါပေမပိုလိုပြောစရာ များသလောက်ကို ပြောနေလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီမှာသင့်တော်ရုံ အများအားဖြင့်ဆောင်ရွက်နေကျား၊ ခင်းနေကျလောက်ကိုသာပြောရမှာပဲ။

ကထိန်သက်န်းကို ဒါယကာကလျော့တဲ့အခါမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရည်ရွှေးပြီး ပုဂ္ဂလိက မလျော့ကောင်းဘူး၊ သံယာကိုလျော့ရတယ်၊ ပုရိမဝါမှုကောင်းစွာထတဲ့ ပုရိမဝါသား ရဟန်းများကိုသာ လျော့ရတယ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နော်မှာ ဝါကပ်ပြီး သီတင်းကျွတ်လပြည့်နော်မှာ ပဝါရဏာပြုကြတဲ့ရဟန်းသံယာတွေကို ပုရိမဝါမှုကောင်းစွာထတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ဆိုရတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ ကထိန်ခင်းထိုက်တယ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နော်မှာ ဒုတိယဝါကပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလိုရှိယင် အဲဒါကထိန်ခင်းခွင့်မရတော့ဘူး။

ကထိန်သက်န်းကို လျော့စွဲက သံယာကို လျော့တာဖြစ်ပေမယ်လို့ ခင်းတဲ့ အခါကျတော့သံယာများကရွေးပြီး ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပေးပြီးခင်းကြရတယ်၊ ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာကလဲ သက်န်းနွမ်းပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အဲဒီလို့ နွမ်းပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိယင် အဲဒီကျောင်းမှာရှိတဲ့ မထောရကြီး၊ အဲဒီမထောရကြီးဟာ ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ကထိန်ခင်းမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သီသင့်သီထိုက်တဲ့အကိုရှစ်ပါးရှိတယ်၊ အဲဒီအကိုရှစ်ပါးအဲ့နဲ့ ပြည့်စုံလို့ရှိယင်လဲသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြည့်စုံအောင် သင်ပြပေးရင်ရတာပါပဲ။

ပေးသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သက်န်းပေးတဲ့အခါမှာ စတုဝက် (အနည်းဆုံးလေးပါးရှိတဲ့) သံယာနဲ့ သိမ်ထဲမှာသွားပြီးတော့ ဥဇ္ဈာဒုတိယ ကမ္မဝါစာနဲ့ပေးရတယ်၊ ကထိနာရဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ငါးပါးပေါ့၊ ဒီလိုပေးပြီးတဲ့အခါကာလမှာ ခင်းမယ့်သက်န်းက ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်ဖြစ်လို့ရှိယင် အရင်ကအမိန္ဒာန်တင်ထား

၃၆

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓန္တုဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တဲ့ သင်းပိုင်ရှိကအဟောင်းဖြစ်တဲ့ သင်းပိုင်ကိုပေါ့၊ ပစ္စာန္တိရှိပြုရတယ်၊ ပစ္စာန္တိရှိပြုတယ်ဆိုတာ-

“လူမဲ့ အန္တရဝါသကဲ့ ပစ္စာန္တိရှိမဲ့” လို့-

ဆိုပြီး အလျင်အမိဋ္ဌာန် တင်ထားတာကို နှတ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ၊ ပြီးတော့ ကထိန်ခင်းမယ့် အသစ်ဖြစ်တဲ့ သင်းပိုင်ကို ကုပ္ပိန္ဒုတိုးပြီးတော့-

“လူမဲ့ အန္တရဝါသကဲ့ အမိဋ္ဌာမဲ့” လို့

ဆိုပြီး အမိဋ္ဌာန်တင်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီလို့ အမိဋ္ဌာန်တင်ပြီးတော့ အဲဒီသင်းပိုင်ကို ကထိန်ခင်းရတယ်၊ ခင်းတော့-

“လူမဲ့နာ အန္တရဝါသကေန ကထိန်း အထွေရာမဲ့”

လို့ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကဆိုပြီးခင်းရတယ်။

ပြီးတော့မှ ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မထောရ်ကြီးဖြစ်ယင်း-

“အထွေတဲ့ အာဂုသာ သံယသု ကထိန်း မမြိုက် ကထိန္တာရော

အနုမောဒထ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

မထောရ်ငယ်ဖြစ်လျှင်း-

“အထွေတဲ့ ဘဏ္ဍာ သံယသု ကထိန်း မမြိုက် ကထိန္တာရော

အနုမောဒထ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ဆိုပြီးတော့ တဗြားသံယသု အနုမောဒနာ ပြုကြဖို့ရာ တိုက်တွန်းပေးရတယ်၊ အဲဒါ ပြီးတော့မှ ကျော်သံယသုတွေက ပုဂ္ဂိုလ်မထောရ်ကြီးဆိုလျှင်း-

“အထွေတဲ့ အာဂုသာ သံယသု ကထိန်း မမြိုက် ကထိန္တာရော

အနုမောဒါမ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

မထောရ်ငယ်များက-

“အထွေတဲ့ ဘဏ္ဍာ သံယသု ကထိန်း မမြိုက် ကထိန္တာရော

အနုမောဒါမ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ဆိုပြီးတော့ အနုမောဒနာ ပြုကြရတယ်၊ အဲဒါ ကထိန်ခင်းခြင်း ကိစ္စပြီးသွားတာပါပဲ၊ ဒါတွေ ဝိနည်းမဟာဝါ ကထိနက္ခန္ဓကမှာ အပြည့်အစုံပါနေတာဖြစ်လို့ ခင်းကြတဲ့အခါ ကာလတိုင်း ဒီလိုခင်းကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါ သင်းပိုင်ကို ခင်းပုံပါပဲ၊ ဇကသီဆိုလိုရှိယင်း-

(တတိယအကြိမ်)

ပစ္စာနီရ်ပြုတဲ့အခါ-

“လူမဲ ဥစ္စရသက် ပစ္စာနီရ်ရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

အမိဋ္ဌာန်တင်တဲ့အခါ-

“လူမဲ ဥစ္စရသက် အမိဋ္ဌာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ခင်းတဲ့အခါ-

“လူမဲနာ ဥစ္စရသင်န ကထိန အတ္ထရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

နှစ်ထပ်သက်န်းကြီးဆိုလျှင် ပစ္စာနီရ်ပြုတဲ့အခါ-

“လူမဲ သံယာဋီ ပစ္စာနီရ်ရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း-

အမိဋ္ဌာန်တင်တဲ့အခါ-

“လူမဲ သံယာဋီ အမိဋ္ဌာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ခင်းတဲ့အခါ--

“လူမှာယ သံယာဋီယာ ကထိန အတ္ထရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း

ဆိုပြီးခင်းကြရပါတယ်၊ ကျွန်းဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စတွေကတော့ အတူတူပါပဲ၊ သင်းပိုင်ခင်းစဉ်ကဆောင်ရွက်တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရပါတယ်၊ ကထိန်ခင်းတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဒီလောက်ဆိုရင် ပြည့်စုံသွားတာပါပဲ။

ပိဋ္ဌာပါတ်ရုတင်ဆောင်တဲ့ ရဟန်းများမှာ အနားမွန်စာရု ဂဏေဘောဇ် အကျိုးအာနိသင်ကို ရဖို့မလိုတော့ပါဘူး၊ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့အဲဒီရုတင်ဆောင် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီဆွမ်းမျိုးကို မစားဘဲ ဆွမ်းခံစားတဲ့အကျင့်ကို ကျင့်နေလိုပါပဲ၊ တိစိဝရိက ရုတင်မဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ အသမာဒါနစာရု အကျိုးကို မရပါဘူး၊ သူကတော့လဲ တိစိဝရိက ဆောင်ထားခဲ့တာ မဟုတ်တော့ အစက တည်းက ဒီတာဝန်ကင်းနေလိုပါပဲ၊ ပြီးတော့ ပုံသက္ကဆောင်တဲ့ ရဟန်းမှာလဲ စီဝရပါဒါ အကျိုးမရပါဘူး၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲအစကတည်းက ပုံသက္ကသက်န်းမှ တစ်ပါး အခြားသက်န်းမသုံးဆောင်လိုပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ဝမီရဗုဒ္ဓိဋီကဗ္ဗာ ပိဋ္ဌာပါတ်ရုတင် မဆောင်သူများသာ အနားမွန်စာရု ဂဏေဘောဇ်အကျိုးရသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တိစိဝရိက အမိဋ္ဌာန်တင်သော ရဟန်းအားသာ အသမာဒါန

အကျိုးကို ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပုံသက္ကမဆောင်သူအားသာ စီဝရပါဒ
အကျိုးကို ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်းဆိုထားပါတယ်။

ပြီးတော့ ဝိဘင်းပါဋ္ဌာတော်တွင် စီဝရဒါနသမယဉ် ခွင့်ပြထားသာ ပရ^၁
မွရသောဇန အကျိုးကိုလဲ ရနိုင်သေးပါတယ်၊ ပရမွရသောဇုံဆိုတာ နောက်မှ
ပင့်ဖိတ်ထားသူ၏ ဘောဇုံကို ရှေးဦးစွာ စားလို့သင့်တဲ့ အာပတ်ပါပဲ၊ အဲဒီ
ပရမွရသောဇန သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် သင့်နိုင်တဲ့ အာပတ်လဲ မသင့်တဲ့ အကျိုးပါဝင်
ပါတယ်၊ အဲဒါကလဲ ကထိန်အာနိသင်ထဲမှာ တိုက်ရိုက်မပါပေမယလို့ အခုလို
စီဝရကာလမှာ သူလဲရောပြီးတော့ ပါဝင်လာပါတယ်၊ အဲဒီ စီဝရကာလမှာ
အကျိုး ၆-ပါး။

အခင်းမမြောက်တဲ့ သက်န်းတွေ

ကထိန်အခင်းမမြောက်တဲ့ သက်န်းတွေဆိုတာ ၂၄-ပျိုးတောင်ပဲ၊ အဲဒါ
တွေကိုတော့ ဒီမှာပြောနေလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ ဝိနည်းမဟာဝါ အဋ္ဌကထာမှာကြည့်
ကြပါလို့ဆုန်ပြလိုပါတယ်၊ သူ့ဟာက အင်မတန်များလဲများ၊ ပြောရမှာတွေက
လဲ ရှည်လျားတာပဲ၊ အခုခင်းနေတဲ့ သက်န်းတွေဟာ ချုပ်တဲ့ဆိုးတဲ့ဆိုင်တွေကို
က နားလည်ပြီးသား ဖြစ်နေကြတာဖြစ်လို့ ကထိန်ခင်းအပ်တဲ့ သယ်န်းတွေသာ
ဖြစ်ဖို့ရှိပါတယ်။

အခင်းမြောက်တာတွေက ၁၉-ပါး

အခင်းမြောက်တာတွေကလဲ (၁၉) မျိုး၊ သူလဲ ပြောစရာတွေများတာ
ပဲ၊ ကထိန်နဲ့သိမ်ဆိုတာ သံယူကိစ္စတွေနဲ့၊ သံယူဝိနည်းနဲ့၊ စပ်နေတာဖြစ်လို့
ဆောင်ရွက်တဲ့အခါကာလမှာ သတိကြီးကြီးထားပြီးတော့ စီစစ်ကြရတယ်၊ မြတ်
စွာဘုရားကို ရိုသေလေးစားသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားပည်တဲ့ သိက္ခာ
ပုဒ်တွေကိုလဲ ရိုသေလေးစားကြရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း
မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတဲ့ တရားတော်တွေကို ရိုရိုသေသေ လေးလေး
စားစားနဲ့ လိုက်နာပြီးတော့ မိမိတို့ ရသင့်ရထိက်တဲ့ မင်း၊ ဖိုလ်၊ နိုဗာန်ကို
လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ-

သာဓိ-သာဓိ-သာဓိ-။

----- x -----

၁၃၄၃-ခုနှစ်တော်လပြည့်နေ့
ဉာဏ်ပါဒကထာဒေသနာ

ဒိန်စိပို့ပြီး ဉာဏ်ပေးစရာ အကြောင်းလေးတွေရှိတယ်

တရားဟောစရာတွေ J-ရက်လောက်တော့ ပြီးသွားပါပြီ၊ နောက် ၁-ရက်စာပဲရှိတော့တယ်၊ တစ်နေ့၊ တစ်နေ့၊ မနက်ပိုင်း ၄-ပါး၊ နေ့လယ်ပိုင်း ၄-ပါး၊ ၈-ပါး၊ နှစ်ရက်ဆိုတော့ ၁၆-ပါး၊ နက်ဖြစ် မနက်နဲ့ နေ့၊ ၈-ပါးကျွန် သေးတယ်၊ တရားဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်ကြည့်လင်ပြတ်သားပါတယ်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ၊ အသံချဲ့စက်ကလဲ ဝေးပေမယ့် ဟိုကနေပြီးတော့ ကြားရ တယ်။

တော်ပါတယ်၊ သူတို့တရားတွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာအင်မတန်ကောင်းတာပဲ၊ နက်ဖြစ်ခါ ဉာဏ်ပိုင်းမှာ ဒီကလဲ· ဉာဏ်ပေးစရာရှိတယ်၊ နှစ်စဉ်နှစ် တိုင်းပဲ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ ယောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သာသနာရေးဆိုင်ရာ ဉာဏ်ပေးရတယ်၊ အင်း နှစ်တိုင်းထက် ဒီနှစ်ပို့ပြီးတော့ ဉာဏ်ပေးရမယ့်အကြောင်းလေးတွေရှိနေပါတယ်၊ အဲဒါ ၄-နာရီခွဲကနေ့ ၅-နာရီခွဲအပြီးပေါ့၊ ၄-နာရီခွဲမတိုင်မဲ စီစဉ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရားဟောမယ့်နေ့ခွင့်း အခါအစဉ်တွေစီစဉ်ထားဖို့ပါပဲ၊ ဉာတရားပွဲတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရူပ်တွေးမကုန်အောင်ပေါ့။ ဉာဏ်ပေးစရာတွေကိုတော့ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်မှာ စီစဉ်ဖို့ပါပဲ၊ တာဝန်နည်းနည်းလေးတယ်၊ တစ်နာရီမဟုတ်တာတောင်မှ အဆုံး ၄၅-မီနှစ်လောက်တော့ နားရမှာပဲ ကောင်းမှာ၊ အဲဒီနေ့ကျတော့မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ အထူးသတိပြုဖို့ သတိပေးဟောပြောရည်းမယ်။

မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း ကိုယ်ဝိုင်းလဲ အားထုတ်ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲပဲ ဟောပြောဉ်နှင့်ကြားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတော့ ကဲ့ရဲ့

အြင်ခေမ္မာမ္မာ

ဖူယ်ကင်းပြီး ချီးမှုမ်းဖူယ်အမြဲဖြစ်နေရို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကမ္မာန္ဒာန်းဆရာလုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အထူးသတိပြုဖို့ရာ နက်ဖြန်ကျမှဘဲ ပြောပါမယ်၊ အခုမပြောသေးပါဘူး။

အရှင်အာနန္ဒာရဲ့အမေး မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဖြေ

တရားဟောတဲ့နေရာမှာ ဟောတိုင်း၊ ဟောတိုင်း ဝိပသုနာတရားဆိုတော့ အရေးကြီးတဲ့တရားပါပဲ၊ နက်ဖြန်ကျတော့ အဲဒီဥစ္စာပြောရှိုးမယ်။

သံယာတွေ သုပ္ပါန္တပန္တရုက်နဲ့ပြည့်စုံရမယ်တဲ့၊ သုပ္ပါန္တပန္တ- ကောင်းစွာ ကျင့်တယ်ဆိုတာကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ အကျဉ်းအားဖြင့် ဖွင့်ပြထားပါတယ်၊ ပါဠိတော်မှာလဲပဲ အရှင်ဇ္ဈိုရ် တတိယအုပ်မှာ ရှိပါတယ်၊ အရှင်အာနန္ဒာကမေးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားထားကာ အကျဉ်းချုပ်ကတော့ သုပ္ပါန္တပန္တ-ကောင်းစွာ ကျင့်ရတဲ့အကျင့်ပါပဲ၊ သီလ,သမာဓိ,ပညာဒီ ၃-ခုကို ကျင့်ရမယ့်အကျင့်ပါပဲ။

သီလအကျင့် သုပ္ပါန္တပန္တရုက်နဲ့တောင်မှ မပြည့်စုံရင် နေရာမကျဘူး၊ သီလကတော့ ဝိပသုနာရဲ့ အခြေခြားဖြစ်လို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ သီလကချုတ်ယွင်းနေတတ်တယ်၊ အဲဒါ မချုတ်ယွင်းရအောင်နဲ့၊ သူများအပြစ်တင်စရာမရှိအောင် သီလကို အထူးကရှိကြမှုပဲ၊ သမာဓိ,ပညာတွေကို ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြရတယ်၊ အားထုတ်ပြီးတော့လဲ နောကတော့ အားမထုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းနေရင် နေရာမကျဘူး၊ ဆက်ပြီးအားထုတ်နေမကောင်းတယ်။

မိမိတို့နေရာရောက်လ အားထုတ်ဖို့ပဲ

အားထုတ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ပရိသတ်မရှိလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တစ်ပါးတည်းအားထုတ်ဖို့ပဲ ဒီကတော့ သွားစရာရှိလို့ တစ်ပါးတြေားရောက်နေလဲပဲ ရွတ်တန်တာလေးတွေ အတိချုပ်ပေါ့လေ ရွတ်ပြီးတော့ မေတ္တာလဲများများ၊ ဝိပဿနာလဲပဲ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်ရောက်ရောက် တတ်နိုင်သမျှအားထုတ်ရတာပဲ။

ဟို့-အနောက်နိုင်ငံတွေ ရောက်သွားတဲ့အခါမှာလဲပဲပရိတ်သတ်တွေဘာ တွေစေးစရာ သိပ်မရှိလှပါဘူး၊ အဲဒီလို အခါမှာလဲကိုယ်ဟာကိုတစ်ပါးတည်းပဲ တစ်ချို့နေရာကျတော့လဲ ဒီကပါလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူတကွ ဘုရားရှစ်ခိုး၊ အတိချုပ်နှလုံးသွင်းကြ၊ အားထုတ်ကြတယ်၊ ကိုယ်တစ်ပါးတည်းရှိတဲ့အခါမှာလဲ ကိုယ်တစ်ပါးတည်းပဲပေါ့၊ ဒီလိုအချိန်ရသလို အားထုတ်ရတာပဲ၊ အမြဲမပြတ်နှလုံးသွင်း၊ အားထုတ်နေတာပါပဲ၊ အဲဒါ အထူးပဲအရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒါတွေ ပေါ့လျော့ပြီးတော့ နေတတ်တယ်၊ အခုဒီနှစ်ပတ်လည်ဗူော်ပွဲလာရောက်တဲ့အခါမှာ ဒီကအလေ့အထတွေကို လေ့လာကြရတယ်၊ လေ့လာပြီးတော့ မိမိတို့ နေရာပြန်ရောက်တဲ့အခါကာလ ဒီလိုပဲ ရိုရိုသေသေလေးလေးစားစားအားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ ဒီမှာညျေနော်ပိုင်းဆိုယင် ရွတ်ဖတ်စရာတွေ အများကြီးပဲ၊ မနက်ပိုင်းမှာတော့ ရွတ်ဖတ်စရာကို တပည့်တော်က များများပေးမထားပါဘူး၊ ဒါကတရားအားထုတ်ဖို့ရာ အချိန်များများ ရအောင်လို့ပဲ၊ ပရိသတ်ကလဲပဲနည်းနည်းချင်း နည်းနည်းချင်း ပိုင်းထားပါတယ်၊ ပါတီမောက်ကိုလဲ ဒီလိုပဲ တစ်ပိုင်းချင်း၊ တစ်ပိုင်းချင်းထားတာပဲ။

ပရိသတ်ကတော့ဖြင့် များသောအားဖြင့် မေတ္တာသုတ်လောက်ပါပဲ၊ တြေားသုတ်တွေကို တယ်မရွတ်ပါဘူး၊ ပါတီမောက်ကိုတော့ အကုန်လုံးရွတ်နေတာပါပဲ၊ တစ်လ၊ တစ်လအကြိမ်ပေါင်း ၃၀-လောက်ထက်ဒီထက်မနည်းပိုင်းပြီး

(တတိယအကြိမ်)

ရွတ်နေတာပါပဲ၊ နောက်မေတ္တာပို့ပါတယ်၊ အားလုံးပေါင်း ၁၅-မိနစ်လောက် ကြာပါတယ်၊ ဝိပသနာကိုတော့ ၄၅-မိနစ်လောက် ရူမှုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါအမြဲ
တမ်းအားထုတ်နောက် ယောကိုအဟောင်းတွေနဲ့ ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့လေ
အားထုတ်စ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ သူတို့ကို ခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ကတော့
ကြီးကြီးဘားဘား အားထုတ်ရမယ်၊ အခုဒ္ဓနစ်ပတ်လည်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီ
မှားရှားရှိခိုးလာကြဖို့ပေါ့၊ ပါတီမောက် ရွတ်တာတို့၊ ပရိတ်ရွတ်တာတို့ ဒါ
တွေကိုတွေကြရတော့ မိမိတို့လပဲ အဲဒါလို့ဆောင်ရွက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

ပြီးတော့ဝိပသနာကိုလဲ ကိုယ်ရူမှုတ်နေကျအတိုင်း ရူမှုတ်နေဖို့ကောင်း
ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာသာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးအလုပ်မရှိရင် ဒီပြင်အချိန်တွေမှာ
လဲ ဝိပသနာရှုနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ သူများ
တွေကိုသာဟောပြီး ကိုယ်ကအားမထုတ်ဘဲနေရင် လိုနေတာပေါ့လေ၊ ကိုယ်က
လဲအားထုတ်နေမှုကောင်းတာ။

အဲဒါတွေကို နက်ဖြန်ကျမှ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာလေးတွေ ထပ်ပြော
ပါဦးမယ်၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေ ပြည့်စုနိုင်သမျှ ပြည့်စုအောင်အားထုတ်ခြင်းဖြင့်
မိမိတို့အလို့ရှိအပ်သော လောကီ, လောကုတ္တရာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုကြပါ

စေ။

သာဓိ-သာဓိ-သာဓိ-။

----- * -----

၁၃၄၃-ခုနှစ်တော်လက္ဌယ်နေ့

သုဝဏ္ဏကထာဒေသနာ

ဖြစ်ဆဲတရားရှို့ရာပြထားတယ

ဆရာသမားတွေ ဉာဏ်ကြားတဲ့အတိုင်း မပြတ်ရှုမှတ်နေဖို့ပါပဲ၊ ရှုမှတ်ရတဲ့ သက်တော့မသက်သာလုဘူး၊ သူကလဲ ခဏလေးမယ့်တဲ့ဘူး၊ တတ်နိုင်ယင်တော့မပြတ်ကိုရှုမှတ်ဖို့ပဲ၊ တစ်နာရီထိုင်ပြီး မှတ်ဖို့ရာဉာဏ်ကြားတယ်ပေထမတစ်နာရီလောက်တော့ ထိုင်ပြီးမှတ်မှ စိတ်ကတော်တော်ကလေး တည်ဖြော်ပြီး သွားတတ်တယ်၊ တစ်နာရီထိုင်ပြီးနောက် ဒီပြင်တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှုမှတ်ဖို့ရာပဲ၊ စကြံလျှောက်ပြီးတော့လဲ အားထုတ်ရှုမှတ်နိုင်တယ်၊ ခဏတဖြော်လဲပြီးတော့လဲ အားထုတ်နိုင်တယ်၊ မတ်တပ်ရပ်ပြီးတော့လဲ အားထုတ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါက တစ်နာရီပြည့်ပြန်တော့ တစ်နာရီထိုင်ပြီးတော့ တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ အဲဒါကျတော့ တစ်နာရီထက်ပိုပြီးထိုင်နိုင်သလောက်လဲ ထိုင်အားထုတ်နိုင်တာပဲ။

ဟိုဟိုဒီဒီအကြောင်းအရာတွေ စဉ်းစားနေရှိနဲ့ ရုပ်, နာမ်တွေကို သိတာမဟုတ်ဘူး၊ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်, ပျက်နေတဲ့ ရုပ်, နာမ်တွေကိုကိုယ်တိုင်ရှုနေမှုသိတာ၊ မရှုမှတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်တိုင်မသိဘူး၊ စာထဲပေတဲ့ပါတဲ့အတိုင်း မှတ်သားထားတာက သညာဘဲ၊ အဲဒါပညာမဟုတ်ဘူး၊ အမှတ်သညာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အစကတည်းက အမှတ်သညာက ပြည့်စုပြီးသာပဲ၊ သူနဲ့အတူတကွဖြစ်တဲ့စိတ်, ရုပ်, နာမ်တွေ အလိုလိုပြည့်စုပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒါကိုယ်တိုင်သိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာထဲကပါတဲ့အတိုင်း မှတ်ထားလို့သိတာ။

အခတော့ ဒီမှာ ဥပါဒါနက္ခနာ ရုပ်, နာမ်တွေဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုမှတ်နေရတာဖြစ်လို့မို့ အဲဒါတွေကို ကိုယ်တိုင်သိနေတာစားပေလာကို သညာနဲ့ မှတ်ထားလို့သိရတဲ့ အသိတရားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဝိယသနာသညာနဲ့သိတဲ့

(တတိယအကြော်မြေ)

အသိမျိုးပဲ၊ ရပ်,နာမ် တရားတွေကို တကယ်သိတယ်ဆိုတာ သူတိဖြစ်ဆဲဖြစ်
ခဲ့၍ ရူမှတ်မှ တကယ်သိတာ၊ စဉ်းစားနေရုံနဲ့ တကယ်သိတာမဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ချိုစာပေတွေ အလေ့အလာတွေကို စာပေတတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
စဉ်းစားရုံနဲ့ သိတယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊စဉ်းစားရုံနဲ့သိတာတွေကတော့သည့်
နဲ့ မှတ်သားပြီး သိတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်အမှန်အကန်အတိုင်း တွေရပြီး သိတာ
မဟုတ်ပါဘူး။

သတိပဋိဘုန်မှာ ဟောထားတာက “ဂါဌန္တာ—၊ သွားနေဆဲ၊ စောယ—
မာနော—ခံစားနေဆဲ” စသည်ဖြင့် သဒ္ဓါနည်းအရ ဖြစ်ဆဲတရားကို ရှုမြို့ရာပြထား
တယ်၊ အဲဒါကို ကြည့်သောအားဖြင့် မြင်နေဆဲ၊ ကြားနေဆဲ၊ နဲ့နေဆဲ၊ စားနေ
ဆဲ၊ တွေထိနေဆဲ၊ စိတ်ကူးစုံစားကြံစည်နေဆဲ၊ ဘာမဆိုဖြစ်လျှင် ဖြစ်ချင်း
ဖြစ်ဆဲ အဲဒါတွေကို ရူမှ၊ မရှုယ်တော့ အဲဒါတွေက မြင်ပြီး၊ ကြားပြီးယင်
အလိုလို စဉ်းစားတဲ့စိတ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ပည်တွေရောက်ကုန်တာ စာပေ
ကျမ်းကန်အရ အားဖြင့် ဗဟိုသုတရိတ်ပဲ့ပို့တွေသိပြီးသားပဲ။

တစ်ပုဒ် နာရရုံနဲ့ တရားထူးရသွားတာတွေ ရှိပါတယ်

မြင်တဲ့ ဝိထိဖြစ်တဲ့အခါ မြင်တဲ့စိတ် ဆုံးပြီးသွားယင် ဘဝင်ကျပြီးခက်
တဖြေတ်တော့ ပြတ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့မြင်တာကို စဉ်းစားတဲ့ မနောဒ္ဒါရပိတ်
ဆိုတာဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကတော့ ပည်တ်မရောက်သေးဘူး၊ သူဟာမြင်ရတဲ့ ပရ
မတ်သဘောအတိုင်းပဲရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကနေပြီးတော့ ဘဝင်ကျပြီး တစ်ခါထပ်
စဉ်းစားတဲ့အခါ ပည်တ်ရောက်သွားပြီး၊ အဲဒီမှာ သဏ္ဌာန် ပည်တ်တို့၊ အမည်
ပည်တ်တို့ ရောက်သွားတယ်၊ မြင်ခိုက်စတဲ့ ထင်ရှားရှိတဲ့ရပ်နာမ်တွေကို ဒီ
အတိုင်းမသိဘူး၊ ပည်တ်မရောက်ခင် ဖြစ်ပေါ်ဆဲမှာ ရူမှသိတာပဲ၊ အဲဒါတော်
မြင်ပြီး ပြီးချင်း ချက်ခြင်းရှုလို့ အဆင်ပြေအောင် မရှုနိုင်သေးဘူး၊ ဆရာတ္ထု

ကြားတဲ့အတိုင်း ရူမှုတ်နေလို့ မှတ်နေကျေသွားမှ အဆင်ပြေတာ၊ ပါရမိထူးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့လဲ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဖြစ်တာတွေရှိပါတယ်။

မြတ်စွာဘရား လက်ထက်တုန်းက မြတ်စွာဘရား ဟောကြားတဲ့တရား
ဂါထာလေးတစ်ပုဒ် နာထားရဲ့နဲ့ တရားထူးရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိပါတယ်၊
အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ တချို့ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အင်မတန်လွယ်
တာပဲ၊ အခုတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် မရှိသလောက် နေပါလိမ့်မယ်၊ ရှိပုံမရပါဘူး။

အားပေးတဲ့အနေနဲ့သာ ဥာဏ်စဉ်ထဲ ထည့်လိုက်ရတယ်

ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း မပြတ်ရှုရတယ်၊ အဲဒါမှ ရူမှုတ်မှု
တွေ အားကောင်းလာတဲ့အခါ ပထမမြှင်တဲ့စိတ်၊ ကြားတဲ့စိတ် စသည် စိတ်
စိတ်ဖြစ် နောက်ပြန်ပြီး စဉ်းစားတဲ့ စိတ်ကလေးလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်သေးတယ်၊
အဲဒီကနောက်ဆိုယင် ရူမှုတ်တဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်ဖို့ပဲ၊ မရူမှုတ်ယင်တော့
ပညာတ်တွေသီကို ရောက်သွားတယ်၊ နေရာမကျသွား၊ အဲဒီပညာတ်တွေ စိတ်ကူး
တွေ မရောက် သေးခင်ကို ရူမှုတ်နိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်။

အမှတ်တွေ ကောင်းလာပြီ ဆိုတဲ့အခါတော့ မြင်ပြီးပြီးခြင်း သိတာပဲ၊
ကြားပြီးပြီးခြင်းသိတာပဲ၊ ဒီအာရုံတွေကို သိတဲ့စိတ်တွေဖြစ်ပြီး ပြီးခြင်းသိတာပဲ၊
ဖြစ်ပြီး ပြီးခြင်းတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရပ်၊ နာမ်အကြားတွေလဲပဲ ထင်ရှား
သိတယ်၊ အဲဒါစာပေထဲအတိုင်းအများကြီးသိတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အထင်ရှား
ဆုံးကိုသာသိတာပါပဲ။

မြင်တယ်ဆိုယင် မြင်မှု၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ မျက်စိရပ်နဲ့မြင်ရတဲ့ အဆင်း
ရပ်၊ ပြီးတော့မြင်သိတဲ့နာမ် ဒါကိုပဲသိပါတယ်၊ မြင်သိတဲ့နာမ်မှာလဲစေတသိက်
တွေကအများကြီးယူဉ်ပြီး ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့လဲ ဒီစေတသိက်တွေအား
လုံးကို တရားရူမှုတ်တဲ့ ယောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ သို့၍သော်လဲ

မသိတာတော့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရုံ စီတ်လောက်သိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရုံ အာရုန်.တွေ.တဲ့ ဖသုကိုသိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရုံ ဝေဒနာကိုသိတယ်၊ အဲဒီ လိုပဲ ထူးခြားတဲ့အခါ ထူးခြားတဲ့အလိုက် ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ စေတသိက်လေး တွေကိုပဲသိတဲ့အခါလရှိပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းရှုရတယ်၊ ပေါ်လာတိုင်း၊ ပေါ်လာတိုင်း ရှုမှုတ်နေလို.ရှိယင် သမာဓိဖြစ်တယ်၊ သမာဓိဖြစ်ရင် ဥာဏ်ဖြစ် တာပဲ၊ သမာဓိတော့ ယထာဘူးတဲ့ ပဇာနတိဆိုတဲ့အတိုင်း သမာဓိဖြစ်မှ ဥာဏ် ဖြစ်တယ် ဥာဏ်ဖြစ်တော့ အစဆိုလို.ရှိယင် ရပ်.နာမ်.၂-ပါးကိုပိုင်းခြားသိတယ်၊ နောက်တော့ ခဏမစ်ဖြစ်ပျက်နေတာကို သိတယ်၊ အဲဒါ အနိစ္စ၊ ခုက္ခ၊ အနဇ္ဈ တွေကို ကိုယ်ပိုင်ဝိပသုနာဥာဏ်အသိတွေ တစ်ခါတည်းဖြစ်တော့တာပဲ၊ အဲဒီ ဝိပသုနာဥာဏ်တွေ ပြည့်စုံလို.ရှိယင်တော့ တရားထူးတွေရောက်သွားဖို.ပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် အခုယောကီအသစ်တွေလဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြ မို့၊ ယောကီအဟောင်းတွေလဲပဲ ဥာဏ်စဉ်နာပြီးပေမယ့် တရား.ပြည့်စုံချင်မှပြည့်စုံမှာ ထူးခြားတာလေးတွေရှိတာနဲ့၊ အားပေးတဲ့ အနေနဲ့သာ ဥာဏ်စဉ်ထဲထည့် လိုက်ရတာ၊ တကယ် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မပြည့်စုံသေးယင် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

အဆင်မပြေလို.ရှိယင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး

အခု ဒီမှာ ယောကီစာရင်းတောင်းတားလို. ဦးသူရှိယက ယောကီစာရင်း ပေးထားတယ်၊ ယောကီအဟောင်းတွေ အားလုံး ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုယင် (၃၃)ပါးရှိတယ်၊ မနည်းဘူး၊ ယောကီအသစ်တွေမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါအဟောင်းတွေ တရားယောကီတွေလဲ ဒီကဘွဲ့တောင်မသိပါဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလဲ တရားမသိဘူးဘာ တွေဆောင်ရွက်နေတယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ တော်တော်စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ကို တော့သိတာများပါတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယတွေက ၆-ပါးရှိပါတယ်။

ဦးဝါစကတဲ့၊ သူကအလျင်ကတည်းကနေတာ၊ သူကကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနတွေ
နေစရာရှိယင်ဒီကလွှတ်ပေးလို့ရှိပါက သွားနေမယ်လို့၊ စောစောကတည်းကပြော
တာနဲ့ သူကိုသွားနေဖို့ရာလွှတ်ထားပါတယ်၊ အဲဒါအခုတော့ သူကပြန်လာတယ်
မနေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီဌာနကလဲ နည်းနည်းအဆင်မပြောဘူး၊ အဆင်မပြောတာတွေကို
လဲသိတန်သမျှတော့သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုအားပေးနေတဲ့အနေ
နဲ့ပင်လာယင် လွှတ်သင့်ကလွှတ်ရတာပဲ၊ အဆင်ပြောလို့ရှိယင် နေရာကျသွားမှာ
ပဲ၊ အဆင်မပြောလို့ရှိယင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။

အဲဒါအဆင်မပြောတဲ့အကြောင်း ဒီမှာစာရေးထားတယ်၊ စာထဲရေးထား
တဲ့အတိုင်းဆိုယင် နောက်ကျသယ်လို့နေရမယ် မသိပါဘူး၊ ဦးယသဆိုတာလဲဒီ
မှာကြောလှပြီ၊ အခုသူကလဲ သိပ်ပြီးတော့ မကျွန်းမာဘူး၊ သူကလဲဘာမှမဆောင်
ရွက်နိုင်ဘူး၊ ဦးပညာမောတ သူကတော့ ဆောင်ရွက်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်တာရှိ
ပါတယ်၊ ဦးပညာဘာသ ကင်းမော်စွာ၊ သံတွဲ၊ အဲဒီ ဦးပညာဘာသ (၃၅)ဝါ
အဲဒါကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး၊ (၁၀-ရက်စခန်းဖွင့်စရာလ သွားဖွင့်၊ ရဟန်း
လောင်းများကိုလဲဆုံးမနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘုရားလို့ လျှောက်ထားသည်)ဟုတ်လား
အဲသလို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တော့လဲ တော်ပါတယ်။

ဦးဝိစာရိတာကလဲ သူကတော့ ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်၊ သူကလဲနေရာ
အသစ်ရှိယင် ပို့ပေးပို့လျှောက်ထားတယ်၊ အသစ်ရှိရင် ပို့ပေးမှာပဲ၊ ဦးသုမနက
လ ဝါ ၃၀-တရားဟောတတ်ရဲ့လားမသိဘူး၊ ဟောတတ်လို့ရှိယင်တော့လဲတော်
ပါတယ်၊ ဒီမှာတရားအားထုတ်ပြီးတော့ သူများကိုလဲ အားပေးရတယ်၊ ကိုယ်က
အားမထုတ်ဘဲနဲ့၊ အလကားနေလို့တော့ မတော်ဘူးတရားအားထုတ်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
က ကိုယ့်တရားကို အလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ်နေမှကောင်းတယ်၊ သဒ္ဓါ
တရားလဲကောင်းရတယ်၊ ကိုယ့်တရားကိုအားမထုတ်ဘဲနဲ့ရှိရင်သဒ္ဓါတရား
မကောင်းရာရောက်တယ်၊ နေရာမကျဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လဲအားထုတ် သူများကိုလဲ
အားပေးရတယ်။

ဦးသာသာဘိဝံသ မှုစွာကျောင်း - ဝါးခယ်မကပဲ၊ သူလဲ ၂၉-ဝါရီပြီ၊ ကြီးကြီးစားစားအားထုတ်နေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဦးဝဏ္ဏိတဲ့၊ တရားတွေအဆင်ပြေပြေ အားထုတ်ပြီး သူများတွေကို ဟောပြောအားပေးနိုင်ယင်တော်သေးတာပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်လဲ တရားအားထုတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် တွေတာ၊ သိတာနဲ့စပ်ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲ အားပေးရတယ်၊ ဦးပဏ္ဍာဝံသ၊ သူလဲ တရားဟောပြီး သာသနပြုနိုင်ယင်လဲ ကောင်းတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်လဲ တရားအားထုတ်မှု မပြတ်ယင်ကောင်းပါတယ်၊ ဦးပညာစာရကတော့ တို့ကမွှေ့နှုန်းကျောင်းမှာ၊ ဆောင်ရွက်နေတာတွေပါတယ်၊ ဒါလဲကောင်းပါတယ်၊ ဦးဝိစာရိနှုန်း- သူကလဲ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ သူကတော့ အတော်များများ ဆောင်ရွက်နေတာပါပဲ၊ ဦးသူရိယ်- သူကလဲ ယောကိုတွေကို နေရာချထားပေးရတယ်၊ အများကြီးအသုံးကျပါတယ်၊ ယောကိုတွေကများတော့ ပြောတန်တာပြော၊ ညွှန်တန်တာညွှန်နေရတာ၊ ဒီလို့ ဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိလို့ ဒီလို့မရှိယ် ဒီကကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်နေရမှာ ဒီလို့ ဆောင်ရွက်နေရမယ်ဆိုယင်ဝန်အလေးသားပဲ၊ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုကိစ္စတွေကကမွှေ့နှုန်းဆရာတွေကို ခန့်ထားလိုကလဲ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ကယောကိုတွေကို တရားဟောရ၊ တရားပြရ၊ ယောကိုတွေ၊ ဓည်သည်တွေကို လက်ခံရနဲ့ မအားကြဘူး၊ ဦးအဂ္ဂဝံသကြီးကတော့ ကြီးရှာပါပြီ၊ ကြီးမှုရဟန်းဖြစ်တာ၊ သူကအခုမန်ကိုတို့၊ နေ့တို့ ဝတ်တာက်ဖို့ရာ၊ တရားရှုမှတ်ဖို့ရာ တုံးခေါက်တာ သူပဲမဟုတ်လား၊ သူကတော့ အရွယ်ကြီးပါပြီ၊ တခြားလဲ သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတင်နေရတော့မှာပဲ သူခများ ဦးလူနှုက- သူကတော့တော်တော်ဆောင်ရွက်နိုင်ရှာပါတယ်၊ ဟိုဟိုဒီဒို့အတွက်တွေဖြစ်အောင် တော်တော်ကြီးစားပါတယ်၊ ဦးဓမ္မနှုန်း-သူကလဲ ဓမ္မကထိက ဟောစရာ ပြောစရာရှိ ဟောရ၊ ပြောရ၊ အခုသုန်းကြီးမော်လမြှင်သွားတဲ့အခါ သူကိုတရားဟောဖို့ ခေါ်သွားရမယ်၊ သူလဲလိုက်ချင်တာနဲ့ အတော်ပါပဲ၊ ဦးလူနှုကနဲ့ ဦးဓမ္မနှုန်း J-ပါး ဒီကစာပြန်ပွဲပြီး တနဲ့နေ့မှာသွားရမယ်၊ အစတုန်းက အဂိုနေ့သွားဖို့ရာပါပဲ၊ အခုတော့ လေယာဉ်ပုံကအကိုနေ့မှာ မရှိဘူး၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှုရှိမယ်တဲ့၊ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး၊ ရှေ့တို့မှ

ဆိပါး တန်လုံနေ့သွားဖို့ရာ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဦးလွန်ကကလဲ အခုမရှိဘူး၊ ရှိတဲ့အချိန် သူ့ကိုပြောထားလိုက်ကြပါ။

ဦးအဂ္ဂိုလာဏက ဒီကထောက်စွဲကိုဆောင်ရွက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်လား၊ ဦးနို့ပုဏ်- သူကတော့ မွောကထိကအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြောပါပြီ၊ မုံစွာက၊ ဦးသီရိဓမ္မ ၁၈-ဝါ၊ ဒီမှာ ဒီနှစ်မှ နေတာထင်ပါရဲ့ဒီသာသနုရိပ်သာ မှာ အထူးဆောင်ရွက်စရာရှိယင်လဲ နေဖို့၊ ဒါမှာမဟုတ်ယင်လဲပဲဒီမှာနေတဲ့အခါ ကိုယ်လဲ အားထုတ်တန်သမျှ အားထုတ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ စစ်ဆေးမေးမြန်း ပြောဆိုပုံတွေ နည်းယူ နေသင့်သမျှ နေပြီးတော့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သင့်တော် တဲ့နေရာကို ပြန်နေဖို့ရာပါပဲ၊ ဒီကဒီလိုပဲ အလိုရှိပါတယ်။

ဦးသောသန- သူကတော့ ဘန်းကြီးတို့ဆိတ်ခွန်စွာကဘုန်းကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေကို ဆောင်ရွက်နေတာပဲ၊ ဦးခေမာနှစ်- သူလဲပဲတရား ဟောတွေ၊ ဘာတွေဆောင်ရွက်နေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ သူဟောတဲ့တရားက အဆင်မပြေတာလေးတွေ ပါနေတယ်၊ အစတုန်းကတော့ အတော်သားလို့ အောက်မောတာ၊ တော်တော့တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆင်မပြေတဲ့စကားလုံး တွေပါနေတယ်၊ နေရာမကျဘူး၊ ချိုးမှမဲ့စရာ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ၊ ဦးပညာသမီး- ဆောင်ရွက်စရာရှိနေရင်လဲ တော်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ၄-ဝါ လောက်ရှိနေပြီလို့ဆိုတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာများနဲ့စပ်နေယင်တော့တော်ပါတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေရဲ့ တာဝန်ခံဖြစ်နေတာကိုး။

ဦးကစွာယနကတော့ တရားဟောနေကျပါပဲ၊ အရင်ကလဲ ဒီကခေါ်သွား နေကျပဲလေ၊ အခုတော့ ဒီက J-ပါးကိုခေါ်သွားမှာဖြစ်လို့ ဦးကစွာယနကိုမခေါ်တော့ဘူး၊ J-ပါးဆိုတော်ပါပြီ၊ နောက်တခြား တစ်နေရာသွားတဲ့အခါ ခေါ်တန် ခေါ်ရမှာပေါ့၊ ပုသိမ်သွားတဲ့အခါရှိတယ်၊ မွန်လေး၊ ရွှေဘို့၊ ဆိတ်ခွန်-အဲဒီ၌နာ တွေမှာ သွားရမယ့် အခါတွေလဲရှိတာပဲ၊ ခေါ်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်သွားရမယ်။

အာဝါဒဓမ္မနတ္ထ

၅၁

အင်း . . . သွားသင့်တဲ့ ဌာနတွေဆိုယင်ဒီလိုသွားသွားပြီ ဟောပေးရ၊ မှာပဲ ဒီလိုသွားရတဲ့ဟာ ဘုရားသာသနာ တိုးတက်ရေး၊ စည်ပင်ရေးအတွက် သွားရမှာ၊ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အရှင်ဘုရားတို့လဲပဲ ဟောတတ်၊ ပြာတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီလိုသူတစ်ပါးကိုလဲပဲ အကျိုးများအောင် ဟောပြာဆောင်ရွက် ကြဖို့၊ ကိုယ်တိုင်လ ကိုယ်အကျိုးရှိအောင် တရားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ ဉ်ကဲ သို့ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အလိုက်အပ်တဲ့ လောကီ၊ လောကုတ္ထရာ ကောင်းကျိုးချမ်း သာ မက်လာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

၁၃၄၄-ခုတန်ခူးလက္ခာယွေးနှုန်း ပြုပါဒကထာဒေသနာ

နိတ်ထဲနည်းနည်းလျော့သွားပါပြီ

ပါတီမောက်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလ အချိုးမကျပါဘူး၊ တယ်ပြီးတော့လိုတာကိုး၊ ဒီ ပါတီမောက်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သက်န်းတစ်စုံစိလျှို့ဉာဏ်၊ အခု အဆိုင်းဆိုယင်တော့ လျှို့စုံရာစိတ်ထဲနည်းနည်းလျော့သွားပြီ၊ နောက်အဆင်ပြီတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုအလုပ်ပေးလိုက်ယင် ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကျအားထုတ်ထားပါမှပေါ့။

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာတရားအားထုတ်ရတယ်ဆိုတာ အင်မတန် အကြောင်းညီညွတ်မှုသာ အားထုတ်ရတာ၊ ဘုရားလက်ထက်ကဆိုယင်ဘုရားပွင့် တော်မူစက သာသနာဝင်ပြီး ရဟန်းပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများအားဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်တာတွေ များတယ်၊ ရဟန္တာမဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အသင့်၊ အတင့်တော့ရှိပါတယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ အားထုတ်မူတွေ- လျော့ပါးပြီးတော့ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်တွေများလာကြတယ်၊ အစပိုင်းလောက် နေရာမကျတော့ဘူး၊ အခုလဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ အစပိုင်းက ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း ရိုရိုသေသေအားထုတ်ကြလို့ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ၊ ဘုရားပွင့်စက ပေါ်လာတဲ့ ရဟန်းတွေလို့ သီလလဲကောင်း၊ သမာဓိလကောင်းပါတယ်၊ သမာဓိကမွှေ့ဗုံး အားထုတ်နိုင်လိုရှိယင်လဲ အားထုတ်ဖို့၊ ပြီးတော့ ဂိပသုနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ဖို့ကလ အရေးကြီးပါတယ်။

(တတိယအကြမ်)

အာဝါဒဓမ္မဘဏ္ဍာ

အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်

သမာဓိပြည့်စုံရနဲ့ ကိစ္စကမပြီးသေးဘူး၊ ဝိပသုနာအားထုတ်လိုပြည့်စုံမှ မက်, ဖိုလ်, နိုဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားနိုင်တာ၊ အဲသလို ရောက်အောင်ဆိုပြီးအားထုတ်ရတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ သူပွဲ့ပန္း- ကောင်းသောအကျင့်နဲ့ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့၊ သီလကလဲကောင်းကောင်းကျင့်ဖို့ သမာဓိ, ပညာတွေ လဲပြည့်စုံအောင်, ကောင်းကောင်းကျင့်ဖို့၊ အဲဒါတွေ ပြည့်စုံပုင်သူပွဲ့ပန္း-ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတော့ပါပဲ၊ အဲဒါပြည့်စုံအောင် ဘုရားအဆုံးအမတော်အတိုင်း ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ပြီး ကျင့်ကြဖို့ပါပဲ။

ခေတ္တခဏ ဒုလ္လာအဖြစ်နဲ့ သက်နှုန်းဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ နေနိုင်သမျှ ကလေး ရ-ရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ၁၀-ရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ်- ဒီထက်များများ ဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ အားထုတ်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကတော့ အထူး အလွန်အကဲအားမထုတ်လဲပဲ တတ်နိုင်သမျှ တစ်နေ့၊ နာရီဝက်ဖြစ်စေ၊ တစ်နာရီ ဖြစ်စေ, နှစ်နာရီဖြစ်စေ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ ဝိနည်းသိက္ဌာပုဒ်ကိုလဲ မငြိမ်စွန်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ကျင့်ဖို့ကလဲ အရေးကြိုးပါတယ်။

သူတစ်ပါးကမိမိကို အကြောင်းပြုပြီး ကဲ့ရဲ့ဖွယ်မဖြစ်အောင်, ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်နေထိုင်ရတယ်၊ တော်ကြာတော့ မိမိက အမှတ်ပေးဖို့ရာကလဲရှိသေးတယ်၊ တရားတွေကြာကြာသိပ်ဟောနေလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ တရားကိုကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ကိုပဲ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်၊ အဲဒါကြိုးကြိုးစားစားအား ထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ ဒီလိုအားထုတ်ကြဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနကို ရောက်နေကြတာပါပဲ။

အဲဒီဒုလ္လာတွေသာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲနေယောကို ရဟန်းများလဲပဲအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ တခြားကျောင်းကလာပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိပါတယ်၊ သူတို့အတွက်လဲ ဒီမှာအင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒကာ, ဒကာမတွေကလဲ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေကြတာနဲ့ အဆင်ပြေပြီး အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

ကြီးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်က ကောင်းကောင်းမှန်မှန် ကျင့်နေလို့ရှိယင် သူတစ်ပါးတွေကို လဲပဲကောင်းကောင်းမှန်မှန် ကျင့်ဖို့ရာ ပြောဟောတိုက်တွန်းနိုင်တယ်၊ သာသနာတော် စည်ပင်တိုးတက်ခြင်း၏ အကြောင်း၊ တည်တဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ရာ ဒီကထပ်ပြီး သတိပေးတိုက်တွန်းပါတယ်။

အတော်စုံပါပြီ

တရှိအဆင်မပြေတာလေးတွေ စာရေးပုံ ဆုတ်ယွင်းနေတာလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါးရှိတယ်၊ အဲဒါလေးတွေ မှန်အောင် ဟိုမှာပေးထားတဲ့ စာအုပ်လေးတွေကြည့်ပြီးတော့ ထပ်ပြင်ပေါ့၊ တာဝန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကပြင်ဖို့ပါပဲ၊ အဲဒါတစ်ခါတည်းပြောမလို့၊ အခုအတော်စုံပါပြီ၊ သာသနာရှိရိပ်သာမှာ လာပြီးတော့ တရားအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အကျိုးရှိအောင်နဲ့ အနောက်အယုက်မဖြစ်ရအောင် ကိုယ်အားထုတ်တဲ့တရားကိုကြီးကြီးစားစားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

ကြီးစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အကျိုးလဲ ပြည့်စုံပြီးသွားမှာပါပဲ၊ ဤကဲ့သို့ ကြီးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်တဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရရှိပြီးလျှင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာကြပါစေ။

သာစု-သာစု-သာစု-။

----- x -----

၁၃၄၄-၃၊ ကဆိုန်လက္ခာယ်နှုန်း

သုတေသနထာအသနာ

(ဤအချိန် ဤကဗ္ဗလရောက်သည့်အခါ ဆရာတော်ဘရားကြီး၏ကျွန်းမာရေးမှာ အားနည်းလုလေပြီ၊ သို့ပါလျက် မတည်း မဖြတ်ရသေးဘဲ ထက်ဝင် ခန့်ကျွန်းနေသေးသော အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် တည်းဖြတ် လျက်ပင်ရှိသည့်၊ နက်နဲ့ခက်ခဲ့သည့်၌ နာမည်ကြီးသောထိအဘိဓမ္မာ အသနာ တော်ကြီးကို ဟောကြားရှုံး အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းယူရာတွင် အသံ ဖမ်းစက် ချွောက်ယူင်းချက်ကလည်းပါ၊ ရည်လျားလှသော တရားတော်ကြီးက လည်း ဖြစ်နေခဲ့ရာ တစ်ဖန်အသံဖမ်းတိတ်ခွဲမှ ကူးယူရှုံးလည်း အဆင်မပြေ တော့ဘဲ ရှုတ်ထွေးလျက်ရှိရာမှ ပို၍ပို၍ ရှုတ်ထွေးနေခဲ့သည်၊ ဆရာတော်ဘရား ကြီးမှာ တပင်တပန်း သုတေသင် တည်းဖြတ်ရသော ဤကိစ္စအတွက် ကျွန်းမာရေး ပြည့်စုံလျှင် တာဝန်ကြီးမည် မဟုတ်သော်လည်း ယခုမှ တစ်ဘဝ ကတ်သိမ်း ချုပ်ပြုမ်းလုန်းနေပြုဖြစ်ရကား ခန္ဓာကိုယ်၏ အင်အားက ဆရာ တော်ဘရားကြီး၏ လိုအပ်သော တာဝန်ကို အပြည့်အဝ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက် နိုင်စမ်း ရှိဟန်မတူတော့ပေါ့၊ ထို့ကြောင့် တရားတော်ကြီးအတွက် ဆောင်ရွက် ရသည်ကို တာဝန်လေးကြောင်းမိန့်ကြား တော်မူလေတော့သည်)

တစ်မျက်နှာလောက်ပဲပြီးတယ်

ဘာမှတော့ အထူးအနေနဲ့ သိပ်ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်ကျွန်းမာရေး ကိုပဲ ဂရရိုက်နေရတယ်၊ ကျွန်းမာရေးက သိပ်အဆင်မပြပါဘူး၊ တစ်ချိန်က ဟောထားတဲ့ အဘိဓမ္မာတရားကို စာအပ်အဖြစ်ရောက်အောင် လုပ်နေရတယ်၊ အဲဒီမှာ အသံဖမ်းစက်မှ ကူးထားတဲ့ လက်ရေးမူတွေ-အဲဒါတွေက အဆင်မပြေ တာတွေလဲပါတယ်၊ ဟောထားတာကလဲ ကျယ်ပြန့်လွန်းအားကြီးလို့ လျှော့သင့် သမျှလျှော့ဖို့ရာ အဲဒါတွေကို စီစဉ်နေရတာနဲ့ တာဝန်တော်တော်လေးပါတယ်၊

၅၆

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည်ဆရာတော်ဘဂ္ဂီး၏

တစ်နောက်တစ်နောက်၊ စာတစ်မျက်နှာလောက်ပဲ ပြီးတယ်၊ ကျမ်းရင်းတွေကိုလဲ ပြန်ကြည့်ပြီး စီစဉ်ရတာဖြစ်တော့ တာဝန်ကြီးတယ်၊ သိပ်အဆင်မပြပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်းမာရေးကလဲ အဆင်မပြုဘူး။

မြတ်စွာဘုရား သာသာနာတော်အတွင်းမှာ ရောက်ပြီးတော့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘုရားအလိုတော်နဲ့အညီ သီလ, သမာဓိ, ပညာအကျင့်တွေကျင့်နေရတာ တွင် အင်မတန်ဝင်းသာစရာကောင်းတယ်၊ အတော့ကို ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ၊ အရေးကြီးတာက သီလ, သမာဓိ, ပညာအကျင့်တွေ ကျင့်ဖို့ရာပဲသီလကတော့ အခြေခံအနေနဲ့ ရိုးရိုးကျင့်ရမယ်၊ သမာဓိ, ပညာတွေဖြစ်အောင် အထူးအားဖြင့် စိပသနာတရားကို အားထူတဲ့ဖို့လိုပါတယ်၊ သမာဓိဖြစ်တန်သမျှဖြစ်၊ ပညာဖြစ်တန်သမျှဖြစ်ပေါ့လေ။

အင်မတန် သနားစရာကောင်းတယ်

အခုဘုန်းကြီးတို့ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း အမျိုးသမီး ယောကိုတွေရော၊ အမျိုးသားယောကိုတွေရော တရားအားထုတ်နေကြတယ်၊ အဲဒါတွေကုသိုလ်တွေ အထူးဖြစ်တာပဲ၊ ရသင့်ရထိက်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ ရနေတာပါပဲ၊ ဒါဟာနိဗ္ဗာန် ရောက်ဖို့ရာ အားထုတ်နေကြတာနိဗ္ဗာန်မရောက်သေးလို့ရှိယင် ရှေးရေးက ကုသိုလ်တွေ ဘယ်လို အကျိုးပေးနေနေ အိချိန်တန် အိရှု, နာချိန်တန် နာရ, သေချိန်တန် သေရ- ဒီဆင်းရဲတွေက နိဗ္ဗာန်ရောက်မှုကင်းမယ်။

လောကကြီးမှာ သတ္တဝါတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံးလျှောက်စဉ်းစားလိုက်ယင် ဆင်းရဲတဲ့ သတ္တဝါတွေသိပ်များတာပဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ, ပိုးကောင်-ပိုးများတွေ အင်မတန်များတယ်၊ အဲဒီသတ္တဝါတွေ အသက်ရှည်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ခုက္ခတွေရောက်နေကြတာပဲ၊ တွေးကြည့်မယ်ဆိုယင် အင်မတန် သနား စရာကောင်းပါတယ်။

အခုလို လူဖြစ်ပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ ဘဝရောက်နေပေမယ်လို့ အဲဒီသတ္ထဝါ
တွေလို ဒုံးဆင်းရဲ့၊ နာဆင်းရဲ့၊ သေဆင်းရဲတွေ ဆိုတာကတော့သာယ်သူမှမကင်း
ကြဘူး၊ ဒီဆင်းရဲတွေကတော့ အတူတူရှုံးနေကြတာပဲ၊ ဒီတော့ မြင့်မြတ်တဲ့
ရဟန်းအဖြစ်ရောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလို့ဆင်းရဲတွေကလွတ်မြောက်အောင်
ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြိုးပါတယ်၊ အခုခီမှာတော့ ဆရာသမား
ညျှန်ပြတဲ့အတိုင်း ရူမှုတ်နေရုံပါပဲ၊ ဒီကထပ်ပြီးပြောနေဖို့ မလိုပေမယ့် အားပေး
စကားလောက်တော့ပြောရတာပေါ့လေ၊ တရားပြည့်စုံအောင်အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

ပေါ်လာတဲ့အာရုံလေးတွေကို လိုက်ရှုနေရုံပါပဲ

ဒုလ္လာရဟန်းတွေလဲပဲ ခကာရသလောက် ရက်ကလေး ကြိုးကြိုးစားစား
အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ သမာဓိ, ဉာဏ်ပညာတွေ ဖြစ်တန်သလောက်ဖြစ်အောင်
ရှိရှိသေသေ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဆိုယင်တော့ သမာဓိတွေ, ဉာဏ်
တွေက ဒီလောက်အချိန်လေးနဲ့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။

ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာကအစ ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း အာရုံလေး
တွေကို ရူမှုတ်နေရုံပါပဲ၊ အဲဒီလို ရူမှုတ်လို့ အသိတွေကောင်းလာလိုရှိယင် ရှပ်
နဲ့နာမ်လဲ ပိုင်းခြားသိတာပဲ၊ ခကာမစဲ ဖြစ်၊ ပျက်နေတာတွေကိုလဲ သိတာပဲ၊
အနိစ္စာ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္ထကိုလဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား သိလာနိုင်ပါ
တယ်၊ အဲဒီလို သိမှ ဝိပသုနာဉာဏ်အစစ်ဖြစ်တာ၊ အဒါဘုရားအလောင်းတော်
အားထုတ်ပုံပါပဲ၊ အလွန်သေချာပါတယ်။

အဲဒီလို ရူတာဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကို ရူမှုတ်နေတာပါပဲ၊ ဘုရား
အလောင်းတော်မှာတော့ မကြာလှပါဘူး၊ မကြာခင်အတွင်းမှာပဲ ဝိပသုနာ
ဉာဏ်စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပြီးတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေအစဉ်အတိုင်း
တက်သွားတယ်၊ အရဟတ္ထဖိုလ်ရောက်ပြီး တစ်ခကာအတွင်းမှာပဲ ဘုရားအဖြစ်
ရောက် သွားတာပါပဲ။

ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီလိပါပဲ၊ ရှေးကပါရမိရှိခဲ့ပူးပြီးဆိုယင်တော့ လွယ် လွယ်ကုကုနဲ့ပဲ တရားထူးတွေ ရရသွားကြပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက် က မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားနာရင်းနဲ့ ဘာမှမကြာပါဘူး၊ တရားနာနေရင်းနဲ့ ဘုရားဟောအတိုင်း ပေါ်လာသမျှ အာရုံကိုရှုမှတ်ပြီးတော့ အချို့ သောတပန်၊ အချို့ ရဟန္တာအထိ ဖြစ်သွားကြတာတွေရှုပါတယ်၊ အင်မတန်အံသစရာကောင်းတယ်။

အခုပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ဒီလောက်တော့ လွယ်ဟန်မတူပါဘူး၊ ဒါပေ မဟုလဲ ဖြစ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်လိမ့်မပေါ့၊ ကြိုးစားရှုမှတ်ဖို့သာ လိပါတယ်၊ အခ ဘဝတွင် တရားထူး တရားမြတ်တွေကို ကြာကြာအားထုတ်ရတယ်ဆိုယင် အဲဒါ ဟန်ကျတာပဲ၊ ဒီလိမ့်မ မရသေး မပြည့်စုံသေးဘူးဆိုယင်လဲ နောက်ဘဝ မှာ ပြည့်စုံစရာအကြောင်းဖြစ်နိုင်တာပေါ့။

မက်လာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေ

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတွေ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိနေတာပဲဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတာ ကိုယ်မှာရှိနေတဲ့ ရပ်၊ နာမ်တရားတွေ အဲဒါ ရပ်၊ နာမ်တရားတွေဟာ ခကာမစ ဖြစ်၊ ပျက်နေတာပဲ၊ သူတို့ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရှုနဲ့ အမှန်အတိုင်းသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်၊ ပျက်နေတဲ့ ရပ်၊ နာမ်တွေကို သိအောင်ရှုမှ ဝိပသုနာ ဉာဏ်အစစ်တွေဖြစ်တာ၊ ဝိပသုနာဉာဏ်အစစ်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ အကြောင်း ညီညွတ်လို့ရှိယင် မက်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိုဗ္ဗာန်အထိရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီလိုရောက် သွားအောင် ကြိုးစားကြဖို့ပါပဲ။

အခဖြစ်တဲ့ ဒုလ္လာရဟန်းတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမြန်နေတဲ့ ယောက်ရဟန်းတွေ ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ လိပါတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေကြဘဲ ယောက် ဟောင်းတွေလဲပဲ သူများကို ဟောပြောနေရှုနဲ့ ကျေနပ်မနေဘဲ ကိုယ်တိုင်လဲ တတ်နိုင်သမျှ ဆက်လက်ပြီးတော့ အားထုတ်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

(တတိယအကြမ်)

မြတ်စွာဘုရား သာသနတော်အတွင်းမှာ ရသင့်ရထိကိုတဲ့ ကုသိလ်
တာရားတွေရအောင် အားထုတ်ကြဖိုပါပဲ၊ ဤကဲ့သို့ ကြီးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့်
မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမက်လာ
အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

၁၃၄၄-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့ သုဝဏ္ဏအထောအွေသနာ

(ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤည်၏ ကထာအေသနာကို မိန့်ကြားတော်မူသောနေ့မှနောက်ကာလ၌ ဤသာသနာတော် နှင့် ဤဘုတိပြည့်တွင် ၁၀-ရက်ခန့်မျှသာ သက်တော်ထင်ရှားရှိရတော့မည်ဖြစ်သည်၊ ဤနေ့မှ နောက် ၁၀-ရက်သို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိတော့မည်မဟုတ်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စိတ်၊ စေတသိက်၊ စီတွေ့ရှုပ်နှင့် ကမ္မဇာုပ်တို့ကို ကိုယ်တော်တိုင် ရပ်သိမ်း၍ ချုပ်ပြုမ်းပေတော့မည် ဖြစ်သည်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် သိ၊ မသိကို ကျွန်ုပ်တို့မသိခဲ့ကြပါ၊ အများသူငါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဤအကြောင်းကို ကြိုးကြိုးတင်တင် မသိခဲ့ကြပါ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမိန့်ကြားလျက်ရှိသော သုဝဏ္ဏအထောအွေသန အသနာတော်ကိုသာ စိတ်ဝင် စားကာ နာကြားခံယူလျက်သာ ရှိနေခဲ့ကြပါသည်၊ ၁၀-ရက်မတိုင်မီ ကာလအတွင်းမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လူနှေ့မပျက်ပင် ဆောင်ရွက်စရာရှိသော သာသနာရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရင်း စာအုပ်အဖြစ်ရောက်တော့မည့် အဘိဓမ္မာတရားတော်ကြီးကို ဟော တရားမှ စာအုပ်အဖြစ်ရောက်ဖို့အတွက် တည်းဖြတ်သုတ်သင်မြဲ သုတ်သင်လျက်ရှိပါသည်။)

နိဒါန်းနှင့်တက္က ဤအဘိဓမ္မာတရားတော်ကြီး တည်းဖြတ်သုတ်သင်ပြီး သူးရာအခါတွင် “သာသနာတော်တွင် ငါ၏ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စ ဤမျှသာ”ဟု ဖော်ထုတ်မဆိုသော်လည်း ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဤတည်းဖြတ်သုတ်သင်မှု အပြီး၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဘဝောတ်သိမ်း ချုပ်ပြုမ်းတော်မူခဲ့ပါတော့သည်၊ ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယူကြုံးမရ တသသဖို့ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ငေးမြိုင် ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့ကြပါတော့သည်။”

တိက်တွန်းဖွယ်ရှိသည်ကို အရေးတကြီး တိက်တွန်းတော်မူသည်

ဒီဝါတွင်းမှာ ယောဂါအဟောင်းတွေကို အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး၊ အခု မှရောက်လာကြတဲ့ အသစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီမှာ ကုသိလ် အထူးဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဝိပဿနာတရားအားထုတ် တဲ့အခါမှာ ပြည့်စုသင့်သမျှပြည့်စုအောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ ဝိပဿနာတရား ဆိတ် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော် အတွင်းမှာမှ ရသင့်ရတိက်တဲ့တရားပါ။

သီလပြည့်စုအောင်၊ သမာဓိပြည့်စုအောင်၊ ပညာပြည့်စုအောင်အားထုတ်ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ ပေါ့ပေါ့နေလို့မတော်ဘူး၊ ဒီမှာတရားအားထုတ်တဲ့အခါ စွမ်းနိုင်သမျှ ကြီးစားအားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ ဝိနည်းသိက္ဌာ ပုဒ်တွေကို ရိုရိုသေသေလိုက်နာပြီးတော့လဲ အခြေခံသီလနဲ့ ပြည့်စုအောင်ပေါ့၊ အခြေခံသီလနဲ့ပြည့်စုပြီးဆိုယင် မိမိစိတ်ကြည့်လင်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး သမာဓိဖြစ်နိုင်တယ်၊ သမာဓိဖြစ်မှုလဲ ဝိပဿနာဥက္ကအဆင့်ဆင့်တိုးတက်နိုင်ပါတယ်။

ဒီမှာက တရားအားထုတ်တဲ့ နှာနဲ့ဖြစ်နေတော့ တရားကိုကြီးစားပြီးအားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ စာပေကျမ်းကန်တွေနဲ့ စစ်ဆေးကြည့်နေဖို့ အချိန်မဟုတ်ပါဘူး၊ စောစောကလဲ လေ့လာခဲ့ကြပြီးသား ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဒီကတော့ တရားကိုပဲပြည့်စုအောင် အားထုတ်ဖို့တိက်တွန်းရတယ်၊ ဒီနေ့အပြင်မှာလဲ တရားဟောဖို့ရာ ပင့်ထားရှိသေးတယ်၊ သိပ်ပြီးတရားဟောဖို့လဲ မလိုပါဘူး၊ ကိုယ်စားတစ်ပါးဟောဖို့ဆိုပြီးတော့ ပြောထားတယ်၊ ဦးသံဝရကို ဉာဏ်ကြားတော့လဲ တရားဟောသွားဖို့ရာ ရှိနေတယ်၊ ဦးပဏီတကို ဉာဏ်ကြားတော့လဲ သွားစရာရှိနေတယ်၊ ဦးသုန္တရက သွားစရာမရှိဘူးထင်တယ်၊ မရှိယင်လဲ သင့်တော်သလို ကြည့်ပြီး ဟောရုံပေါ့လေ၊ သည်က မအားသေးခင် ဟောရမှာပဲ၊ အဲဒီဟောရမယ့်နေရာကို ဦးသုန္တရရောက်ဖူးသလားမသိဘူး၊ ဒီကတော့ မေကုန်ပါပြီ၊ နေရာတွေလဲမော်မှာမည်တွေလဲမော်၊ ဒီကတော့ နည်းနည်းပါးပါး အာရုံပြုဖို့ရာ နာရိဝက်လောက်တော့ဟောရမှာပဲ။

အရှင်ဘုရားက ဟိုမှာတစ်နာရီလောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နာရီခွဲလောက်ဖြစ်
ဖြစ် ကြည့်ပြီးတော့ ဟောပါ။

ဒီမှာကတော့ တရားအားမထုတ်ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြည့်စုံအောင်
အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ အားထုတ်ဖူးတဲ့ ယောက်ဟောင်းတွေ လာနေယင်လဲ တိုးတက်
အောင်သင့်တော်သလောက် ကြီးစားပြီး အားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း
သာ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ သာသနာတော်တွင် ပြည့်စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံသွားလို့ရှိ
ယင် နောက်ဆက်လက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှသာသနာပြုသွားဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

အားပေးတဲ့အတိုင်း အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ

ကြီးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ အရွယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်
သာပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ငယ်ရွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အားထုတ်လို့
ပြည့်စုံတယ်ဆိုယင် ဝါတွင်းမှာ ဒီနေဖို့မတော်ဘူး၊ ဘာပြုလိုလဲဆိုရင် ဒီမှာက
ပရီယတ္ထီဘက်ကနေပြီးတော့ အားထုတ်စရာမရှိပါဘူး၊ ငယ်ရွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
က ပရီယတ္ထီနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့ အရွယ်ရှိပါသေးတယ်၊ အရွယ်ကြီး
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ပရီယတ္ထီ အားထုတ်ဖို့ရာ တယ်မလွယ်တော့ဘူး၊
တတ်နိုင်သမျှ ကြီးစားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

မိမိတို့လဲ ပြည့်စုံတန်သမျှ ပြည့်စုံအောင်၊ သူများအတွက်လဲပဲ
ကုသိုလ် တရားတွေ တိုးပွားအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြီးစား အားထုတ်ကြဖို့
ထပ်မံပြီး ဒီက တိုက်တွန်းပါတယ်၊ အားပေးပါတယ်၊ ဒီလိုအားပေးတိုက်တွန်း
တဲ့အတိုင်း အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ-

သာဓာ-သာဓာ-သာဓာ-။

----- x -----

၁၃၄၄-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကော် ၁-ရက်နေ့ သုတိဒကထာဒေသနာ

(ကျေးဇူးရင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ဤဉာဏ်ဒေးပေးပြီးသည့် နေ့မှ နောက်ဆိုရင် ကိုး (၉) ရက်မျှသာ ဤဘဝအတွက် သက်တော်အကြံင်း ရှိတော့သည်။ စတိ ကမ္မဇာဂုဏ် ချုပ်ရတော့မည်မှာ အင်မတန်နီးကပ်လျက်ရှိနေ လေပြီ၊ သာသနာတော်တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်တပန်း ရဟန်း၊ ရှင်လူ၊ ပြည့်သူတို့အတွက် အားထားရာ မြင်းမို့ရတော်ကြီး ပြီတော့မည့်ဆဲဆဲ ကဲ့သို့အားထားရာမဲ့လုန်းနေပြီကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိသေးဘဲ အမှတ်မဲ့ပင် ရှိနေ သေးသည်၊ သို့သော် ဆရာတော်ဘုရား၏ ဘဝအကြံင်းမှာမူကားအလွန်းအလွန် နီးကပ်လှလေပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မကြာမဲ့မှာပင် ယူကြုံးမရ ဖြစ်ကြရတော့ မည့်အချိန်မှာလည်း အလွန်းအလွန်နီးကပ်လှလေပြီတကား။)

သီလပြည့်စုရုံး၊ မပြီးသေးဘူး

သာသနာတော်အတွင်းမှာ ရဟန်းပြပြီးတော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သီလနဲ့ပြည့်စုရုံးရတယ်၊ သီလပြည့်စုရုံးနေရုံးလဲ မပြီးသေးဘူး၊ တရားကိုလဲအားထုတ်ရသေးတယ်၊ တရားအားထုတ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက် သင့်သမျှကို ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ၊ တတ်နိုင်သမျှ တရားကို လွတ်မထားဘဲ အားထုတ်ရတယ်၊ တရားအားမထုတ်ဘဲ အလကားနေလို့ သိပ်နေရာ မကျဘူး။

မပြည့်စုရုံးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ပြည့်စုရုံးအောင် ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေလို့ မတော်ဘူး၊ နေ့ရော့ ညပါကျကျနာနာအားထုတ်မှနေရာကျတာ၊ ကျွန်ုံးမာရေးအတွက် အိပ်ရတဲ့အချိန်ရှိတယ်၊ အိပ်ပျော်တဲ့အချိန်မှာတော့မလိုပါဘူး၊ အိပ်တော့မယ်ဆိုယင် အိပ်မပျော်မိလဲ ရွှေမှတ်ရတယ်၊

၆၄ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပျော်ရာကနိုးလာတဲ့အခါမှာလ ရူမှတ်ရတယ်၊ မှတ်ရင်းမှတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွား စေရတယ်၊ နိုးလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နေက် တခြားတွေးတော်ကြံစည်မှတွေ ကြံစည် မနေမိအောင် ရူမှတ်ရတယ်၊ ကြံစည်စိတ်ကူးမိယင်လ ကြံစည်စိတ်ကူးတယ်လို့ ရူမှတ်ရတယ်၊ အိပ်ရာက နိုးလ ဖောင်းတာ ပိန်တာကတော့ရှိနေတာပဲ၊ တခြား မှတ်စရာမရှိယင် အဲဒီဖောင်းတာ ပိန်တာကို ရူမှတ်ရုံပါပဲ၊ အိပ်ရေးမဝသေးလို့ ပြန်အိပ်ယင် စောနေသေးယင် ရူမှတ်ရင်းပြန်အိပ်ပေါ့၊ ကြီးကြီးစားစားအား ထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဘရားတကယ်ပြည့်စုံလို့ရှိယင်

ဥာက်စဉ်တရားနားပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေကာမူ တရားကို ဆက်ပြီးအား ထုတ်မြှေားထုတ်ယင်ကောင်းပါတယ်၊ အားထုတ်လို့ တရားတကယ်ပြည့်စုံ တယ်ဆိုယင်ဖြင့် ဖိုလ်ဝင်စားနေရင် ပိုပြီးကောင်းတာပဲ၊ ၅-မိန့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ၁၀-မိန့်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နာရီဖြစ်ဖြစ် ဝင်စားနိုင်သလောက်ပေါ့၊ အဲဒါအားထုတ်ရတယ်။

အချယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ တိုးတက်ကြီးများအောင် တတ်နိုင်သမျှ ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်ပေးဖို့လိုပါတယ်၊ ဘယ်မှာပဲနေနေပေါ့၊ သာသနာတော် အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပါပဲ။

နိုင်ငံခြားသွားမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝါဆိုဖို့၊ မဆိုဖို့၊ ဦးပဏ္ဍာတ ဘယ်လို နှလုံးသွင်းထားသလဲ (ဆိုဖို့မှန်းထားပါတယ်ဘုရား) ကောင်းပါတယ်၊ ကျေရာ ဝါဆိုပြီး ကိုယ်သွားစရာရှိတဲ့အခါ သွားပေါ့၊ တရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ သွားသင့်၊ အားပေးသင့်တယ်ဆိုယင် သွားတဲ့အပြစ် ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ကိုယ်ရှိနေတဲ့ နေရာမှာဝါဆိုဖို့ပေါ့။

အခုနကပြောခဲ့တဲ့ တာချိလိုတို့၊ မုစွာတို့- အဲ သူတို့လဲအမေရိကန် သွားဖို့ သူတို့က J-ပါး အဖွဲ့က ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ အစီအစဉ်ကသိပ်မပြီး
(တတိယအကြိမ်)

အြတိဒဓမ္မအဇ္ဈ

၆၅

သေးဘူး၊ ဒီကဝါမဆိုခင် ပြီးကောင်းပါရဲ့၊ အခွင့်ရတဲ့အခါ သွားရုပါပဲ၊ အခု
တော့ ဝါဆိုတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အပြစ်ကင်းတာပေါ့။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြီးပွားတိုးတက်
အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ တရားကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့်
မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ
ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

၁၃၄၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်နေ့ သိဝါဒကထာဒေသနာ

သံယာ ၁၂၀-ကျော်

သံယာ အတော်များသေးတာပဲ၊ ၁၂၀- တစ်ရှာနှစ်ဆယ်ကျော်နေတယ်၊ ဝါမဆိုခင် ပြန်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဝါဆိုမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စာရင်းခဲ့ထားရမယ်၊ မိမိငြာနဲ့ မိမိပြန်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဝါဆိုမိပြန်ရုပါပဲ၊ သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေလဲ အကြောကြီးနေလို့ သိပ်မတော်ပါဘူး၊ တရားအားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ဝါတွင်းလုံးနေမှ ပြည့်စုံမယ်ဆိုယင်တော့လဲ နေရမှာပေါ့။

အဟောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တရားဟောပြောပြီး သာသနာပြုနေ ကြတာဖြစ်လို့ ဒီမှာနေဖို့ တော်ပါတယ်၊ သာသနာရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်နေတာ မဟုတ်ယင်တော့ မိမိငြာနဲ့ မိမိပြန် ဝါဆိုတာပဲ ကောင်းပါတယ်အဲဒါကမွှောနဲ့ ဆရာတွေနဲ့ ပိုပြီးဆိုင်တာပေါ့၊ ကမွှောနဲ့ဆရာတွေက ကြည့်ပြီးသင့်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လက်ခံထားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီလက်ခံထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေလဲ ပေါ့ပေါ့မနေဘဲ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီမှာနေပြီး ဆေးကုရအောင် လာနေတယ်ဆိုယင်တော့ ဒါဟောသိပ်မတော်ပါဘူး၊ ခကာတဖြုတ်ဆိုယင်တော့လဲ ရပါတယ်၊ အကြောကြီးနေမယ်ဆိုရင်တော့ တရား အားထုတ်တဲ့ဌာနကြီးအနေနဲ့ သိပ်နေရာမကျဘူး။

ကမွှောနဲ့ဌာနဖြစ်တဲ့အတိုင်း မိမိတို့ အားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာ တင်း တင်းရင်းရင်း ပြည့်ပြည့်စုံဖုန်းဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ အရွယ်လဲကြီး၊ စာပေလဲပဲ ဗဟိုသတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ရှိယင် ဒီမှာကြောကြာနေပြီး သာသနာပြု သွားနိုင်ယင်တော့ ကောင်းပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်းမှာ သာသနာပြုနိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်။

(တတိယအကြိမ်)

ကိုယ်လဲပဲ ကျကျနှစ်အားထုတ်ပြီးတော့ ကိုယ်အတွက် ဘာမှရှုပ်ရှုပ်
ထွေးထွေးမဖြစ်ရအောင် သည်းခံပြီး သူတစ်ပါးကိုလဲ ကျကျနှစ် ဟောပြော
သာသနာပြနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်သွားမယ်ဆိုယင် ဒါကတော့အင်မတန်
ကောင်းတာပဲ။

အဲသလို ဆောင်ရွက်သွားကြဖို့ တကယ်လို့ ဒီလိုမဆောင်ရွက်နိုင်ဘူး
ဆိုယင်တော့ ဒီမှာဒီအတိုင်းလာနေလို့ကတော့ မတော်လှုဘူးပေါ့၊ ဒီနေ့တော့
ဘာမှအထူးပြောစရာမရှိပါဘူး၊ တော်ပါပြီ၊ အဖျော်ကပ်စရာရှိတာကပ်ကြပေါ့။

၁၃၄၄-ခုပထမဝါဆိုလက္ခယ်နေ့ ဉာဏ်ကထာဇာသနာ

မြတ်စွာဘူးရား သာသနာတော်မှာ ဝင်ရောက်ပြီးတော့ နေတဲယ်ဆိုရင်
ဘူးရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း အချို့တကျ ကျင့်ကြအားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါ
တယ်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား အားထုတ်ပြီးနေ
ကြဖို့လိုပါတယ်။

မနေ့ညက မပြောကြားတုန်းက ဒီမှာ တစ်ပါးတလေ ရှိမလားတော့
မပြောတတ်ဘူး၊ သက်နိုင်းတွေ လူဝတ်တွေလို့ ချုပ်ထားပြီး အဲဒီ အဝတ်အထည်
ကြီးတွေကို ဝတ်ရုံနေတာရှိတယ်လို့ဆိုတယ်၊ အဲဒါမတော်တဲ့ဥစ္စာပဲ။

အချို့အရပ်တွေမှာလဲ ဒီလိုဝတ်ရုံကြတာကိုတွေ့ရတယ်ဆရာသမားတွေ
ကလ မဆုံးမဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ သင်းပိုင်တွေကို လူဝတ်လိုဝတ်ပြီးတော့နေကြ
တယ်၊ အဲဒါဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့မည်ဘူး၊ သာသနာတော်မှာ နေလို့ရှိယင်
ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့ညီအောင်တော့ နေပါမယ်ပေါ့။

ဒီပြင်ဟာတွေလဲ ရှိသေးတယ်၊ စားရေး၊ သောက်ရေးမှစပြီးတော့အကုန်လုံးပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမည့်ကြားထားတဲ့အတိုင်း ကျော်ကြံအားထုတ်နေကြဖို့ လိုပါတယ်၊ ဂိုဏ်းကဏ္ဍတွေမှာလဲပဲ တချို့ ဂိုဏ်းကဏ္ဍတွေမှာ မိမိတို့ ဆရာသမားတွေက ဆုံးမမှု မရှိတာနဲ့ ပေါ့လျှော့နေတာတွေလဲရှိတယ်၊ အဲဒါ နေရာမကျော်း၊ ကိုယ့်ဆရာသမား မဟုတ်ပေမယလို့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝိနည်း သိကွာပုံံနဲ့ စပ်ပြီးပြောဟောတဲ့ အခါကာလမှာ ရှိရှိသေသနာကြားပြီး လိုက်နာ ကျော်ကြံကြဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်ဆရာသမားနည်းမဟုတ်ပေမယလို့ ဝိနည်းသိကွာပုံံတော်နဲ့ ညီညွတ်တဲ့နည်းဆိုယင် လိုက်နာကျော်ကြ နေထိုင်ဖို့ပါပဲ။

ပြည့်ပြည့်စုစုအားထုတ်မှ နေရာကျေမယ

တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရားတူးရအောင်အားထုတ်ကြရတယ်၊ ဝါတွင်းမှာ အားထုတ်တာတွေလဲရှိတယ်၊ ဝါပမှာ အားထုတ်တာတွေလဲရှိတယ်၊ ဝါပမှာတော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း အားထုတ်လို့ ရပါတယ်၊ အားထုတ်လိုရှိယင်တော့ နည်းနည်းကြပ်တာပေါ့၊ အဲဒီကာလမှာဆူးယင် သန်သန်ရှင်းရှင်နဲ့ နေထိုင်ဖို့ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီမှာပရှိသတ်စွေးသိုံးများ နေယင် တာဝန်ရှိတာပေါ့၊ ဝါပမှာတော့ အသစ်တွေတိုးပြီး ပရှိသတ်တွေ သိပ်များနေပေမယလို့ ပြန်လိုတဲ့ အချိန်မှာ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ပြန်နိုင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီးတော့ တာဝန်မရှိဘူး။

ဝါတွင်းမှာဆုံးယင် ဝိနည်းသိကွာပုံံတော်နဲ့အညီ နေထိုင်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊ တချို့ခုလွှာတွေက ခက္ကတဖြုတ်နေပြီး ပြန်ထွက်မယ်ဆုံးယင် သိပ်နေရာ မကျော်း၊ ခုလွှာတွေရော၊ ဝါငယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော ကျကျနှင့် တရားပြည့်စု အောင် အားထုတ်မှ နေရာကျေတယ်၊ ဝိနည်းသိကွာပုံံကိုလဲရှိရှိသေသေလေး လေးစားစားရှိကြမှပဲ။

ဉာဏ်ဓမ္မအမွှုနေတဲ့ ဆရာတော်တွေကလဲ မိမိတို့ ဉာဏ်ဓမ္မနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေကိုသေသေချာချာ စိစစ်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ဉာဏ်ဓမ္မကြိုပါပဲ၊ အဆင်ပြေအောင်ညွှန်ကြားပေးတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ် လို့မသိပါဘူး၊ တွေ့လဲမတွေပါဘူး၊ တွေ့စရာလဲ မလိုပါဘူး၊ ဒီက ဆရာသမား မျွေထုံးစံအတိုင်း ရိုရိုသေသေ လိုက်နာဖို့ပါပဲ၊ ဒီနေရာတွင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီက ကျင့်သွားပြီးလို့ရှိယင် နောက်လ အမြဲတမ်း ကျင့်သွားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ကြည်ညီဖွယ်လဲဖြစ်ပါတယ်

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း ရိုရိုသေသေကျင့်မှုပေါ့၊ ဒါမှအပြစ်ကင်းပြီးတော့ ကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်ပွားမှာပဲ၊ ကုသိုလ်ရအောင် အားထုတ်နေတယ်ဆိုယင် ကုသိုလ်ရသည်ထက်ရတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီတော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကိုလဲ ရိုသေဖို့၊ ဝိပသုနာတရားကိုလဲ ကြိုးစားပြီးတော့ ရူမှုတ်ပွားများအားထုတ်ကြဖို့ပေါ့။

စားရေး၊ သောက်ရေးတွေမှာ ဆိုလို့ရှိယင်လဲ သပိတ်နဲ့ စားရတဲ့အလေ့ အဲကျင့်တွေဟာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရုံလောက် ပန်းကန်ပြားနဲ့၊ စားတာတော့ သိပ်ကိုစွေမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ဟာ ကို နေလို့ရှိယင် သပိတ်နဲ့စားတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက သံယာကို လျှော့အိန်းတဲ့နေရာတွေ ဘာတွေမှာကျယင်လဲ သက်န်းရုပြီးတော့ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ စားကြဖို့ကို ပြောထားရတယ်၊ ခဏတဖြုတ် သက်န်း ဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တော့ သယ်န်းမဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ သက်န်းမရုံ သင့်တော်သလို ကြည်ပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ အလျင်ကတည်းက ပြောထားခဲ့ပါတယ်၊ သံယာကိုလျှော့အိန်းတဲ့အခါ သံယာကို ဆွမ်းကပ်တဲ့ အခါကာလမှာ သံယာက သက်န်းရုပြီး အလျော့တာ .ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကြည်ညီဖွယ်ဖြစ်တာပေါ့လေ၊ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ သက်န်း ရုတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်ကို လေးလေးစားစား ရှိရှိသေသေ နေကြထိုင်ကြဖို့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ဌာနဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဒီမှာနေတဲ့အခါ တရားကို အမြဲ
မပြတ် အားထုတ်ကြဖို့၊ နောင်လဲ အကြောင်းညီညွတ်သလို ဆက်ပြီး
အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

နောက်အကြောင်းညီညွတ်လိုရှိယင်လဲ ဝါဆိုသက်နဲ့အကြောင်းကိုပြောရ
ဦးမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ ကုသိလ်တရားမွားများအောင် နေထိုင်
အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္ထရာ ကောင်းကျိုးချမ်း
သာ မဂ္ဂလာအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

----- x -----

ဒုတိယပိဋကဓာ

နမော ဉာဏ်ချမှုဒေသကသု ဗုဒ္ဓသု ဘဂဝတော
အရိုစယ မဟာစည် ထေရသု စ။

၁၃၄၂-ခ၊ တော်သလင်းလက္ခာ၏ သံသူဥပုသံပြုရာ ဉာဏ်ကထာ

အင်း-ဝါကျက်နီနီးပြီ၊ ဒီနေ့ တော်သလင်းလက္ခာ၏၊ သီတင်းကျော်
လဆန်း (၁၅) ရက်ဆုံးရင် ဝါကျက်တော့မှာ၊ ဒီနှစ် တရားအားထုတ်ကြတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ရဟန်းတော်တွေကလဲများ၊ အမျိုးသားယောကိုတွေလဲများ၊ အမျိုး
သမီးယောကိုတွေလဲများ အမျိုးသမီး ယောကိုတွေကတော့ ခါတိုင်းထက်တောင်
များသေးတယ်၊ သူတို့ကတော့ ဘရာဇ်လေးငါး ခြားက်ဆယ် အမြဲလိုလို ရှိနေ
တာပါပဲ၊ တစ်နေရာ တစ်ဌာနတည်းမှာ များနေလို့သာပဲ၊ တခြားဌာနတွေမှာလဲ
ဒီလိုသာများမယ်ဆိုယင်တော့ တော်တော်နေရာကျမှာ၊ အခုတော့ ဒီတစ်နေရာ
တည်းပဲ များတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ရိပ်သာတွေ အတော်များများ ရှိနေတာ၊ ဒီပြင်
နေရာတွေမှာတော့ ဒီလောက် မတိုးတက်ကြသေးဘူး၊ ချမ်းမြှုရိပ်သာမှာတော့
အတော်အတင့်ရှိပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်နှင့် တွေကြုံနေတဲ့အခါကာလမှာ ရသင့်
ရထိက်တဲ့ တရားထူးကိုရအောင် အားထုတ်ဖို့ရာဟာ အရေးကြီးပါတယ်၊ သော
သေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် အင်မတန် အရေးကြီးတာပဲဘဝတွေတစ်ဘဝပြီး
တစ်ဘဝ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်နေတဲ့အထဲမှာ အခုလို လူ့ဘဝနဲ့ ဘုရားသာသနာ
တော်ကို တွေကြုံရတဲ့ ဘဝက သိပ်များတာမဟုတ်ဘူး၊ နည်းတယ်။

ကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးလို့ နတ်တွေ၊ ပြဟာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲရှိ
ပါတယ်၊ ဒီပြင် အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲသားတို့၊ တိရှိနာန်တို့၊ ပြီဗျာတို့ဖြစ်
နေကြတာတွေလဲရှိတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်နေတာကနည်းတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်
ပြန်တော့လဲ ဘုရားသာသနာပေးသိနဲ့ နီးစပ်အုံပါမှ၊ ဘုရားသာသနာတော်နှင့်နီး
စပ်မှာ၊ မနီးစပ်မှာကလဲ နှစ်မျိုးရှိနေပါတယ်၊ နီးစပ်လို့ ဘုရားသာသနာတော်
(တတိယအကြိမ်)

အတွင်းရောက်နေတဲ့ အခါကာလမှာ ကျကျနဲ့ တရားအားထုတ်ဖို့ရာထွန်းကားတဲ့ ဌာနမှာ လူဖြစ်ပြီး နေကြတယ်၊ ဘုရားတရားတော်တွေကိုကြားရဲ့ နာရ တရားအားထုတ်ကြရတာဟာ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ။

တရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီကသတိပဋိဗုဏ်နည်းနဲ့အားထုတ်ကြတာကိုသော မကျကြဘူး၊ သူတို့နဲ့သူတို့သောကျပြီး အားထုတ်တာတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ တစ်မျိုးနည်းနဲ့ သောကျပြီး သူတို့နည်းနဲ့ သူတို့အားထုတ်ကြယင်လဲပဲ ကောင်းသင့်သလောက်တော့ ကောင်းမှာပါပဲ၊ ဘာမှအားမထုတ်ပဲနေတာကတော့ ဟန်မကျပါဘူး၊ အားထုတ်ဖို့ရာလိုပါတယ်၊ အခုဒီမှာလာပြီး စေတနာ ကောင်းကောင်းနဲ့အားထုတ်နေကြတာဟာ အင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်၊ လောကုစွာရာ အကျိုးစီးမွားကို အဆင်ပြေတုန်းမှာ အားထုတ်ပြီးယူကြဖို့ပါပဲ။

တရားကိုမေထားရမှာ မဟုတ်ဘူး

ဝါကျွတ်ခါနီး နောက်သီတင်းကျွတ်လဆန်း (ရ)ရက်နေ့ဆိုယင် ဥာဏ် စဉ်နာသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နာကြရမယ်၊ ဝါတွင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ့သာက်စဉ်နာ နိုင်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဥာဏ်စဉ်တရားနာပြီးတော့ ဝါကျွတ်တဲ့အခါကိုယ့် နေရာကိုယ်ပြန်ရုံပါပဲ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တတ်နိုင်လို့ရှိယင် တတ်နိုင်သလို ဟောပြောပေးပေါ့၊ မတတ်နိုင်လို့ရှိယင်လဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တော့ အားထုတ်နေဖို့ပါပဲ၊ တရားလိုလားတဲ့ ဗုဏ်လိုဟာ တရားကိုပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူများကို မဟောနိုင် မပြောနိုင်ယင်တောင်မဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လေးလေး စားစားနဲ့အားထုတ်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။

ကျကျနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုစုပါ တရားကို အားထုတ်လို့ရှိရင် သီသင့်သီထိက် တာတွေ အကုန်လုံးသီနိုင်တာဖြစ်လို့ အင်မတန်နေရာကျပါတယ်၊ ခု ဝါတွင်းမှာ အားထုတ်ကြတဲ့ အရှင်ဘုရားတွေမှာလဲ အားထုတ်ရတဲ့ အချိန်တွေ တော်ကော်များပါတယ်၊ ပြည့်စုစုပါသင့်သလောက် ပြည့်စုစုပါတယ်။

ဉာဏ်စဉ်တရားနာရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်များပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ဒီတစ်ခါလဲ တော်တော်များမှာပါပဲ၊ အဲဒီလို ဉာဏ်စဉ်နာပြီးတဲ့အခါလဲ ပေါ့ပေါ့နေသွားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်ရသလောက် ဆက်လက်အားထုတ်သွားဖို့ပါပဲ။

အမြဲတမ်းနှင့်သွင်းရမယ်တဲ့

အင်း-ရဟန်းများ၊ အမြဲနှင့်သွင်းရမယ့် ပွဲမြို့တ အဘိဏာသုတ်တရားဆယ်ပုဒ်ကို တော်တော်ဆီက တစ်ခါပြာပြီးခဲ့ပြီ၊ ပွဲမြို့တော် အဘိဏ္ဍာ ပစ္စ ဝေက္ခိတ္ထု- ရဟန်းဟာ အမြဲနှင့်သွင်းရမယ်တဲ့၊ အဲဒါနှင့်သွင်းမယ့်တရားဆယ်ပါတဲ့မှာ-

“အတ္ထိ နဲ့ ခေါ် မေ ဥထ္တရီမနသုဓမ္မာ အလမရိယဉာဏာသုန်-
ဝိသေသာ အမိုကတော့”တဲ့။

အဲဒီအချက်လဲ ပါပါတယ်၊ ဒါကအရေးကြီးပါတယ်၊ ဆယ်ပုဒ်ထဲကနောက်ဆုံး ဆင်ခြင်နှင့်သွင်းဖို့ ဟောကြားထားတဲ့ အချက်ပါပဲ၊ “အတ္ထိ နဲ့ ခေါ်မေ ဥထ္တရီမနသုဓမ္မာ-” ငါအား ဥထ္တရီမနသုဓမ္မဆိုတဲ့ စျောန်၊ မင်း၊ ဖိုလ်တရားရှိသလားဆိုတာ၊ အဘိဏ္ဍာ ပစ္စဝေက္ခိတ္ထု- အမြဲနှင့်သွင်းရမယ်ပဲ့၊ ဥထ္တရီမနသုဓမ္မဆိုတာ “အလမရိယဉာဏာသုန်ဝိသေသာ” ကိုလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်း ဦးစွမ်းနိုင်သော စင်ကြယ်တဲ့ ဉာဏ်အထူး-တဲ့၊ အဲဒီဉာဏ်အမြင်ကလဲ မျက်စိန့်မြင်သလို သေသေချာချာ သိမြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ပါပဲ။

ပြီးတော့ “အတ္ထိ နဲ့ ခေါ် မေ အမိုကတော့” ငါမယ်၊ အဲဒီတရား၊ အဲဒီဉာဏ်ကို ရသလားလို့လဲ အမြဲနှင့်သွင်း ဆင်ခြင်ရမယ်-တဲ့နည်းမှန်၊ လမ်းမှန်နဲ့ မပြတ်အားထုတ်နေလို့ရှိယင်အဲဒီဉာဏ်အမြင်အထူးနဲ့တကွ ဥထ္တရီမနသုဓမ္မဆိုတဲ့ စျောန်၊ မင်း၊ ဖိုလ်တရားကို ရနိုင်ပါတယ်၊ တကယ်ရပြီ ဆိုလို့ရှိရင်လဲ ကိုယ့်မှာ ဒီတရားတွေရှိမရှိ တကယ်သိနိုင်တာပဲ၊ ဒီဉာဏ်၊ ဒီတရားတွေမရသေးလို့ရှိယင်လဲ ရအောင်ရှိအောင်အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။

ရဟန်းဖြစ်ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ သာသနာတော်မှာ နေရရဲ့နဲ့ အားရနေလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ဒီတရားထူးတွေကို ရအောင်အားထုတ်ဖို့ တိုက်တွေးပြီး သတိပေးလိုပါတယ်၊ သီလန့်ပြည့်စုံရုံလောက်နေထိုင်ပြီ အားရနေမယ်ဆိုလိုရှိယင် သံသရာထဲမှာကောင်းကျိုးရတန်သလောက်တော့ ရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်နဲ့ အားရနေလို့တော့ ဆင်းရဲမကင်းသေးပါဘူး၊ ဆင်းရဲကင်းအောင် အားထုတ်ဖို့က အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။

“နိဗ္ဗာန်ရပါလို၏”လို့ဆုတောင်းရုံတောင်းထားလို့ကတော့ အားမထုတ်ယင်နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ပါဘူး၊ ယခုဘဝလိုနေမှာပါပဲ၊ ယခုဘဝလဲ ရေးဘဝကဆုတောင်းခဲ့လို့ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ရှိလို့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရနိုင်တဲ့လူဘဝကိုရောက်နေတာ၊ ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့နေတာ၊ ဒါပေမယ့်လို့ အားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမရပါဘူး၊ ကုသိုလ်ကံကတော့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရအောင် အားထုတ်ဖို့ရာ ပို့နေတာပါပဲ၊ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။

တရားတွေရအောင်ဆိုပြီး အားထုတ်ကြတာပဲ၊ အကြောင်းမည်ညွတ်လို့ မရလဲ နောင်အခါကာလရဖို့ရာ အကြောင်းအထောက်အပံ့တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုဘဝမှာမရလဲ နောက်ဘဝမှာ ချမ်းချမ်းသာသနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့ရသာ လိုတာပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် ယခုဒီရိပ်သာမှာလဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်သွားကြဖို့၊ မိမိတို့နေရာ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာလဲ တရားကိုမေ့မထားဘဲ ဆက်ပြီး ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့၊ မပြည့်စုံသေးလဲ ပြည့်စုံအောင်၊ ပြည့်စုံပြီးလဲ တိုးတက်အောင်ပေါ့လေ အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

သတိဓမ္မဘဏ်

ရဟန်းကျင့်ဝတ်တွေလဲ ပြည့်စုံစေရတယ်

ရဟန်းကျင့်ဝတ်တွေကိုလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကျင့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒါတွေကိုလဲ လေးလေးစားစားကျင့်ဖို့လိုတာပါပဲ၊ “ပရီမဏ္ဍာလဲ နိုဝင်းသေသာ မိတိ သိက္ခာ ကရဏီယာ၊ ပရီမဏ္ဍာလဲ ပါရုပိသောမိတိ သိက္ခာကရဏီယာ”ဆိုတဲ့ သေခါယသိက္ခာပုဒ်တွေ ဒါတွေကိုလဲ ပျော်ပျော်ဆောကျင့်လို့ မလော်ဘူး၊ ဝတ်တဲ့ရုတဲ့အခါ အဝန်းညီစွာ ဝတ်ရုခြင်းဆိုတာ သူလဲအရေးကြီးတာပဲ၊ အဲဒါတွေ ဝိနည်းဆုံးမည်ဝါဒထဲမှာ ရေးထားပါတယ်၊ ဒါမေမယ်လို့ ဒါတွေကိုပြည့်ပြည့်စုံစုံညွှန်ကြားဖို့ နည်းနည်းလိုနေတယ်ပါတော်ပါပါရဲ့၊ ဒါပေမယ်လို့ ဘယ်ပါ့ ပါ့ ပါ့တော်အရာ၊ ဘယ် အဋ္ဌကထာအရ စသည်ဖြင့်ညွှန်ကြားတာလေးကမပါဘဲဖြစ်နေတယ်၊ ပါ့ ပါ့တော်တွေထဲမှာလဲရှို့၊ အဋ္ဌကထာတွေထဲမှာလဲရှို့၊ နိသေယတွေထဲမှာလဲရှို့ပါတယ်၊ အဲဒါတွေ ဖော်ပြမထားမိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်၊ တစ်နေ့နေ့ကျမှ ဖော်ပြရှိုးမှာပဲ။

“ဂါဟိပါရှုပန့်” လူတွေဝတ်သလို ကိုယ်ဝတ်ချင်သလိုဝတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သိက္ခာပုဒ်တော်လာတဲ့အတိုင်း ရဟန်းတို့ ဝတ်ရုနည်းနဲ့အညီ ဝတ်ကြ၊ ရုကြဖို့ပါပဲအရိုအသေပြရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိုအသေပြုတဲ့နေရာမှာ “ဇက်သံ စီဝရု ကတွာ”တဲ့၊ ပခုံးနှစ်ဖက်မရှုဘဲ ပခုံးတစ်ဘက်တည်းမှာရုရတယ်၊ လက်ဝလက်ပခုံးထက်မှာတင်ပြီး ရုဖို့ပါပဲ၊ ဘုရားရှိခိုးဝတ်ပြုတဲ့ အခါကာလစသည်မှာ အခါ ဒီမှာဝတ်ရုသလိုပေါ့၊ အဲဒီလိုဝတ်ရုကြဖို့ပါပဲ၊ ဘုရားကို အရိုအသေပြုတဲ့အခါ ဆရာသမားတွေ မထော်ကြီးတွေကို အရိုအသေပြုတဲ့အခါ၊ ဒေသနာပြာကြားတဲ့အခါ အဲဒီလိုအခါတွေမှာ “ဇက်သံ စီဝရု ကတွာ”လို့ ဖွင့်ပြထားပါတယ်၊ အဲဒါဟာလဲပဲ နှစ်ဘက်ရုတာနဲ့ သဘောအားဖြင့်တော့ အတူတူပါပဲ၊ သူကတစ်ဘက်တည်းရုတာ နှစ်ဘက်ရုတော့ သက္ကိန်းကိုလိပ်ပြီးတော့ ရုရတယ်တစ်ဘက်ရုခိုယ် မလိပ်ဘုရုလိုရပါတယ်၊ သို့သော်လဲ လိပ်ပြီးတော့ရုတာပဲကောင်းပါတယ်၊ သက္ကိန်းကြီးလိုရှိယ် လိုပ်မှာ သေးနေလိုရှိယ် မလိပ်ဘဲလဲပဲရပုံပေါ်ပါ

(တတိယအကြိမ်)

(မြန်မာပြည်တော်)

တယ်၊ တစ်ဘက်တည်းရုံတဲ့အခါ လက်ဝဲလက်မောင်းလုံအောင် ရုံမှာ၊ အဲဒါ အနွှကထာမှာပါပါတယ်၊ အဲဒါတွေ့ကို တရျို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ့ မလေ့လာကြလို့ မသိ ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ပခုံးကြီးတွေနဲ့ လက်ဝဲလက်ကို လုံအောင်မဖုံးဘဲအရှိအသေ ပြကြတယ်။

လူတို့နေရာ ဖြို့ထဲ၊ စွာထဲသွားတဲ့အခါကာလကျတော့ ပခုံးနစ်ဘက် လက်နှစ်ဘက်စလုံး လုံအောင်ရုံရတယ်၊ ဒါကတော့ အများသီနေတာပါပဲ၊ အခု ဒီရိပ်သာမှာတော့ ဖြို့ထဲ၊ စွာထဲသွားတယ်မဟုတ်ပေမယ်လို့ ကြည်ညံဖွယ် ဆောင်သင့်ရာမှာ ရုံသွားကြရပါတယ်၊ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းသွား၊ ဒီလို သွားတဲ့အခါ ကာလမှာ မရုံဘဲသွားလဲ စိနည်းကဓတော့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ သွားကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ လူတွေအမြင်အားဖြင့်တော့ ပါသာဒီက မဖြစ်ဘူး၊ ပါသာဒီကမဖြစ်ရင် မြင်တဲ့လူတွေက ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီလို ကဲ့ရဲ့ ကြယ်င် အဲဒီလူတွေက အကုသိုလ်ဖြစ်မယ်၊ ပါးစပ်ကမပြောနဲ့အေးတော့ စိတ်ထဲ က “ဒီကိုယ်တော်က ဖြို့ထဲစွာထဲသွားတာ သက္ကာန်းလဲ မရုံဘူး” ဆိုပြီးအပြစ် တင်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ် ကတော့ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းသွားမို့ အပြစ်မရှိလို့ သွားတာပဲ၊ ဒီလိုအပြစ်မရှိတာကိုမသိဘဲ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ရင် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အကုသိုလ်ဖြစ် ကြမှာပဲ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကုသိုလ်မဖြစ် ရအောင်၊ ကိုယ်လဲပါသာဒီကရက် ဖြစ်အောင်လို့ ကျောင်းတွင်းက အပြင်ထွက် လို့ရှိယ် သက္ကာန်းရုံသွားမို့ တိုက်တွန်းထားရပါတယ်၊ အခုဒီမှာတော့ ကျောင်းတွင်းက ထွက်လိုက်ယ် ဖြို့ထဲရောက် သွားတာဖြစ်လို့ ဖြို့ထဲမှာ ကိစ္စရှိလို့ သွားတယ် ထင်ကြမှာပဲ၊ ဘုရားသွားတာ၊ ကျောင်းသွားတာပဲလို့ သိကြမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မြင်တဲ့လူတွေက ကဲ့ရဲ့ ကြမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်ရုံသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

မလော်ပါဘူး

ခုနေအခါမှာ တရျို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အီမံသွားတာတောင်မှ သက္ကာန်းမရုံ ပဲသွားနေကြပါတယ်၊ ကြပ်တာပဲ၊ အဲဒါတွေ တော်တော် နေရာမကျတာပဲ၊

အေဒါဒဓမ္မဘဏ္ဍာ

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်သာမဟုတ်ဘူး၊ ခပ်ကြီးကြီးတွေလဲ ဒီလိုပဲ၊ အဲဒါတွေ တော်
တော်နေရာမကျတဲ့ ဥစ္စာတွေပဲ၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်မှာလာတဲ့အတိုင်း
သက်နှုန်းရုံသွားရတယ်ဆိုတာဟာလဲ ဝန်လေးလှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်တဲ့လူတွေ
ပါသာ- ဒီကဖြစ်အောင်၊ အကုံရဲ့ လွှတ်အောင် သက်နှုန်းရုံသွားဖို့ ကောင်းပါ
တယ်။

အ-အရိအသေပြုတဲ့အခါကာလတွေကျတော့ “ဇက်သံ စီဝရု ကတွာ”
ဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်ဘက်ပရီးတင်ရတယ်၊ တစ်ဘက်ပရီးတင်ရုတော့လဲ လက်ပဲ
လက်မောင်းကိုလုံစေရတယ်၊ သက်နှုန်းရုံတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ သိပ်တော့လဲမထူးပါ
ဘူး၊ အဲဒါဟာ နှစ်ခုစလုံး မရုံပါနဲ့ တစ်ခုတည်းရုံလဲ လက်ပဲလက်မောင်းလုံနေ
ရင်တော့ ပါသာဒီက ဖြစ်လောက်နေတာပါပဲ၊ ဒီလိုလဲရုံလို့ရပါတယ်၊ အပြစ်
တော့မရှိပါဘူး၊ သို့သော်လဲ စာထဲပေထဲ တိုက်ရိုက်လာတာကတော့ဖြင့် နှစ်
ဘက်ရုံပဲ “ဇက်သံ”ကတော့ တစ်ဘက်ရုံပဲ၊ ဒါပဲကွာပါတယ်။

သက်နှုန်းရုံတာကစပြီးတော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်
သိအောင်လေ့လာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ သိတဲ့အတိုင်းလဲပဲ ကျင့်ဖို့အရေးကြီးပါ
တယ်၊ အဲဒါဟာရဟန်းတို့ကျင့်ရမယ် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် သမာဓိ၊ ဉာဏ်ဖြစ်အောင်လို့
တရားလဲ အားထုတ်ရတယ်၊ အခုဒီမှာတော့ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေပဲ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး၊ နောက်ကိုပေါ့လေ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဟုတ်ဘဲ
ရုံရှိသေသနဲ့ အမြှုမပြတ်အားထုတ်သွားကြဖို့ဒါလောက်ပဲသတိပေးဖို့ရှိပါတယ်။

လူဘဝကိုလဲရတုန်း၊ သာသနာတော်နဲ့လဲ တွေကြုံတုန်း၊ အခါကာလမှာ
မိမိတို့လိုလားတဲ့ မဂ်ဖိုလ် နီးဗျာန်ရောက်ဖို့ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့်
မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံပြီးလျှင် မဂ်ဉာဏ်၊
ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နီးဗျာန်ကို မျက်မှာက်ပြနိုင်ကြပါစေ။

သာရ-သာရ-သာရ-။

၁၃၄၂-ခ၊ တန်ဆောင်မှန်းလက္ခဏ်နေ့
သံသူ့ဥပုသံပြုရာ ဉာဏ်ဒကထာ

ကိုယ်လအပြစ်ကင်း အမှိုပြုနေသူတွေလကျေးဇူးများ

တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပေါ့ပေါ့အားထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်၊ မြတ်စွာဘရား သာသနတော် တွင်းမှာ ဘရားအလိုတော်နဲ့အညီ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အကျင့်တွေကိုတတ် နိုင်သမျှကျင့်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်၊ သမာဓိ၊ ပညာ အကျင့်ကို မကျင့်နိုင် တောင်မှ သီလအကျင့်ကိုတော့ ကျင့်ဖို့ရာအရေးကြီးပါတယ်၊ သီလအကျင့်ကို ပြည့်ပြည့်စုစုပျော်တော့ ကိုယ်လအပြစ်ကင်းတယ်၊ ကိုယ့်ကိုအမှိုပြုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေလ ကျေးဇူးများတယ်၊ အရိုအသေပြုတိုင်း၊ လျှော့ဒါန်းပူဇော်တိုင်း ကုသိလ် အထူးတွေဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘရား သာသနတော်မှာ ရှင်၊ ရဟန်းဖြစ်ပြီး ကျင့်ခွင့်ရတာဟာ ကုသိလ်ထူးလို့ပဲ။

သိက္ခာပုဒ်တွေနားလည်းအောင် လေ့လာထားဖို့လဲလိုပါတယ်၊ ဒုလ္လာ တွေက ခက္ခာရှိ၊ နားလည်အောင် လေ့လာဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ကြာရှည်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ နားလည်အောင် လေ့လာဖို့ ပါ၌လို မတုတ်တာတောင်မှ ဘာသာပြန်ထားတာတွေရှိပါတယ်၊ ဒါတွေကို နားလည် အောင်အချိန်ရသမျှ လေ့လာနိုင်တာပဲ၊ လေ့လာပြီးတော့ အဲဒိုဝင်နည်းသိက္ခာပုဒ် တွေလာတဲ့အတိုင်း ရှိရှိသေသေကျင့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

အချိန်မှာတရားအားထုတ်ဖို့လာနေကြတာဆိုတော့ တရားကိုပဲပြည့်ပြည့် စုစုပျော်တော်ဖို့ပါပဲ၊ အသစ်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မိမိတို့စွမ်းနိုင်သမျှမရပ်မနား၊ ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အဟောင်းဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေကလ ပြည့်စုသည်ထက်ပြည့်စုအောင် အချိန်အခွင့်ရသလောက် စွမ်းနိုင် သလောက် အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

ကိုယ်ကပြည့်ပြည့်စုစု ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲ
ဟောမယ်၊ ပြောမယ်ဆိုယင်အဆင်ပြေပါတယ်၊ သာသနာတော်မှာလဲ အကျိုး
များပါတယ်၊ ကိုယ်ကဗောဓိပြည့်စုစု သူတစ်ပါးကို ဟောပြောလိုကတော့ အဆင်
ပြေအောင်ဟော ပြောနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ပြည့်ပြည့်
စုစုဖြစ်အောင်အားထုတ်၊ ဒီလိုပြည့်စုစုပြီးမှ သူတစ်ပါးကိုလဲ ဟောပြောမယ်
ဆိုယင်သာသနာတော်မှာ ကျေးဇူးများပါတယ်။

ယောကိုဟောင်းတွေမှာ ဒီပြင်ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စလေးတွေတော့ ရှိပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ အားချိန်လေးတွေတော့ ရှိမှာပါပဲ၊ အဲဒီလိုအားတဲ့အချိန်
လေးတွေမှာ နာရီပိုင်း၊ မိန့်ပိုင်းလောက်ပဲ ရရပေါ့၊ ရတဲ့အချိန်မှာ ကြိုးကြိုး
စားစားပြည့်စုသည်ထက်ပြည့်စုအောင် အားထုတ်ကြဖို့လိုပါတယ်၊ ယောကိုအသစ်
တွေဆိုတာကတော့ ဆောင်ရွက်စရာ အထူးကိစ္စရယ်လို့ ရှိဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒီတော့
အချိန်ရှိသမျှအားထုတ်ကြဖို့၊ မပြတ်မလပ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ “မီးပွတ်
သော ယောကျိုးကဲသို့ အားထုတ်ရမယ်”တဲ့ မီးပွတ်တဲ့ ယောကျိုးဟာ မီးမရ
မချင်း ကြိုးစားပွတ်ရသလို တရားကိုလဲ မရမချင်း ကြိုးစားအားထုတ်ရတယ်။

ပိုင်းခြားသိရမည့်တရား

“လူဒဲ့ ဒုက္ခာ့ ပရိသောယျာ”ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္ာကို ပိုင်းခြားပြီးတော့
သိရမယ်၊ ဒါ-တရားဦး မမွေစကြာကာစပြီးတော့ ဟောကြားထားတဲ့ တရားပဲ၊
ဒုက္ခသစ္ာဆိုတာ ပိုင်းခြားသိရမည့်တရား၊ သိထိက်တဲ့တရား၊ ပိုင်းခြားသိရမယ်
ဆိုတာအမှန်တော့ မှန်မှန်ကန်ကန် သိရမှာကိုဆိုလိုတာပါပဲ၊ ပိုင်းခြားသိရမည့်
အဲဒီဒုက္ခသစ္ာကို ဥပါဒါနက္ခနာ ၅-ပါးလို့ သရပ်ဖော်ထားတယ်၊ အဲဒီ ဥပါဒါ
နက္ခနာ ၅-ပါးကိုပိုင်းခြားပြီး အမှန်အတိုင်း သိအောင်အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

ရပသုနာရှုတဲ့အခါကာလမှာ အဲဒီဥပါဒါနက္ခနာ ၅-ပါးကို ရှုရတယ်၊
ဒီလိုရှုပို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်လဲ ဟောထားတယ်၊ အရှင်သာရီပူဗ္ဗာရာ
အစရီတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဟောထားပါတယ်၊ ဥပါဒါနက္ခနာ ဆိုတာဟာလဲမိမိ
သန္တာနှင့်မှာ တက်ပါဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရှုပ်နာမ်းရားတွေပါပဲ၊ အဲဒီရှုပ်နာမ်းရား

(တတိယအကြိမ်)

၁၂ ကျေးဇူးတော်ရင် မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တွေကိုမရှုမှတ်ဘဲ ထားလိုက်ယင် စွဲလမ်းတူဥပါဒါန်တွေဖြစ်လာတယ်၊ ဥပါဒါန် ဆိုတာစွဲလမ်းတာကိုခေါ်တာပဲ၊ နှစ်သက်သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါအနေနဲ့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ ဒီလိုစွဲလမ်းခြင်း နှစ်မျိုးထဲမှာ နှစ်သက်သာ ယာပြီးစွဲလမ်းတာဟာ အရေးကြီးဆုံးပါပဲ။

သူတ္တန်ဒေသနာအရအားဖြင့် သူ့နေရာနဲ့သူ စွဲလမ်းတာတွေတော့ရှိပါ တယ်၊ သောသာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဒီဋ္ဌ္ဌဥပါဒါန်တော့ မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေ မယ်လို့ တဏ္ဍာဥပါဒါန်ကတော့ ရှိနေသေးတယ်၊ သောတာပန်၊ သကာဒါဂမ်၊ အနာဂတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘဝတဏ္ဍာမကင်းသေးဘူး၊ ဘဝတဏ္ဍာတွေရှိနေသေး တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘဝတွေထပ်ခါယပ်ခါဖြစ်နေရတယ်။

တဏ္ဍာဥပါဒါန်၊ ဒီဋ္ဌ္ဌဥပါဒါန် နှစ်မျိုးစလုံး မကင်းသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှာတော့ မိမိသွေ့နှင့်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရှုံး၊ နာမ်တရားတွေကို အမှန်အတိုင်း မသိကြဘူး၊ မသိကြလို့ သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းကြတယ်၊ အမြင်အယူအား ဖြင့်လဲ စွဲလမ်းကြတယ်၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေထိ တိုင်း၊ စိတ်ကူးကြစည်တိုင်း ဖြစ်ပျက်ပြီးတော့ နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ ဒီလို ဒွါရ (၆) ပါးက ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို အမှန်အတိုင်း မသိကြဘူး၊ အလျင် ကလဲရှိ၊ အခုလဲအမြှုပိနေတာပဲလို့ ဒီလိုအောက်မေးနေကြတယ်။

အမှန်အားဖြင့်တော့ ရပ်နာမ်တရားတွေဟာ အမြှုတည်နေတာမရှိပါဘူး၊ အသစ်အသစ်တွေပဲ၊ အဟောင်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဖြစ်ပြီးလဲပျောက်သွားတာ ချဉ်းပဲ၊ ဒီလိုအမှန်အတိုင်း မရှုံးတော့ မသိဘူး၊ အမြှုတည်နေတယ်လို့ ထင်နေ တာပဲ၊ အဲဒီလိုအလွှာအမှားတွေသိပြီးတော့ အဲဒါတွေကို မသာယာ မနှစ်သက် သင့်ဘဲ သာယာနှစ်သက်နေကြတယ်၊ အဲဒါတွေကို မသာယာ မနှစ်သက် ဘဲ သာယာနှစ်သက်နေကြတယ်၊ မချမ်းသာဘူး၊ ဒါကြောင့်အဲဒီဥပါဒါနကွဲစွာတွေ ဟာ ခုကွာသစ္ာ- ဆင်းရဲအမှန်တရားတွေပဲ။

ဒီဆင်းရဲတွေဟာ အိုလာတဲ့အခါ ပိုပြီးထင်ရှားလာတယ်၊ မကျိုးမမှာ နာယားတဲ့အခါမှာလဲ ထင်ရှားတယ်၊ ကိုယ်အလိုအတိုင်း မဖြစ်တဲ့အခါတွေမှာ

လ ထင်ရှားပါတယ်၊ အဲဒါတွေအကုန် ဒုက္ခသွာတွေချည်းပဲ၊ “လူဒဲ ဒုက္ခ ပရီ ညေယျု” အဲဒီဒုက္ခတွေကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိရမယ်တဲ့၊ ပိုင်းခြားပြီး အဲဒါတွေ ကိုအမှန်အတိုင်းသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုယင်ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်းရုပ်နာမဲ တွေကိုရှုမှတ်ရမယ်။

သီလ,သမာဓိ,ပညာသီက္ခာသုံးပါး

သံယူဥပုသံပြုတယ်ဆိုတာ သံယာပြည့်စုံလိုရှိယင် ပါတီမောက် ရွတ် ဆိုပြီးတော့ ပါတီမောက်ပြုကြရတယ်၊ သံယာမပြည့်စုံယင်လဲ အာပတ်ကို (အာ ပတ် ရယင်ပေါ့လေ) စင်ကြယ်အောင် ဒေသနာပြောကြားပြီးတော့ “ပရီသူဒွေး အဟံ ဘဇ္ဈာ ပရီသူဒွေးတိ မဲ ဓာရေထ”လို့ဆိုပြီး ပါရီသူဒွေး ဥပုသံပြုရတယ်၊ သုံးပါး ရှိလို့မို့ ဂဏေဥပုသံပြုမျှင်လဲပဲ အဲဒါ ဥတ်ထားရသေးတယ်၊ “သုဏ္ဍာ မေ အာယသွေးနာ အဇွဲပေါ့သယော ပန္တရသော ယဒါယသွေးနာနဲ့ ပတ္တပလွှဲ မယ အညမညဲ့ ပါရီသူဒွေး ဥပေါ့သထံ ကရေယျာမ”လို့ ဒီလို ဥတ်ထားပြီးတော့ ပါရီ သုဒ္ဓိဥပုသံပြုကြရတယ်၊ ဒါကတော့ အကုန်လုံး နားလည်ပြီးသားတွေများမှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ အခုမှ ပွဲင်းဖြစ်စ ဒုလ္လာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သိပ်နား လည် ကြမယ်မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီမှာ ပါတီမောက် ရွတ်ဆိုပြတဲ့အတိုင်း ဒီလိုအမှုတွေရှိလိုရှိယင် အဲဒါ ဘယ်အာပတ်ရှိတယ်၊ ဘယ်အာပတ်ရှိတယ်ဆိုတာ သနံရဲအာပတ်ကို ပြောရတယ်၊ အခုဒီမှာရွတ်ဆိုပြတာကတော့ ပါရာမိုကလေးပါး အာပတ်သနံပဲ တွေပါတယ်၊ သံယာဒီသေသံ အာပတ်သနံပဲပဲတွေ၊ အနီယတဆိုတာကတော့ ပါရာမိုက လဲဖြစ်နိုင်ပဲ၊ သံယာဒီသေသံအာပတ်လဲဖြစ်နိုင်ပဲ၊ ပါစိတ်အာပတ်လဲ ဖြစ်နိုင်ပဲ၊ အဲဒီဥစ္စတွေဖြစ်နိုင်ပဲတွေကိုလဲပြတယ်၊ အဲဒီဥစ္စတွေ ရွတ်ဆိုပြီး ပြောကြားတော့ မိမိတို့မှာ အာပတ်ရှိနေယင်လဲ ရှိတဲ့အာပတ်ကို ချက်ချင်းပြောရတယ်၊ ဒီနာက် ဒေသနာပြောကြားရမယ်၊ သံယာဒီသေသံ အာပတ်ရှိနေယင် တော့ ပရီ ဝါသ်မာနတ် ဆောက်တည်ပြီး ကျွန်းရမယ်၊ ပါရာမိုက အာပတ်သနံ နေယင်တော့ အဆင်မပြောူးပေါ့၊ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။

အာပတ်သင့်လွယ်တာကတော့ ပါစိတ်အာပတ်တို့၊ ဒုက္ခန်အာပတ်တို့၊ ဒီအာပတ်တွေက သင့်လွယ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အာပတ်သင့်နိုင်တဲ့ ပညတ်ချက် သိက္ခာပုဒ်တွေကတော့ တော်တော်များတာပဲ၊ ရွတ်ပြဖို့ရာ တယ်မလွယ်ဘူး၊ ဘရားပညတ်တော်မူတဲ့အတိုင်း ဆိုယင်တော့ဒါတွေကိုလဲရွတ်ပြဖို့ပဲ၊ ဒါပေမယ လို့တာဝန်လေးပါတယ်၊ အခါပါတီမောက်ပြတဲ့အခါ ကာလမှာ အာပတ်တွေ အကုန်ဖော်ပြတာ မရှိသော်လဲ မိမိတို့ သင်ကြားလေ့လာများတဲ့အတိုင်း အာပတ် တွေမသင့်အောင် ဂရရိက်ပြီး ရိုရိုသေသေနေကြဖို့ပါပဲ၊ အာပတ်သင့်နေလို့ရှိယင် လဲပဲ ဒေသနာပြောကြားသင့်တာတွေ ဒေသနာပြောကြား၊ နိသုက္ခာအာပတ်ဆိုယင်လဲ စွန်သင့်တာကို စွန်ပြီးတော့ စင်ကြယ်အောင် ဒေသနာပြောကြား၊ ဒီလိုဆိုယင် ရဟန်းသီလပြည့်စုံပြီး သီလဝိသုဒ္ဓဖြစ်တယ်၊ သီလဝိသုဒ္ဓဖြစ်လို့ရှိယင် တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလကျတော့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ သမာဓိဖြစ်နိုင်တဲ့ သမထက္ခာနှုန်းကို အားထုတ်မယ် ဆိုယင်လဲ သမာဓိချောန် တရားတွေ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဝိပသုနာ ရူမှတ်အားထုတ်လို့ရှိရင်လဲ ဝိပသုနာ ဉာဏ်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပါရမဲ့ ရင့်သန်လာလို့ရှိရင်လဲ မက်၊ မိုလ်၊ နိုဗ္ဗာန် ရနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သီလဝိသုဒ္ဓဖြစ်ဖို့ရာဟာ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်၊ ရဟန်းဆိုတော့ အဲဒီသိက္ခာပုဒ်တွေမှာ ဟောတော်မူထားတဲ့ သီလတွေ လုံခြုံပြည့်စုံအောင် စောင့်ရောက်ကြဖို့ပါပဲ။

သမာဓိနှစ်မျိုးရှိတယ်

အခုခြီးမှာတော့ ကမ္မားနှုန်းအားထုတ်တဲ့ ဌာနပဲ၊ ကမ္မားနှုန်း တရားမှာလဲ ဒီမှာ သမထသမာဓိသာက်သက်ဖြစ်အောင် အားထုတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဝိပသုနာ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတာ၊ အဲဒီလို ဝိပသုနာ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်တဲ့ ဌာနဆိုတော့ သီလဝိသုဒ္ဓလဲ ပြည့်စုံရမှာပဲ၊ သီလဝိသုဒ္ဓပြည့်စုံပြီးအားထုတ်လို့ သမာဓိအားကောင်းလာယင် ဉာဏ်တွေဖြစ်လာတယ်၊ “သမာဟိတော်ထားဘူး ပအနာတိ”၊ သမာဟိတော် = စိတ်တည်ကြည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်

ဝါ-သမာဓိပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ယထာဘူတဲ့ = ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပစ္စနတီ = သိပါတယ်-တဲ့။

သမာဓိဖြစ်မှ အမျှန်သိတဲ့ ဥက္ကာက်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတယ်၊ “သမာဓိ ဘာဝေထ”၊ ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ သမာဓိ-သမာ ဓိကို၊ ဘာဝေထ-ဖြစ်ပွားရမယ်-တဲ့၊ သမာဓိဖြစ်စေရမယ်၊ သမာဓိဖြစ်မှ ဥက္ကာက်ဖြစ်တယ်၊ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်တဲ့ အခါမှာတော့ သမထဘာဝနာသက်သက်အားထုတ်တာလဲ ရှိပါတယ်၊ ဝိပသုနာဘာဝနာသက်သက် အားထုတ်တာလဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ သမာဓိသက်သက် သမထဘာဝနာကို အားထုတ်တယ်ဆိုယင် ရွှေ့နှစ်ရနိုင်တယ်၊ အဲဒီမှာ ရွှေ့နှစ်ရာ၊ မရခံ့ဖြတ်ဖို့ဆိုတာလွယ်လှတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ရွှေ့နှစ်ရအောင်အားထုတ်နေရတာအချိန်ကုန်ပြီးနေတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမှာတော့ သမာဓိသက်သက်အားထုတ်ဖို့ရာ မည့်နှင့်ပါဘူး၊ ဝိပသုနာရှုရင်းနဲ့၊ သမာဓိဖြစ်ဖို့ရာ ညွှေ့ကြားပြီး ဝိပသုနာကိုပဲ၊ အားထုတ်ဖို့ ညွှေ့ကြားတာပါပဲ။

ဝိပသုနာရှုရင်းဖြစ်တဲ့ သမာဓိကတော့ ခဏီကသမာဓိ၊ ရူတိုင်းရူတိုင်း ရူမိတဲ့ အားရုံပေါ်မှာ တည်တဲ့ သမာဓိဟာ ခဏီကသမာဓိပဲ၊ အဲဒီသမာဓိဟာ ဝိပသုနာ ရူတိုင်းရူတိုင်း ရူမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ တည်နေတယ်၊ တရားအား မထုတ်ပဲ ဒီအတိုင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ စိတ်တွေဟာ ဟိုရောက်လိုက် ဒီရောက်လိုက်နဲ့၊ မငြိမ်သက်ဘူး၊ သမာဓိမဖြစ်ဘူး၊ သတိပဋိနှင့်သူးအရ ဝိပသုနာရှုမှတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်မှပထမစပြီး ရူမှတ်ကာစဆိုယင် သမာဓိမဖြစ်သေးတော့ စိတ်တွေက ဟိုရောက်ဒီရောက် သွားနေသေးတာပဲ၊ အဲဒီစိတ်တွေကို ရူမှတ်ပြီးပယ်ရတယ်။

သမာဓိဉာဏ်တွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ တချိန်းမလည်ကြဘူး

ပယ်ရမယ့် တရားနှစ်ပါးကို “ဒ္ဓ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တာပဗ္ဗိတေန နဲ
သေဝိတဗ္ဗာ” (ဓမ္မစဏ္ဍာပဝဏ္ဍာနသုတ) အစကပင် ဟောကြားတော်မူပါတယ်၊
အဲဒီတရားနှစ်ပါးက ကာမအာရုံတွေကို ခဲ့စားသုံးဆောင်မှုက တစ်ပါး၊ အကျိုး
မရှိပဲ မိမိကိုယ်ကိုညှဉ်းဆဲမှုက တစ်ပါး၊ အဲဒီနှစ်ပါးကို ပယ်ပြီး မရှိမပဋိပဒါ
ဖြစ်တဲ့တရားကို ကျင့်ရမယ်တဲ့၊ မရှိမပဋိပဒါ တရားဆိုတာ “စက္ကာရက်၊
ဉာဏ်ကရက်”ပညာမျက်စိကို ဖြစ်စေတတ်တယ်၊ အဲဒီတရားကဘယ်တရားတွေ
တုံးဆိုလိုရှိယင် “သမ္မာဒိဋ္ဌီ။ ပ။ သမ္မာသမာဓိ”ဆိုတဲ့ မရှင်ရှစ်ပါးတရားတွေပါ
ပဲ၊ အဲဒီတရားတွေကို ဖြစ်စေရမယ်၊ အဲဒါဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုယင်
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကို ရှုမှတ်ရမယ်၊ အဲဒီလို ရှုမှတ်မှ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါး
ရဲအဖြစ်အပျက်ကို သိနိုင်တယ်၊ အဲဒါဘုရားအလောင်းတော် ဘဝတုန်းကဘုရား
အဖြစ်ရောက်အောင် ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကိုပဲ ရှုခဲ့တယ်၊ တရားအားထုတ်
နည်းကိုကောင်းကောင်းနားမလည်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီနည်းမဟုတ်ဘဲ ဘူး
တိုနည်းနဲ့သူတို့ အားထုတ်ကြတာတွေလဲရှိတာပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကို မှတ်နေရုံလေးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ဒီ
နည်းကိုမရှုမှတ်ဘဲ ဒီနည်းကိုပယ်ပြီး သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ ဟောပြောနေကြတယ်၊
မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူတို့အတွက် ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူတို့က ဒီနည်းကို ရှုမှမရှုမှတ်
ကြဘဲကိုး၊ မမှတ်ဖူးဘဲနဲ့မှတ်ယင် သမာဓိဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဥပါ-
ဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကို ရှုမှတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ နည်းကတော့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်
တော်တိုင် ရှုမှတ်ခဲ့တဲ့နည်းပဲ အသစ်ထွင်ဟောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခုခြားလဲ အဲဒီ ရှုမှတ်နည်းကိုပဲ ညွှန်ကြားပြီးတော့ ပေးနေပါတယ်၊
ဒီအတိုင်းရှုမှ သမ္မာဒိဋ္ဌီ-စတဲ့ ဂိပသုနာ မရှင်ရှစ်ပါး ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်၊
မရှင်ရှစ်ပါးဖြစ်မှုလဲ “ညံ့ ဒုက္ခံ ပရီရောယျွှန်းမေ ဘိက္ခဝေ ပုံး အနုန်သု
တေသု ဓမ္မသု”စသည်ဖြင့် ဓမ္မကြာသုတ်တော်မှာ ဟောကြားတော်မူတဲ့

အတိုင်း ဒါ ဒုက္ခသစ္ာပဲလို့ ရှေးကမကြာဘူးတာတွေသိလာမယ်၊ ပိုင်းခြားသိရ မယ့်တရားတွေကိုလဲ “ပရီညာတဲ့” ပိုင်းခြား၍ သိပြီးပြီလိုနိပါတယ်၊ အဲဒီပိုင်း ခြားသိအပ်တဲ့ တရားဆိုတာ ဒုက္ခသစ္ာဆိုတာက တခြားဟာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးတရားတွေပါပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးဆိုတာလဲ ရုပ်, နာမ်တရားတွေပါပဲ၊ ရုပ်ဆိုလိုရှိ ယင် “လူတိ ရူပံ့၊ လူတိ ရူပသု သမှုဒေသ၊ လူတိ ရူပသု အတ္ထားမော”၏ သည်ဖြင့် သတိပွဲနှင့် ဓမ္မာနပသုနာများ ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း၊ လူတိ-ဤ သည်ကား၊ ရူပံ့-ရူပပံ့၊ လူတိ-ဤသည်ကား၊ ရူပသု-ရုပ်၏၊ သမှုဒေသ-ဖြစ် ခြင်းပဲ၊ လူတိ-ဤသည်ကား၊ ရူပသု-ရုပ်၏၊ အတ္ထားမော= ချုပ်ခြင်းပဲ-လို ဒီလိုသိဖို့ လိုရင်းပါပဲ။

နာမ်တရားထဲက ဝေဒနာဆိုယင်လဲ “လူတိ ဝေဒနာ၊ လူတိ ဝေဒနာယ သမှုဒေသ၊ လူတိ ဝေဒနာယ အတ္ထားမော”စသည်ဖြင့် ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဟော ထားပါတယ်၊ ဤသည်ကား ဝေဒနာ၊ ဤသည်ကား ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ဤ သည်ကား ဝေဒနာ၏ ချုပ်ပျောက်ခြင်းပဲလို့ သိဖို့ရာပါပဲ၊ သညာစသည်ကိုလဲ ဒီအတိုင်းသိဖို့ပါပဲ၊ စိတ်ဖြစ်ယင်စိတ်ချည်းဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲ ဒီဝေဒနာ၊ သညာ၊ သခိုရတွေနဲ့ အမြတ်တွဲပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒါတွေကိုပဲ မြင်တိုင်း၊ ကြား တိုင်း၊ နဲ့တိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေထိတိုင်း၊ ကြံသိတိုင်း- ဒီရပ်နာမဲ့ J-ပါး ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ တရားတွေကိုလဲ ရူမှတ်ရပါတယ်၊ ဒါမှပဲ ဒါက ရုပ်၊ ဒါက ရုပ်၏ ဖြစ်မှု၊ ဒါက ဝေဒနာ၏ ချုပ်ပျောက်မှု စသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္ာ တရားတွေကို ပိုင်းခြားပြီးသိနိုင်တယ်။

ဥပါဒါန်တော့ရှိသေးတာပဲ

ဥပါဒါန်ဆိုတာ စွဲလမ်းတာပဲ၊ အဲဒီစွဲလမ်းတာဟာ နှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတာလဲရှိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့ ဒီနိုစွဲ စွဲလမ်းတာလဲရှိတယ်၊

အပြည့်အစုံပြောတဲ့အခါမှာတော့ တဏ္ဍာစွဲ၊ ဒီနှစ်မျိုးပါပဲ၊ သို့သော်လဲ ကျေးဇူးတော်ရှင်များမှာ တိုက်ရိုက်ပြထားတာကတော့ တဏ္ဍာစွဲတွေလောက်ပဲ အရင်းခံ ပြပြီး ပြထားတာတွေကများပါတယ်၊ စွဲလမ်းစရာရှိတာတွေကို စွဲလမ်းရာမှာလဲ သူကပိုများသလိုဖြစ်နေတာပဲ။

တခါက စာပေဗဟိုသုတရိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ရင်းနှီးနှီး သူကမေးတယ်၊ အဲဒီဥပါဒါန်အကြောင်းတွေကိုပြောတဲ့အခါကာလမှာ သူက တဏ္ဍာကိုပဲပြောတယ်၊ ဒီနှစ်ကိုမပြောဘူး၊ တဏ္ဍာကဖြစ်တဲ့အခါမှာ အင်မ တန်ထင်ရှားပေါ်လွင်နေတာကိုး၊ ဒါပေမယ်လို့ အများအားဖြင့် ဒီနှစ်ဥပါဒါန်လဲ ရှိနေတာပဲ၊ သို့ပေမယ်လို့ အပြည့်အစုံပြောမှ ပိုပြီးတော့ကောင်းပါတယ်လို့သူ့ ကိုပြောရတယ်၊ အဲဒီ ဒီနှစ်ဥပါဒါန်ဟာ မင်း၊ ဖိုလ်၊ မရသေးယင်း၊ သူကတော့ဖြစ် နေတာပဲ၊ သောတာပန်၊ သကာဒါဂါမ်း၊ အနာဂတ်ကျတော့ ဒီနှစ်မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ်တဏ္ဍာဥပါဒါန်ကတော့ ရှိသေးတာပဲ၊ မကင်းသေးဘူး၊ အရဟတ္ထူမင်း ကိုမရောက်သေးရင် သူကတော့ ရှိနေသေးတာပဲ။

အဲဒီတော့ စွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒါန်ရှိနေယင် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်းစွဲလမ်းမှူ တွေဖြစ်နေမှာပဲ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်၊ မာလုကျပုလွှာသုတေသနမှာသေသေချာချာဟောထားတာပါပဲ၊ “ရူပံ ဒီသွား သတိမျှော ပိယံ နိမိတ္ထဲ မနေသိကရောတော့”စသည်ဖြင့် ဟောကြားထားတာ အင်မတန် ထင်ရှားပါတယ်၊ ပိယံ နိမိတ္ထဲ= ချုစ်စ်ဖွှုပ်အာရုံကို မနေသိကရောတော့နဲ့း သွင်းနေသူအား၊ ရူပံ ဒီသွား=အဆင်းကိုမြင်ပြီးလျှင်၊ သတိမျှော=အမှတ်မရပဲ သတိမေ့သွားတယ်တဲ့၊ ချုစ်ဖွှုပ်အာရုံကို ချုစ်ဖွှုပ်လို့ပဲ နဲ့းသွင်းပြီးတော့ မရှုမမှတ်ဘဲနေယင် သတိလွှတ်ပြီး တဏ္ဍာဥပါဒါန် ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ အင်မ တန် ထင်ရှားတာပဲ၊ မြင်ယင်မြင်ရှုမျှ၊ ကြားယင်ကြားရှုမျှ၊ သတိနဲ့ရှုမှတ်နေလို့ ရှိယင် ဒီမြင်တာ၊ ကြားတာတွေအပေါ်မှာ သာယာစွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒါန်တွေဖြစ်ခွင့် မရဘဲ ကိုလေသာ ကင်းနေပါတယ်၊ ဒီတော့ ရူမှတ်ယင် ကိုလေသာ မဖြစ်လို့ မို့ ရူနှင့်သမျှတော့ ရူမှတ်သင့်ပါတယ်။

ဒါကလ မရှုမမှတ်ပဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မဆိုထားနဲ့ ရှုမှတ်စဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှမြင်ယင် မြင်ရှုမ္မာဖြစ်အောင် မရှုမှတ်နိုင်သေးပါဘူး၊ မြင်ယင်မြင်တယ်၊ ကြားယင်ကြားတယ်၊ ဖောင်းယင်ဖောင်းတယ်၊ ပိန်ယင်ပိန်တယ် စသည်ဖြင့် အသားကျကျရှုမှတ်နိုင်လို့ သမာဓိ၊ ဉာဏ်အတော်ရင့်သန်လာမှ ကိုလေသာကင်းအောင်၊ ကိုလေသာ မဖြစ်လာအောင် ရှုမှတ်နိုင်ပါတယ်၊ စာပေ ဗဟိုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာကတော့ ကင်းတန်သလောက်ကင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ အစွဲအလမ်း တော့ရှိတာပဲ။

စာပေအရသင်ခြင်လိုရှိယင်သီတယ်၊ နားလည်တယ်လိုတော့ ထင်ရတာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ ကိုယ်တိုင်တွေ၊ ကိုယ်တိုင်သီတာမှုမဟုတ်ပဲ၊ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်တာတွေကို တကယ်အတိအကျ ကိုယ်တိုင်သီတာ မဟုတ်ဘူး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ အနဲ့သောတွေကို ကိုယ်တိုင် မတွေဘူး၊ ကိုယ်တိုင်တကယ်ရှုမှ တကယ်သီတာ၊ ဒါကြောင့် ရှုရမယ့်တရားတွေကို ဒ္ဓါရဓားကိုပါးက ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း တကယ်ရှုနေရတာပဲ။

ပယ်အပ်တဲ့ သမှုဒယသစွာတရား

ဒုက္ခသစွာကို ပိုင်းခြားပြီး တကယ်သီပြီဆိုယင် ပယ်အပ်တဲ့ သမှုဒယသစွာကို ပယ်နိုင်တော့တာပဲ၊ “တဲ့ ခေါ် ပနီခံ ဒုက္ခသမှုဒယော အရိယသစ္စံ ပဟာတ္ထန္တမေ ဘိက္ခဝေ” စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း သမှုဒယသစွာဆိုတာ ပယ်အပ်တဲ့တရားပါပဲ၊ လောဘ ဒါမှမဟုတ် တဏ္ဍာကို သမှုဒယသစွာလို့ ဆိုပါတယ်၊ အဲဒီသမှုဒယသစွာ တဏ္ဍာဟာ ပယ်အပ်တဲ့ တရားတဲ့၊ ဒုက္ခသစွာ ကိုပိုင်းခြားပြီး သီပြီးလိုရှိယင် သမှုဒယသစွာကို ပယ်ပြီးဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒ္ဓါရဓားကိုပါးက ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း၊ အာရုံတွေကိုရှုမှတ်လို့ ဒါတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနဲ့သောတွေပဲလို့ သီတယ်ဆိုလိုရှိယင်ပေါ်လေ၊ အဲဒီ အာရုံတွေနဲ့ပေါ်ပြီး နှစ်သက်သာယာမှ တဏ္ဍာ ဘယ်ရှိပါမလဲ၊

မရှုယ်တော့ ဒီနှစ်သက်သာယာမှု တဏ္ဍာဟာရှိပေမှာပဲ၊ အဲဒီတဏ္ဍာ ဥပါဒါန်
တွေနဲ့ စွဲလမ်း ပြီးပြုလုပ်တိုင်း ပြုလုပ်တဲ့ကတွေကလဲ တဖြစ်
တည်းဖြစ်နေတာပဲ၊ ခန္ဓာဝါးပါးကို စွဲလမ်းပြီး သေသွားတဲ့အခါကျတော့
စွဲလမ်းမှုနဲ့တက္ကဖြစ်တဲ့ ကဲ တွေက ပဋိသန္ဓကျိုးကို ဖြစ်စေတယ်၊ ပဋိသန္ဓ
ကျိုးကိုဖြစ်စေလို့ ဘဝအသစ်မှာ ဖြစ်ရပြီဆိုလိုရှိယင် အဲဒီဘဝအသစ်မှာ အိုရ၊
နာရ၊ သေရတဲ့ ဆင်းရတွေဖြစ်ရ မှာပဲ၊ အရိယသန္ဓာဆိုတာကတော့ ဒီလိုခန္ဓာ
ဝါးပါး ဒုက္ခတရားတွေကို ပိုင်းခြား ပြီးသိသွားပါတယ်၊ အဲဒီလို ဒုက္ခသန္ဓာကို
ပိုင်းခြားပြီးသိသွားပြီဆိုယင် တဏ္ဍာ သမှုဒယသန္ဓာကို ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွား
တော့တာပါပဲ။

နိရောဓသန္ဓာ မျက်မှာက်ပြုအပ်တဲ့သန္ဓာ

နိရောဓသန္ဓာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ပါပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကလဲ အဌားမြေးစာတ်
သဘော၊ ဘယ်လို အဌားမြေးစာတ်လဲဆိုယင် အာရုံရော အသိလေးရော ဤမြေးအေး
သွားခြင်း၊ ချုပ်ဤမြေးသွားခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်၊ ရူမှတ်ရင်း ရူမှတ်ရင်း ဥာဏ်
အဆင့်ဆင့်တက် လာပြီးတော့ ဂုဏ်ခြာက်ပါးနဲ့ ပြည့်စုတဲ့ သခံ့ရပေကွာ
ဥာဏ်ရင့်သန်အားပြည့် လာတဲ့ အခါကျတော့ ကြောင့်ကြမရိုက်ဖို့ဘဲ အသိလေး
တွေက သူ့အရိန်နဲ့သူ လျင်မြန်သွာက်လက်လာတယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာရာကနေ
ပြုနေတဲ့ အာရုံရော၊ အသိစိတ်ရော အကုန်ချုပ်ဤမြေးတဲ့ သဘောသို့ ဆိုက်ရောက်
သွားတယ်၊ အဲဒါ မပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်သခံ့ရ အယဉ်ကို ကျော်လွန်
ပြီးတော့ အပဝတ္ထဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်အဌားမြေးစာတ်သဘောသို့ ဆိုက်ရောက်သွားတာ
ပါပဲ၊ အဲဒီ အဌားမြေးစာတ် သဘောဟာ နိရောဓသန္ဓာဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါကို
နိဗ္ဗာန်လို့လဲခေါ်တယ်၊ အဲဒါ မျက်မှာက်ပြုအပ်တဲ့တရား။

မရှုသန္ဓာ-ဖြစ်ပွားစေအပ်တဲ့သန္ဓာ

“ဒုက္ခ ဥာဏ်”ဆိုတဲ့ ဒေသနာတော်အတိုင်း ဒုက္ခသန္ဓာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ
ဝါးပါးကို ရူသိပြီးပွားစေရတယ်၊ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသန္ဓာဆိုတာ ပိုင်းခြား

သိအပ်တဲ့ ပရီလျေယျတရားပဲ၊ ဒုက္ခသစ္ာကိုရှုပြီး ပိုင်းခြားသိယင်သမှုဒယသစ္ာ၊ ကိုပယ်ခြင်းကိစ္စပြီးတယ်၊ ပယ်သောအားဖြင့်သိတဲ့ ပဋိဝေဓကိစ္စလဲ ပြီးသွားတာ ပါပဲ၊ မဂ္ဂသစ္ာကို ပွားစေခြင်းကိစ္စလဲပြီးသွားတာပါပဲ၊ မဂ္ဂသစ္ာဆိုတာ မိမိ သန္တာန်မှာဖြစ်ပွားစေရတယ်။

ရူသိတိုင်း ရူသိတိုင်း ဝိပသုနာမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်ပွားနေတယ်၊ အဲဒါဟာ ဖြစ်ပွားစေသောအားဖြင့် သိတဲ့ ဘာဝနာပဋိဝေဓကိစ္စ ပြီးစီးသွားတာပဲ၊ အနိစ္စ-စသည်ဖြင့် သိတိုင်းသိတိုင်း၊ နိစ္စ-စသည်ဖြင့် စွဲလမ်းပြီးဖြစ်မယ့် အဝိဇ္ဇာ စသည်လဲ ကင်းသွားပါတယ်၊ အဝိဇ္ဇာ စသည်ကင်းတော့ သခံရ စသည်တွေ လဲ အကုန်ကင်းသွားတာပဲ၊ အဲဒီလို ရူသိတဲ့ အာရုံနဲ့ပဲပြီး ကိုလေသာ ကံ ဝိပါက်ခန္ဓာတွေ တာဒ်အားဖြင့် ကင်းသွားတာဟာ တာဒ် နိဗ္ဗာန်ကို ဝိပသုနာ ဉာဏ်ဖြင့် ဆိုက်ရောက်သွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မျက်မှားက်ဆိုက်ပြီး သိတဲ့ သို့ကိရိယာ- ဆိုတဲ့ ကိစ္စလေးပါးလုံး ပြီးစီးပြီးစီးသွားအောင် ဒုက္ခသစ္ာမည် တဲ့ ဥပါဒါနက္ခနာ ငါးပါးကို ရူမှတ်ပြီး သိရတယ်။

မဂ္ဂသစ္ာကို ဖြစ်ပွားစေရမယ်တဲ့၊ ရူမှတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ရူတိုင်း ရူတိုင်းမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေ ထိုက်သည်အားလျှော်စွာ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ရူမှတ်မှူ ဖြစ်အောင် ကြောင့်ကြုစိုက်ပေးနေတာဟာ သမွာဝါယာမမဂ္ဂင်၊ အာရုံတိုင်းအာရုံ တိုင်း အမှတ်ရနေတာက သမွာသတိမဂ္ဂင်၊ ရူမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာတည်နေတာ က သမွာသမာဓိမဂ္ဂင်၊ ဒါကအရေးကြီးတယ်၊ မရရမမှတ်လို့ရှိယင် သမာဓိမဖြစ် ဘူး၊ သမာဓိမဂ္ဂင်ဖြစ်အောင် ရူမှတ်ပေးရတယ်၊ ဒါဟာ ရပ်နာမ်တွေပဲ၊ သုခလဲ မဟုတ်၊ အတ္ထကောင်လဲ မဟုတ်လို့ ဒီလိုအမှန်အတိုင်းသိတာ သမွာဒီဋီးမဂ္ဂင်၊ အဲဒီလို အမှန်အတိုင်း သိမြင်နိုင်အောင် စိတ်သွာ်ပေးတာက သမွာသက်ပွဲ မဂ္ဂင်၊ သမွာဝါစာ၊ သမွာကမ္မန္တ၊ သမွာအာဓိဝါ ဆိုတာတွေက သီလမဂ္ဂင်တွေ၊ အဲဒီ မဂ္ဂင်တွေကတော့ ရူမှတ်ခိုက်မှာ ဒုစရိတ် ဒုရာဓိဝူတွေကို အလိုလို ကြော်ရောင်ပြီးသားဖြစ်လို့ အဲဒီမဂ္ဂင်တွေ အကုန်ပါဝင်ပြီးသား ဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာ သမွာဝါစာ၊ သမွာကမ္မန္တ၊ သမွာအာဓိဝါ သုံးပါးက သီလမဂ္ဂင်၊

သမွာဝါယာမ၊ သမွာသတိ၊ သမွာသမာဓိ သုံးပါးက သမာဓိမဂ္ဂိုင်၊ သမွာဒိဋ္ဌး၊ သမွာသကိုပွဲနှစ်ပါးက ပညာမဂ္ဂိုင်၊ အဲဒါတွေဟာ ဖြစ်ပွားစေရမယ့် မဂ္ဂိုင်ရှစ်ပါး မဂ္ဂသစွာတရားပါပဲ။

အဲဒီမဂ္ဂိုင်ရှစ်ပါး တရားတွေဟာ ရှူမှတ်နေတယ်ဆိုယင် အကုန်လုံး ပါဝင်နေပါတယ်၊ ဝိပသုနာမဂ္ဂိုင်ကနေ အရိယာမဂ္ဂိုင်ဖြစ်ပြီးဆိုတော့ အစဉ် အတိုင်း သောတာပန်လဲ ဖြစ်ရညီးမယ်၊ သကာဒါဂါမ်လဲ ဖြစ်ရညီးမယ်၊ အဲဒီ လောက် ဖြစ်တယ်ဆိုယင်ပဲ အပါယ်လေးပါး၌ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အပါယ် ဒုက္ခတွေ အားလုံးကင်း သွားတော့တာပဲ၊ အင်မတန်ကျေးဇူးများပါတယ်၊ ဒီထက် အနာဂါမ်လဲဖြစ်ရညီး မယ်၊ အဲဒီကျေတော့ ကာမသုဂတိ ရ-ဘုံမှာရှိတဲ့ ဒုက္ခတွေက ကင်းလွတ်သွား ပါတယ်၊ အရဟတ္ထမင်း၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ရောက်လို့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဘဝဟူသမျှမှ လွတ်မြောက်ပြီးတော့ ဆင်းရဲ ခပ်သိမ်း ပြိုမ်းတော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင် အခုပိပသုနာ ရှူမှတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ပြိုမ်းတဲ့နိုဗာန်ကို အရိယာမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မောက်ပြုနိုင်အောင် အားထုတ် နေကြရတာပါပဲ၊ ဒီလိုအားထုတ်မှလဲ မိမိတို့ရည်မှန်းတဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် နိုဗာန်ကိုရောက်နိုင်မှာပဲ၊ အားမထုတ်ယင်တော့ မရောက်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရား ပညာတော်မူတဲ့ သိကွာပုဒ်တော် လာ သိလတွေကို ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံကြရမှာပဲ၊ မိမိတို့နားလည်တဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံအောင်ကျင့်ပြီးတော့ ဝိပသုနာဉာဏ်အပြည့်အစုံဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြ မြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့ ကောင်းကျိုးတွေဟာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု-။

၁၃၄၂-ခ၊ ပြာသို့လပြည့်ညပသံနေ့ သုဝါဒကထာ

ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနောက္ခနဲ့.

အင်း မြတဲ့အနေး၊ ချမ်းသာတဲ့အနေး၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနောက္ခနဲ့ ရပ်နာမ် တရားတွေ၊ အဲဒါတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္တလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ ဒုက္ခသစ္ာတွေပဲ၊ မရှုမသိလို့ရှိယင် အဲဒါတွေကို စွဲလမ်းနေကြတာပဲ၊ ရှုလို့သိလို့ရှိယင် မစွဲလမ်းဘူး၊ အဲဒီစွဲလမ်းတဲ့ ကိုလေသာတွေ ကင်းသွားနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုကင်းပြီးတော့ သွားလို့ရှိယင် တကျာလဲမဖြစ်တော့ဘူး၊ တာဒ်ပဟာန်အားဖြင့် ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ အာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ ဇြမ်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓမ္မက်ခွဲရက ပေါ့ဝိုင်းပေါ့ တိုင်း ပေါ့လာတဲ့အာရုံကို ရှုရတယ်၊ မြင်ယင်မြင်တယ်၊ ကြားယင်ကြားတယ်၊ ဖောင်းယင် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်ယင်ပိန်တယ်-စသည်ပေါ့၊ ဖြစ်ပေါ့လာသမျက္း မလွတ်တမ်းရှု မှတ်ရတယ်၊ ဒါဟာ ဥပါဒါနက္ခန္တ ဒုက္ခသစ္ာရပ်နာမ်တရားတွေကို ရှုမှတ်နေ့တာပဲ။

မရှုယင်ဖြင့် ကိုလေသာတွေ ဖြစ်နေတာပဲ၊ မြင်ရတာနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကြားရတာ၊ နဲ့ရတာ၊ စားရတာ၊ တွေထိရတာ၊ စိတ်ကူးကြံစည် ရတာတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲဒါတွေကို ရှုမှတ်နေလို့ အမှတ် သတိကောင်းနေယင် ရှုမိကဲ့အာရုံ၊ ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေကို သိရတယ်၊ ဒါတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေပဲလို့သိတယ်၊ ဒီတော့ ကိုလေသာမဖြစ်ဘဲ ကိုလေသာ ဇြမ်းတယ်။

ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ပရီညျေယျံ့ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္ာကို ပိုင်းစွားပြီးတော့သိတယ်၊ ပတာတဗ္ဗဲ့-ဆိုတဲ့အတိုင်း သမှုဒယသစ္ာကိုလဲ ပယ်ပြီးသားဖြစ် နေတယ်၊ ကိုလေသာတွေ ဒီလိုတာဒ်အားဖြင့် ဇြမ်းတာလောက်နဲ့တော့ နိရောဓ နိဗ္ဗာန်အစစ်ကို မျက်မှာက်မပြုနိုင်သေးပါဘူး၊ တာဒ်အားဖြင့်တော့ ဇြမ်းတဲ့

(တတိယအကြိမ်)

အခါ ရှိပါတယ်၊ ရူတိုင်းရူတိုင်း ဘာဝေတ္ထန-ဖြစ်စေတတ်တဲ့ မဂ္ဂုဏ်ပါး တရားတွေလဲ ဖြစ်ပွားနေပါတယ်၊ သမ္မာဝါယာမ၊ ကမ္မာကမ္မာန္တ၊ သမ္မာအာမိဝါ-ဆိုတဲ့ သီလ မဂ္ဂုဏ်သုံးပါး၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမ္မာမိ-ဆိုတဲ့ သမာဓိမဂ္ဂုဏ်သုံးပါး၊ အဲဒီမဂ္ဂုဏ်တွေ ဖြစ်ပွားနေပါတယ်၊ သမာဓိမဂ္ဂုဏ်တွေ အားကောင်းပြီဆိုတော့ သမ္မာသက်ပွဲနဲ့သမ္မာဒီဇိုးမဂ္ဂုဏ်တွေ၊ ပညာမဂ္ဂုဏ်တွေဖြစ် နေတာပါပဲ၊ ရူတိုင်းရူတိုင်း အဲဒီမဂ္ဂုဏ်တွေဖြစ်နေပါတယ်။

အစဉ်အတိုင်း ပွားများလို့ ပြည့်စုံတဲ့ အခါကျယ်င အရိယာမဂ္ဂုဏ်တွေဖြစ် လာပါတယ်၊ အရိယာမဂ္ဂုဏ်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်အစစ် နိရောဓသစ္ာကို မျက် မျောက်ပြုရတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ပယ်သင့်သလောက် သမုဒ္ဒယသစ္ာတဏ္ဍာ ကိုပယ်ပြီး ဌိမ်းတန်သလောက် ဒုက္ခတွေလဲဌိမ်းသွားတော့တာပါပဲ၊ ဝိပသုနာ ကိုဆက်လက်ရွှေပြီးတော့ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အရိယာမိုလ်ရောက်ပြီဆိုယ်င ဒုက္ခ ခပ်သိမ်းအကုန်ဌိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုဆိုက်ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုရောက်အောင် လို့အားထုတ်ကြရတယ်၊ ကြိုးစားပြီးအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေကြနဲ့၊ ဒီနေ့၊ အထူးပြောစရာမရှိပါဘူး။

ဘုရားက ငယ်လို့ မမေးဘူးဆိုတဲ့ သုဘဒ္ဒ

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သစ်တွေ တော်တော်များနေဟန်တူပါတယ်၊ ခုစု ဒုက္ခသွေးတွေလဲ တော်တော်ရှိနေထင်ပါရဲ့၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်သွား ကြဖို့လိုပါတယ်၊ ဟိုမှာလဲ အထူးပုံစံထားတာဆိုတော့ အားပေးတဲ့အနေနဲ့ သွားရတယ်၊ ၁၃-ရက်နေ့ည သုံးခွဲရိပ်သာဖွင့်ပွဲကို သွားရတယ်၊ အလျင် J-ရက်က တော့ ဦးလျှောကသွားပြီး တရားဟောရတယ်၊ J-နာရီကျော်ကျော်လောက်ကြာပါတယ်၊ ဟောတဲ့တရားက “ရှစ်ဖြားမဂ္ဂုဏ်နိဗ္ဗာန်ဝင် တရားတော်” တဲ့၊ တရားအား ထုတ်ပြီးသား ယောက်တွေကတော့ ဒီတရားစားအုပ်ကို ကြည့်ဖူးတာက များပါလိမ့်မယ်၊ ဟရားအားမထုတ်ဖူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွဲနဲ့ အားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာတော့ ကြည့်ဖူးသူနည်းမှာပါပဲ။

အဲဒီတရားကတော့ သုဘဒ္ဒဆိုတဲ့ ပရိုမိုစ်ကို အကြောင်းပြုပြီးဟောကြားထားတာ၊ သူဟာဘာသာရေးကို အလျင်ကတည်းက လေ့လာထားတာရှိပါလိမ့်မယ်၊ ပုဂ္ဂိုဏ်ကသုပေ၊ မက္ခလိဂါသာလ-အစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ၆-ယောက်တို့ဟာ ဟိုတုန်းကထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါပဲ၊ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေပေါ့၊ အဲဒီဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ ဘာသာအယူဝါဒတွေကို သူက လေ့လာထားပါလိမ့်မယ်။

ဘာသာရေးနဲ့စပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို သုဘဒ္ဒကမေးလျောက်ခြင်းမပြုဘူးတဲ့၊ ဘာပြုလို့မမေးတုန်းဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ငယ်သေးတာဖြစ်လို့တဲ့၊ အင်း-ဟုတ်မှာပဲ၊ ပုဂ္ဂိုဏ်ကသုပေ၊ မက္ခလိဂါသာလတို့လို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို မေးတာတောင် နေရာမကျဘူး၊ ဂိုတမဘုရားက ငယ်သေးတယ်ဆိုတော့ မေးပေမယ်လို့ နေရာကျမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အနေပေါ့၊ မြတ်စွာဘုရားကို သူက ကောင်းကောင်းမယုံဘူး၊ ဘုရားကသူ့ထက်လ ငယ်ဟန်တူပါတယ်။

ဘုရားပရိုနိဗ္ဗာန်စခါနီးမှ သွားမေးတယ်

သူတော်တော်အခိုတော့ ဘုရားက ပရိုနိဗ္ဗာန်စံတော်မူကနီးနေပြီ၊ ကုသိနာရုံ ပရိုနိဗ္ဗာန် စံတော်မူမည့် ညောင်စောင်းတော်ပေါ်မှာတောင် လျောင်းတော်မူနေပြီ၊ အဲဒီအခါကျတော့မှ သန်းခေါင်ယံ အချိန်မှာ သွားပြီးမေးတယ်၊ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားက အားနည်းလျှပြုဖြစ်လို့ ဘုရားထံဝင်ဖို့ရာ တော်တော်ခွင့်တောင်းယူရတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ ဝင်ခွင့်ရသွားပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကလ သူ့ကိုဟောဖို့ချွေတို့ အဲဒီမှာ ပရိုနိဗ္ဗာန်စံဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကြွေသွားတော်မူတာပါပဲ၊ အဲဒီမှာသူက မြတ်စွာဘုရားကို မေးပါတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့-

“မြတ်စွာဘုရား”တဲ့၊ (အင်း-မြတ်စွာဘုရားလို့တောင် ခေါ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး)၊ ဘော ဂိုတမ-အရှင်ဂိုတမ-တဲ့၊ ပုဂ္ဂိုဏ်ကသုပေ-အစရှိတဲ့ ဆရာကြီး ၆-ယောက်တို့ ဟောပြောတာတွေ အကုန်မှန်ပါသလား၊ အကုန်လုံးမှားပါသလား၊ ဒါမှုမဟုတ်တရှိသာမျှန်ပြီးတရှိမှားသလား”တဲ့၊ ဒီလိုမေးတယ်။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက သူတို့၃နှာတွေကို ငါဖြေလို့မဖြစ်ပါဘူး ဆိုပြီးတော့ မဖြေပါဘူး၊ သူတို့ဟာတွေ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ဖြေရမှာပေါ့၊ ဒီလို့ဖြေယင် သဘောမကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပြစ်တင်ချင်တင်းး မယ်၊ မဟုတ်ဘူး ဖြေရနဲ့တော့ ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူအမေးကို မဖြေဘဲ “ငါဟောမယ်, ငါဟောတဲ့ တရားကိုပဲ နာပါ”လို့ဆိုတော့ အဲဒီကျုမှ “စံ ဘန္တ္တ”လို့ဆိုပြီး သူကဗောက်ခံတယ်၊ ဒီကျတော့မှ သုရားကိုရှိသေတာ၊ အစတုန်းက “ဘာ ဂေါတမ”လို့သူကခေါတာ။

မရှင်ရှစ်ပါးမရှိယင် အဲဒီဘာသာမှာ ကိုလေသာဌြိမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူး

သုဘဒ္ဒလက်ခံတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက သုဘဒ္ဒကိုဟောတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုယင်-

“ယသို့ ခေါ် သုဘဒ္ဒ ဓမ္မဝိနယ် အရိယော အဋ္ဌ ဂီကော မရှိ နှုပ်လဲလွှာတို့၊ သမကော ပိ တထူ နှုပ်လဲလွှာတို့၊ ခုတိယောပိ တထူ သမကော နှုပ်လဲလွှာတို့၊ တတိယောပိ တထူ သမကော နှုပ်လဲလွှာတို့၊ စတုတွောပိ တထူ သမကော နှုပ်လဲလွှာတို့”တဲ့။

သုဘဒ္ဒ= သုဘာဝပရိမိုဒ်၊ ယသို့ ခေါ် ဓမ္မဝိနယ်=အကြောင်တရားဝိနည်း၊ ဝါ=တရားဝိနည်းဟု ဆိုအပ်သော အကြောင်ဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ ဓမ္မ= တရားဆိုတာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရရေးအတွက် ညွှန်ပြတဲ့တရား စကားပါပဲ၊ ဝိနယ်=ဆိုတာကတော့ အချို့တကျ နေထိုင်ရေး စည်းကမ်းဥပဒေပါပဲ၊ ဘာသာတိုင်း ဘာသာတိုင်းမှာ အဲဒီဓမ္မနှင့်ဝိနယ်ဆိုတာ ထိုက်သည်အားလျှော်စွာ ရှိနေတာချည်းပါပဲ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီဓမ္မနှင့်ဝိနယ်ကို ဘာသာရေး သာသနာရေးလို့ဆိုရ တယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာဆိုယင် သုတေသနနဲ့အဘိဓမ္မ၊ ဒီ ပိဋကတ် J-ပုံဟာ ဓမ္မ၊ ပိဋကတ် C-ပုံက ဝိနယ်ပဲ၊ ဒါကို သဂါတာဝိုသံယုတ် အဋ္ဌကထာ

(နာ-၄၂) တွင် လူမဲမ ဓမ္မဝိနယ့်= ဉာဏ်ဓမ္မဝိနယ်ဟူသည်မှာ၊ လူမဲ ဓမ္မဇ္ဈ= ဉာဏ်ဓမ္မသို့လည်းကောင်း၊ လူမဲ ဝိနယ့် = ဉာဏ်ဓမ္မသို့လည်းကောင်း-လို့ ဆိတားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဥဘယ့်မှာ စတ်=ဓမ္မ၊ ဝိနယ်ဟူသော ဉာဏ်အမည် J-ပါးသည်၊ သာသနသု= သာသနာတော်၏၊ နာမဲး=အမည်ပါပဲ-တဲ့၊ ဟိ-သရပ်အားဖြင့် ဖော်ပြရလျှင်၊ ဒဗ္ဗာ=ဉာဏ်အမည် J-ပါးတို့တွင်၊ ဓမ္မနာ=ဓမ္မဟူသောအမည်ဖြင့်၊ ဒြေပိဋက္ခနာနီ=သုတေနှင့် အသိဓမ္မဟူသော ပိဋကတ် J-ပုံတို့ကို၊ ဂုဏ်သို့=ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဝိနယ်နာ=ဝိနည်းဟူသော အမည်ဖြင့်၊ ဝိနယ်ပိဋက္ခ=ဝိနည်းပိဋကတ် ကိုဆိုအပ်သည်-တဲ့၊ အဲဒီလိုဖွင့်ပြထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓမ္မဝိနယ်ဆိုတာ သာသနရေး သာသနာရေးပါပဲ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဓမ္မနဲ့ဝိနယ်ဟာ ဗုဒ္ဓ သာသနပေါ့၊ အခြား ဘာသာရိ၏းဆရာတို့ ဟောကြားတဲ့ ဝိနယ်ဟာ အဲဒီဘာသာဝင်တို့ရဲ့ သာသနပေါ့၊ ဒါကြောင့် ယခုခေတ်ဝါဘာရဖြင့် နားလည်လွယ်အောင် ဓမ္မဝိနယ်ကို ဘာသာရေး သာသနာရေးလို့ အနက်ပြန်လိုက်ရတာပါပဲ။

သုဘဒ္ဒ=သုဘဒ္ဒပရီပို့၏၊ ယသို့ ခေါ် ဓမ္မဝိနယ်= အကြင်ဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ အနွဲဂါကော အက်ဂရစ်ပါးရှိသော၊ အရိယော မရော့=အရိယာမဂ် ကို၊ နဲ့ ဥပလ္လာတို့= မရအပ်၊ မရအပ်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ပဲ ဆိုပါတယ်၊ ဈေးကို သွားပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုကိုဝယ်တဲ့အခါ မရခဲ့ဘူးဆိုလိုရှိရင် မရှိလို့ပေါ့၊ အဲဒီလို ပါပဲ၊ မရှိဘူးဆိုတာ ဟိုတုန်းက ပါဌိုဝါဘာရဖြင့် မရအပ်လို့ဆိုတားပါတယ်၊ ဒါ ကြောင့် အနွဲကထာမှာ နဲ့ ဥပလ္လာတို့=မရအပ်ဆိုတာကို၊ နှိုး=မရှိလိုဖွင့်ပြ ထားပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒီသုတ်မှာလဲ နှိုး-လို့ ဟောထားပါ သေးတယ်။

တဗ္ဗာ=မရှင်ရှစ်ပါးမရှု၊ မရှင်ရှစ်ပါး မရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသ နာရေး၌၊ သမဏော ပါး= ကိုလေသာ၌မြှင့်းအပ်သော ပထမရဟန်း သောတာပန် ကိုလည်း၊ နဲ့ ဥပလ္လာတို့= မရအပ်၊ မရနိုင်ပေါ့၊ သမဏောဆိုတာ ကိုလေသာ ၌မြှင့်းသူ လို့ဆိုလိုပါတယ်၊ ဗမာလိုကတော့ ရဟန်းလို့ပြန်ဆိုကြတယ်၊ ကိုလ

သာဇူမြို့ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဖိုလ်လေးပါးသို့ ရောက်နေတဲ့ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ် လေးပါးပါပဲ၊ နောက်ဆက်ပြီးဆိုထားတဲ့ ခုတိယသမဏော စသည်ကို ထောက်ဆကြည့်ရင် ပထမဖြုံးပြတဲ့ သမဏောဟာ ပထမသောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာမှာ ပဋိမော သောတာပန္တသမဏောပါ၊ “ပထမ သောတာပန် ရဟန်းကိုလဲ မရအပ် မရနိုင်ဘူး”လို့ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

အကိုရှစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်ကိုမရနိုင်တဲ့ ဘာသာရေးမှာ ကိုလေသာ ြိမ်းတဲ့ သောတာပန်ကိုလဲ မရနိုင်ဘူး၊ သောတာပန်လဲမဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အကိုရှစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် မရှင်ရှစ်ပါးကို မရဘူး= မရှင်ရှစ်ပါး မရှိဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် မရှင်ရှစ်ပါးကို ဖြစ် ပွားစေရန် မဟောပြလို့၊ မရှင်ရှစ်ပါး ဖြစ်ပွားစေရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ပါပဲ၊ ဘာသာရေးတစ်ခုမှာ ဆရာတရာ့တွေကိုက မရှင်ရှစ်ပါးဖြစ်ပွားစေရမယ်ဆိုတာ ကို မသိဘူး၊ မသိတဲ့အတွက် မရှင်ရှစ်ပါးဖြစ်ပွားစေရမယ်ဆိုတာ မဟော ကြားဘူးဆိုယင် အဲဒီ ဘာသာ ရေးမှာ မရှင်ရှစ်ပါး ဖြစ်ပွားပါမလား၊ မဖြစ် ပွားပါဘူး၊ မဖြစ်ပွားလို့ ဖြစ်ပွားရမယ်ဆိုတာ မသိယင် အားထုတ်မယ့်သူလဲ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အားထုတ်သူမရှိလို့ မရှင်ရှစ်ပါးမဖြစ်ပွားယင် အဲဒါ ဘယ်မှာရှိနိုင်လိမ့်မလဲ၊ ဒါကြောင့် မရှင်ရှစ်ပါးကို မဟောကြားတဲ့ ဘာသာရေး၊ မရှင်ရှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဘာသာရေးမှာ၊ အောက်ထစ်ဆုံး ကိုလေသာဇူမြို်းတဲ့ သောတာပန်တောင်မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါက သိမိရှင်းပါတယ်။

သိလဲ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်မှ ဝိပသုနာဉာဏ်ပညာ ဖြစ်ပြီး သောတာပတ္တိမဂ်၊ ဖိုလ်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ် ရောက်မှ ကိုလေသာဇူမြို်းတဲ့ သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ သောတာပန်တောင် မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်တဲ့ ဘာသာရေးမှာ၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂတ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့၊ ရှိမို့ကတော့ သာပြီးဝေးတော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့်-

တထ္ထ=မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုမရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ ခုတိယောပီ သမဏော=ကိုလေသာ၌မြို့သော ခုတိယသကဒါဂါမ် ရဟန်းကိုလည်း၊ နဲ့ ဥပလ္လာတိ=မရအပ်၊ မရနိုင်ပေါ့ (မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဘာသာရေးမှာ သကဒါဂါမ် ရဟန်းလဲမဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူး) တထ္ထ= မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသနာရေး၌ တတိယောပီ သမဏော= ကိုလေသာ၌မြို့သော တတိယ အနာဂါမ် ရဟန်းကိုလည်း၊ နဲ့ ဥပလ္လာတိ= မရအပ်၊ မရနိုင်ပေါ့ အဲဒီ ဘာသာရေး သာသနာရေး အနာဂါမ်ရဟန်း လဲမဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူးတဲ့ တထ္ထ= မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိသော ဘာသာရေး သာသနာရေး၌ စတုတွောပီ သမဏော= ကိုလေသာ ၌မြို့သော စတုတွောရဟန္တာ ရဟန်းကိုလည်း၊ နဲ့ ဥပလ္လာတိ= မရအပ်၊ မရနိုင်ပေါ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဘာသာရေး သာသနာရေး မှာ ရဟန္တာ ရဟန်းလဲ မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူးတဲ့။

တရားစစ်တရားမှန်တွေကိုအားထုတ်ပြီးမှုဘုရားဖြစ်တယ်

ဘုရားမဖြစ်ခင်က ဘာသာရေးရှိပါတယ်၊ ဥရုဝေလကသုပေ၊ ပုရာဏာကသုပေ-အစရှိတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ဥရုဝေလ က အစကတည်းက စျေန်သမာဓိတွေရပါတယ်၊ ပုရာဏာကသုပေကတော့ စောစောကမရဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့သူ့ဆရာကတော့ စျေန်ရှစ်ပါးလုံးရွားတယ်၊ နောက်တော့ သူ့ဆရာလိုပ်စျေန်ရှစ်ပါးလုံး သူလဲရတာပါပဲ၊ အဲဒီလို စျေန်တွေရတာဟာ ကောင်းတန်သလောက်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုတော့ ပွားများမှုမရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် သူတို့မှာ ကိုလေသာ၌မြို့သောတာပန်၊ သာကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဆိုတာတွေမရှိဘူး၊ သူတို့တပည့်တွေမှာလဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုက နည်းယူရသေးတယ်၊ အဲဒီသူတို့နည်းနဲ့ အားထုတ်တော့ သူတို့လို စျေန်တွေရတော့တာပါပဲ၊ ကိုလေသာ၌မြို့သော အရှိယမင်၊ ဖိုလ်ကိုတော့ မရပါဘူး။

နောက်တော့ ဒါတွေ့နဲ့ ဘုရားမဖြစ်သေးဘူးဆိုတာ သိလိုမို ဘူးဟာသူ သီးခြား ခွဲပြီးတော့အားထုတ်တယ်။

အစားအစာတွေတောင် ဖြတ်ပြီး ကိုယ်ပင်ပန်းတဲ့ ဒုက္ခရာရစရုယာအကျင့် တွေကို (၆) နှစ်ကျင့်နေမိသေးတယ်၊ နောက်တော့မှ တရားစစ်၊ တရားမှန်တွေ ကို ကျင့်ပြီး ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူလာခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီတရားစစ်၊ တရားမှန်ဆိုတာက ကိုလေသာဌ်မဲ့တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်တွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိရင် ကိုလေသာဌ်မဲ့တဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိဘူး၊ ဘုရားမပွင့်ခင်တုန်းကလဲ အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိခဲ့ဘူး၊ ဘုရားပွင့်ပြီးတဲ့နောက်မှာ လဲဘုရားတရားတော်ကို မလိုက်နာဘဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ကိုလေသာဌ်မဲ့မရှိနိုင်ဘူး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတာ သမွာသီ၌၊ သမွာသက်ပွဲ အစရှိတဲ့ တရားရှစ်ပါး တရားများပါပဲ၊ အဲဒါက စာသင်မူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသီပြီးသားတွေပါ။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဆိုတာကလဲ အခြေခံဖြစ်တဲ့ မူလမဂ္ဂင် ရှေ့သွားဖြစ်တဲ့ ပုံ့မှု ဘာကမဂ္ဂင်၊ နောက် အရိယမဂ္ဂင်ရယ်လို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။

အခြေခံမဂ္ဂင်

အခြေခံမဂ္ဂင်ဆိုတာ ကံနှင့်ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့ ကမွာသာကတာ သမွာသီ၌ရှိရတယ်၊ ဓမ္မသာသနာတွေမှာတော့ ဒီသမွာသီ၌ဟာ ရှိနေတာပါပဲ၊ ဒီတော့မှာလဲ ဒီအခြေခံသီလဖြစ်တဲ့ သမွာဝါစာ၊ သမွာကမ္မား၊ သမွာအာမိုဝဖြစ် နိုင်တဲ့ ငါးပါးသီလစတဲ့ သီလမဂ္ဂင်တွေဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ သမထဘာဝနာ စသည်ကိုလဲ ဒီတော့မှ ယုံယုံကြည်ကြည် အားထုတ်နိုင်တယ်သေမထအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အပူနာစျော် မရောက်သေးခင် စိတ်ဌ်မဲ့သက်ပြီးနေတာကို ဥပစာရရှာန်လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီကစပြီး ရျာန်ရသွားတော့ အပူနာသမာမိလို့ခေါ်

ဉာဏ်ခြေမှုအမွှေ

တယ်၊ အပူနာသမာဓိဆိတာ စတ္တဆိတ်းအားဖြင့် ရူပစျာန် င-ပါး၊ အရူပစျာန် င-ပါး၊ အားလုံးရှစ်ပါး၊ အဲဒါတွေဟာ သမာဓိမဂ္ဂိုင်တွေပဲ၊ ဝိပသုနာကစပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အားထုတ်ခါစမှာ သမာဓိ မဖြစ်သေးဘဲရှိ ကြပါတယ်။

ဝိပသုနာမဂ္ဂိုင်တွေ ဖြစ်ပွားရာမှာ ကမ္မသုကတာ သမ္မာဒီဋီး သီလ၊ သမာဓိဆိတဲ့ အခြေခံမူလမဂ္ဂိုင်တွေနဲ့ ရှေ့ဦးစွာ ပြည့်စုံဖို့လိပါတယ်ကဲ-ကဲ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သိမြင်တဲ့ အယူမှန်ရှိတဲ့ သူမှ ဝိပသုနာအလုပ်ကိုအားထုတ် နိုင်တယ်၊ ဒုံးရပြောက်ပါးက ထင်ရှားယောသမျှကို ရှုမှတ်နေယင် ဝိပသုနာ ဥာဏ်ဖြစ်ပြီး မင်း၊ ဖို့လ်၊ နိုဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်သိမြင်ပါမှ ဝိပသု နာအလုပ်ကို အားထုတ်နိုင်တယ်၊ သီလကဲလဲ စင်ကြယ်ပါမှ၊ အောက်ထဲဆုံး အားဖြင့် ဥပစာရသမာဓိနှင့် အလားတူတဲ့ ဝိပသုနာခဏီကသမာဓိလဲဖြစ်ပါမှ ဝိပသုနာ ဥာဏ်နှင့်တကွ အခြားသော ဝိပသုနာ မဂ္ဂိုင်တွေဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကမ္မသုကတာသမ္မာဒီဋီးရယ်၊ သီလမဂ္ဂိုင်သုံးပါးရယ်၊ သမာဓိရယ်၊ ဒီသုံးမျိုးကို အခြေခံမူလမဂ္ဂိုင်တွေလို့မှတ်ရမယ်။

ပုံးပါး

ရှုမှတ်ခိုက်ရှုမှတ်ခိုက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝိပသုနာမဂ္ဂိုင်တွေက အားပြည့် လာတဲ့အခါ အရိယမဂ္ဂိုင်တွေ ဖြစ်ပေါ်ပြီး နိုဗ္ဗာန်ကို မျက်မောက်ပြုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီဝိပသုနာမဂ္ဂိုင်တွေကိုတော့ ပုံးပါးပါတယ်၊ အရိယမင်္ဂလာ ရှေ့သွားမဂ္ဂိုင်လို့ဆိုလိပါတယ်၊ အဲဒါတွေဟာအစဉ် အတိုင်းဖြစ်ပွားစေတဲ့ မဂ္ဂိုင်တွေပါပဲ။

အရိယမဂ္ဂင်

ဥပစာရသမာဓိ၊ အပွန်သမာဓိ၊ ခဏိကသမာဓိ ဆိုတဲ့ သမာဓိသုံးမျိုး
ထဲက တစ်ပါးပါးဖြင့် စီတွေ့ပုဒ္ဓဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ မြင်မူ၊ ကြားမူ၊ ဖောင်းမူ
ပိန်မူ စသည်ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ဥပါဒါနာက္ခနာတို့ကို ရှုမှတ်ပြီးသဘာဝ
လက္ခဏာကို သိသိသွားတာလဲ ပုံစံသာက ဝိပဿနာမဂ်ပဲ၊ ရုပ်၊ နာမ် J-ပါးကို
ပိုင်းခြားပြီးသိတာလဲ ဝိပဿနာ ပုံစံသာကမဂ်ပဲ၊ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကို ပိုင်း
ခြားသိတာလဲ ဝိပဿနာမဂ်ပဲ၊ အသစ်အသစ် ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွား
တာကို သိရလို့ အနိစ္စ-မမြို့ဘူး၊ ခုက္ခ-ဆင်းချုပ်ည်းပဲ၊ အနတ္ထ-အနိုးမရတဲ့
သဘောမျှပဲလို့ သိသိသွားတာလဲ ပုံစံသာက ဝိပဿနာမဂ်ပဲ၊ အဲဒီလို့ အနိစ္စ
စသည်ဖြင့် သိတဲ့ ပုံစံသာကဘာဝနာမဂ်က သုံးသပ်ဆင်ခြင်တဲ့ သမ္မဝသနာက်
မှ အနေလောမညာက်အထိ အဆင့်ဆင့်ရှိတယ်၊ အနေလောမညာက်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာ
ညာက်ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ရုပ်၊ နာမ်၊ သချိရ လုံးဝဆိပ်သုဉ်းကင်းပြီးတဲ့
နိုဗ္ဗာန် အာရုံသိကိုညာတ်တဲ့ ဂေါကြာ့ကိုညာက်ဖြစ်ပြီးတော့ နိုဗ္ဗာန်အာရုံထဲသို့ပြီး
ဝင်သွားတဲ့ အရိယမဂ်ညာက် ဖြစ်တော့တာပဲ၊ အဲဒီလို့ အရိယမဂ်ညာက်ဖြစ်တယ်
ဆိုယင် အရိယမဂ်ညာက်နဲ့ အတူတက္ခ အရိယမဂ္ဂင်တွေဖြစ်တော့တာပါပဲ၊ ဒါ
ကြောင့် အတိုချိုးပြီးသိရအောင်လို့—

မူလ၊ ပုံစံ၊ အရိယ၊ သုံးဝမဂ္ဂင်မြတ်။

ဖြစ်ပွားစေလျှင်၊ ဤမဂ္ဂင်၊ ပြီးဝင် နိုဗ္ဗာန်

လို့လက္ခဏာလေးတွေ ရေးထားပါတယ်၊ အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေရှိမှု
ကိုလေ သာြိမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ဒါကိုလဲ မှတ်လွှာယ်အောင် လက္ခ
ဏာလေးစိတ္ထားပါတယ်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ၊ မရှိရာ၊ ကိုလေသာြိမ်းသူ မရှိချေ—တဲ့။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိယင် ဘယ်ဘာသာရေး၊ ဘယ်သာသနာရေးဖြစ်ဖြစ်
ကိုလေသာ ြိမ်းတဲ့ သောတာပန်၊ သကာဒါဂါမ်း၊ အနာဂါမ်း၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်
ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိတဲ့ ဘာသာရေး သာသနာရေးဆိုယင်တော့

ကိုလေသာ၌မဲ့ တဲ့ အဲဒီအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်-

“မရွှင်ရှစ်ဖြာ၊ ရှိရာမှာ၊ ကိုလေသာ၌မဲ့သူ ရှိနိုင်ပေ”လို့

ဒီလိုအောင်ပုဒ်ကလေးကိုလဲ စိတ္ထားပါတယ်၊ ဟံလင်းကြီးဆရာတော်ကတော့ ဒိတရားကို ခဏခဏဟောနေတာ၊ သူကရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဟောတတ်တာဆိုတော့ နားကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ စိတ်ပါဝင်စားမူရှိကြတယ်ဆိုတာကိုသိရတယ်၊ ပါ၌လေးတွေနဲ့ အပြည့်အစုံဟောတာဆိုတော့ သဘောကျေစရာပါပဲ၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

အခုတရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီ ရှစ်ဖြာမရွှင်တွေဖြစ်အောင် ရူမှတ်နေကြရတာပဲ၊ ရူတိုင်းရူတိုင်း ဖြစ်သင့်တဲ့ အဲဒီမရွှင်တွေ ဖြစ်နေပါတယ်၊ နောက်ဆုံးသခ္ပါရပေကွာ ဥာဏ်ကနေပြီး မရွှင်ရှစ်ပါး ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ သောတာပန်ကစပြီး အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုလေသာ၌မဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့တရားတွေ

ဒီတရားတွေဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အရိယာဝါသ တရားတော်တို့ သဏ္ဌာပ္ပါသုတ် တရားတော်တို့ ဒီလို သုတ္တန်တရားတော်ကြီးတွေက အင်မတန်ကောင်းတာပဲ၊ မွေကထိကတွေ ဟောတဲ့ ပြောတဲ့အခါမှာ သေသေချာချာကြည့်ပြီးတော့ ဖြည့်ဖြည့်ဆေးဆေးနဲ့ နားလည်အောင် ဟောပြောဖို့ကောင်းပါတယ်၊ အခုဒီမှာတော့ တို့တို့ပဲပြောရတယ်၊ သဘောမပေါက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ပါချင်ပါမှာပဲ၊ ‘အားထုတ်ရင်းနဲ့ သဘောပေါက်တာတွေလဲရှိမှာပါပဲ၊ မာလုကျပုဇ္ဈာသုတ် တရားတော်ဆိုယင်းလဲ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ အခု သုသွေသုတ်လဲ ကောင်းတာပဲ၊ အကောင်းချည်းပဲ။’

ခ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားဖြစ်ပွားစေ သောအားဖြင့် မိမိတို့မှာလဲဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိက်တဲ့ သမာဓိတွေ၊ ဉာဏ်တွေပြည့်စုံ ပြီဆိုယင် ကိုလေသာ၌မြှင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်အောင်အားထုတ် မယ်ဆိုပြီး ဆရာသမားဆုန်ကြားတဲ့အတိုင်း ရိုရိုသေသေလေးလေးစားစားနဲ့အား ထုတ်ကြရမယ်၊ အဲဒီလို ရူမှတ်ခြင်းဖြင့် ဝိပသုနာဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းဖြစ် ပြီးတော့ မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့ မင်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နိုဗ္ဗာန်ကိုလျင်မြန်စွာ ရောက်၍ မျက်မှာက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓိ-သာဓိ-သာဓိ။

နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက အခုလေးလောဆယ် တွေနေရတဲ့ကိစ္စပါပဲ၊ ဟို ပဲရူးကနေပြီး အလျော့တဲ့ ကိစ္စတွေရှိတယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့စပ်ပြီး ခရမ်းကနေ စာနဲ့ရေးတိုင်တယ်၊ အဲဒီစာ ဒီအဖွဲ့ကိုပို့တယ်၊ အဲဒါကို ဒီကျေးမှု သိရတယ်၊ သူတို့က ဆွမ်းခံတဲ့အနေနဲ့ပေါ့လေ၊ ဆွမ်းခံတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သံယာတွေ အများလိုက်ပြီး မော်တော်ကားနဲ့ နောက်ကလဲ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ နဲ့၊ အဲဒီ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက စိတ်ပါဝင်စားအောင် လက်ာကဗျာတွေခွဲတဲ့ဆို၊ အဲဒီလို ရွတ်ဆိုပြီး အလျော့တာကိုး၊ ဆန်လျှော့ပူးပုဂ္ဂိုလ်ကလဲလျှော့ကြ၊ ငွေလျှော့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလုပ်ကြတာ အကြောင်းပြုပြီး ခရမ်းက ဒကာ တစ်ယောက်ကတိုင်ကြားတယ်၊ သူဟာ ဒီမှာအားထုတ်ထားတဲ့ ယောကီဟောင်း လို့ ဆိုပါတယ်၊ သူဟာဟုတ်တယ်၊ အဲဒါယောကီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မတော်ဘူး၊ တရားဟောနေတဲ့ ကမွှားနှုန်းဆရာတွေ အနေနဲ့ဆိုယင် သာပြီးတော့တောင် မတော်တာပဲ၊ လာဘ် လာဘတွေကို ဒီလောက်မျှော်လင့်နေလို့ ဘယ်တော်ပါမလဲ၊ ကိုယ့်တရားကိုယ် အားထုတ်ပေါ့၊ သူတစ်ပါးကိုလဲ အားထုတ်ဖို့မပြောနဲ့၊ အဲဒီလိုနေဖို့ပဲ၊ လာဘ် လာဘဆိုတာက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သူတို့ဟာသူတို့ လျှော့သင့်သလောက် လျှော့တာတွေရှိမှာပါ၊ စားဖို့ရာရယ်မဟုတ်ပဲ၊ တချို့က အဲဒါတွေကို ကျောင်းဆောက် ရတာနဲ့၊ ဘာလုပ်ရတာနဲ့၊ ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းပါဘူး၊ တော်တော်နေရာမကျ တာပဲ။

(တတိယအကြိမ်)

မတရားသဖြင့် ဘာလို့အလုပ္ပါရတာလ

အဲဒါတွေ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည်ယင် သိက္ခာပုဒ်တော်အရ သူများ ပစ္စည်းတွေကို မတရားသဖြင့် တောင်းတာ အာပတ်သင့်တယ်၊ အဲဒါ အာပတ်က နိသဗိုပါစိတ် အာပတ်သင့်တာပဲ၊ ဒါမကောင်းဘူး၊ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်၊ သိက္ခာပုဒ်တွေကို လေးစားရှိသေသင့်တယ်၊ အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ အားလုံးလေးလေးနှက်နှက် သဘောထားကြပါ၊ ဒီမှာ တောင် လာသံလာဘတွေ ဒီလောက်များနေတာ၊ နေရာကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘုန်းကြီးဆိုပြီး အခြားသူတွေက စီးပွားရေးအနေနဲ့ မြင်နေကြလိမ့် မယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘုန်းကြီးဆိုတာ သန္တာ့၊ သလ္းခ ရရသမျှနဲ့ ရောင်းရဲ့ သင့်တယ်။

မဟာစည်ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးဆိုပြီး ဒီလိုလုပ်ယင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုပါ အထင်သေးပြီး နာမည်ပျက်မယ်၊ ဆရာသရာကိုပါ ထိနိုက်ပြီးတော့ မရှိမသေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ အကုသိုလ်က ဖြစ်ရုံသာမက တရားတော်ပါ ဆုတ်ယုတ် သွားမှာပဲ၊ ဒါဟာ တော်တော်ကို နေရာမကျတာဘဲ။

အဟောင်းတွေက ပိုအရေးကြီးတယ်

ဒကာ ဒကာမတွေ သဒ္ဓရှိယင် သူတို့ဟာသူတို့ လူကြမှာပေါ့၊ ဘာ လုပ်ဖို့ ဒီလိုမတရားသဖြင့် အလုပ္ပါရတာလဲ၊ မတော်ပါဘူး၊ အဲဒါနဲ့စပ်ပြီးတော့ စာလေးရေးပြီး ပို့လိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီလိုလုပ်တာ မတော်ဘူး၊ ဒီလာပြီးအဆုံး အမခံကြည့်းလို့၊ တော်တော်ကို မတော်တဲ့ဥစ္စာဘဲ။

အဲဒါက ဒီက ကမ္မဏာန်း ဆရာဟောင်းတွေရော ဘာတွေရောပေါ့လေ၊ အဟောင်းတွေက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ စီးပွားရေးဖြစ်အောင် တရားဟောတယ်လို့ မှတ်ထင်ကြယင် နေရာမကျဘူး၊ အခုတော့ အဲဒီ အထဲက ဒီလို မတော်တာ

လုပ်တယ်လို့တော့ မကြားသိရသေပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ အခုစပ်မိတဲ့အခါ
သတိပေးပါတယ်၊ အဲဒီလို့ မလုပ်ကြပါနဲ့ အရှင်ဘုရားတို့။

တရားဟော၊ တရားပြုတယ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ
တရားကျင့်ပြီးတော့ ကုသိလ်တရားတွေ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်တရားတွေ ဖြစ်သင့်
သမျှတွေဖြစ်အောင် ဟောပြောဆောင်ရွက်ရတာ၊ စားသောက်နေထိုင်ရေးတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး မပြည့်စုံယင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူ့ကဲနဲ့သူ့ပေါ့။

သူတို့ဟာသူတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက တတ်နိုင်လို့လှ။ ဒီမှာ
ဘုန်းကြီးက ဘာမှ အလျော့စုံတာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ သွေ့တရားပြည့်စုံ
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလှ။ဒါနဲ့ကြတာ ပြည့်စုံရုံမကပါဘူး၊ ပိုတောင်နေပါသေးတယ်။

ညွှန်ပြထားတဲ့ မှုရာလေးပါး

ရဟန်းခံပြီးတယ်ဆိုရင် “စတ္တာရော နိသာယာ”မှုရာလေးပါးကို ပြော
ကြားရတယ်၊ မှုရာလေးပါးထဲက နေ့စဉ်စားသောက်နေတဲ့ ဆွမ်းဆိုတာရှိပါ
တယ်၊ ဆွမ်းခံပြီးရတဲ့ ဆွမ်းကို မိုးဝါနေရမယ်လို့ ညွှန်ကြားပါတယ်၊ အဲဒါ ပါ၌
တော်ထဲမှာတော့ ရှာလို့မတွေ့သေးဘူး၊ အငွေကထာမှာတော့ ဖွင့်ပြထားတာရှိပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ လိုရင်းက ဆွမ်းခံပြီးတော့ ရတဲ့ ဆွမ်းလောက်သာ မိုးဝါ၌၊
ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ စားရေးသောက်ရေးပြည့်စုံအောင်ဆိုပြီး အလျော့မခံနဲ့၊ အဲဒီ
အစိမ္ပာယ်ကို ဖွင့်ပြနေတယ်၊ အဲဒါ တရုံးက ဆွမ်းမခံဘဲနဲ့၊ စားရေးသောက်ရေး
ပြည့်စုံအောင် အလျော့နေတယ်၊ တောင်းနေတယ်ဆိုယင်ဒါဟာဘယ်နေရာကျပါ
မလဲ၊ အဲဒါနေရာမကျဘူး၊ အာပတ်သင့်တယ်။

“အတိရေကလာဘော”ရေးဘုန်းရေးကဲအားလော်စွာ လာဘာလာဘအပို
အလွန်ဖြစ်လာလိုရှိယင် အဲဒါကို မြတ်စွာဘုရားက ဖွင့်ပြပါတယ်၊ သံယာတွေ
အကုန်လုံးလူဗုတဲ့ ဆွမ်း၊ သံယာတစ်စိတော်သက်ကို ရည်ရွယ်ပြီး လူဗုတဲ့ ဆွမ်း၊

သံယာတွေထဲမှ မဲချုပြီးတော့ လူ၍တဲ့ဆွမ်း၊ နိမန္ဒနဆိုတာကတော့တစ်ပါးတည်း
ပင့်လူ၍တာလဲရှိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးတည်းအပ်ပြီး ပင့်လူ၍တာလဲရှိတယ်ပုဂ္ဂိုလ်
အများကိုပင့်ပြီးလူ၍တာလဲရှိတယ်၊ အဲဒီလို ဆွမ်းတွေကိုလဲ မြတ်စွာဘုရားက
ခွင့်ပြုပါတယ်။

ပြီးတော့ ရက်အပိုင်းအခြားအားဖြင့် လပြည့်လကွယ်တို့၊ လဆန်းတစ်
ရက်၊ လဆုတ်တစ်ရက်တို့၊ အဲဒီလိုလူ၍တာတွေကိုလဲ လက်ခံပါတယ်၊ ခုကာလ
မှာဆိုယင် မွေးနေ့အကြောင်းပြုတာတို့၊ အထိမ်းအမှတ်ပြုရာအခါတို့၊ ဒီလိုကိုစွဲ
တွေကို အကြောင်းပြုပြီး လူ၍ဒါန်းတဲ့ ဆွမ်းတွေဆိုတာလဲ အများကြီးပါပဲ၊ အဲဒီ
လိုသွိုတရားအလျောက် ဒကာ၊ ဒကာမတို့က လူ၍တဲ့ဆွမ်းကို မြတ်စွာဘုရား
က လက်ခံသုံးဆောင်နိုင်တယ်လို့ ခွင့်ပြုထားပါတယ်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့
အတောင်းရမ်းပြီး သုံးဆောင်တာကိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်မပြုတာကိုကျူး
လွှာနှုပြီး သုံးဆောင်ယုင်တော့ အာပတ်သင့်တယ်။

ကဲ့ရဲ့ဖွယ်တွေ ကင်းကြပါစေ

တခြားမှာလုပ်နေတာတွေကိုတော့ မပြောလိုပါဘူး၊ သူတို့ဟာနဲ့သူတို့ပဲ၊
ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနမှာတော့ ရေးက ဒီလိုဟာတွေ မကြားရလို့မပြောတာဘဲ၊ အခု
တော့ ကြားလာရလို့ မပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြောရတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ဌာနမှာ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တရားဟောပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ၊ တရားပြနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မြတ်စွာဘုရားအဆုံး
အမသုတေသနအညီ ဘာမှမရှိဘူးဆိုယင်ဆွမ်းခံစားဖို့ပါပဲ၊ သွိုတရားအားလျော်
စွာ၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက လူ၍လို့ရှိယင်တော့လက်ခံသင့်ပါတယ်။

ခုဒီသာသာနဲ့ရိပ်သာမှာဆိုယင် လူ၍တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကသိပါတယ်၊
ဒါအများကြီးပဲ၊ ဆွမ်းမခံရဘဲ ကျွေးတာတွေလဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ အကုန်
လုံးတော့လဲမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆွမ်းခံသင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့

လ ဆုမ်းခံရသေးတာပဲ၊ ဟိတေသာဒီအဖွဲ့ကဆိုလိုရှိယင် သူတို့လိုကျေးနေတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒီဋ္ဌာနကလဲ ကျေးနေတာတွေ တော်တော်များပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ အကုန်လုံးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ဆောင်ရွက်စရာရှိလို့ ဆောင်ရွက်နေရတဲ့အခါမှာ ဆုမ်းခံလဲ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အများကြီးထဲမှာ တစ်ပါးနှစ်ပါး ဆုမ်းမခံလဲ စားလောက်ပါတယ်၊ အရေး မကြီးပါဘူး၊ ဆုမ်းခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပြည့်စုံနေယင် ပြီးတာပါပဲ၊ နည်းတဲ့ အခါကျယင်တော့ဖြင့် ဆုမ်းခံလိုက်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လိုက်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါ တွေလဲ နားလည်ထားဖို့ပါပဲ၊ ကဲ့ရဲ့ဖွေယ်တွေကင်းကြပါစေ။

ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး

သရာတော်ကြီး ပုံလွန်တော်မူတာ အကြောင်းပြုပြီးတော့ ပူဇော်ပွဲတွေ ကျင်းပကြတယ်၊ အဲဒါ ပွဲတွေဘာတွေနဲ့ လုပ်ကြတာ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး၊ အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် ဂုဏ်သိက္ခာတောင် ကျသေးတယ်၊ အဲဒါတွေ မလုပ်သင့် ကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်ပဲ စာရေးရမလား သူများကိုပဲ အရေးခိုင်းရမလားဆိုတာ ဒီက စဉ်းစားနေတယ်၊ မတော်တဲ့ — ဥစ္စာပဲ၊ အခုခီမှာရှိတာတွေကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်း သရာမဟုတ်လို့ အထူးပြောစရာတော့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ စပ်မိတဲ့အခါ စောစောက သိထားယင်ကောင်းတာပါပဲ။

ဒါတွေလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းဋ္ဌာနတွေမှာဆိုယင် မတော်ပါဘူး၊ အလကားအပို တွေပဲ၊ ဘာမှ အကျိုးမရှိပါဘူး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဋ္ဌာနတွေမှာ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုယင် သာပြီးတော့ ကဲ့ရဲ့ဖွေယ်ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါတွေလဲ အင်မတန် သတိပြုပြီး ရှောင်ကြည့် ဖို့ ကောင်းပါတယ်။

အဲဒါပါပဲ၊ ရဟန်းတရားအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်တရားကိုယ်ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြပါဘုရား၊ ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်

ပြီးနောက် သာသနာတော်အကျိုးများအောင်လဲပဲ ကိုယ်တိုင်လဲ သင့်လျှော်
အောင်နေ၊ သင့်လျှော်အောင်လဲ ဟောပြောခြင်းဖြင့် ကုသိလ်တရား ပွားများ
အားထုတ် နိုင်ကြပါစေ။

သာဓိ-သာဓိ-သာဓိ-။

----- x -----

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓန်ဆရာတော်ဘဂ္ဂားကြီး၏

**၁၃၄၂-ခ၊ နယ်လပြည့်နေ့
သိဝါဒကထာဒေသနာ**

ပိကောင်းတဲ့နည်း

ပါတီမောက်ပြတယ်ဆိုတာ ဘဂ္ဂားပည်တော်မှတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို ရွတ်ပြတာပဲ၊ မြတ်စွာဘဂ္ဂားက ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေ ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေကို ဒီလို ပည်တ် ထားတယ်၊ ပည်တ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့အညီ နေကြ၊ ထိုင်ကြဖို့ ဆိုတာကို သိစေချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ နားမလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ တချိန်းလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုနားထောင်နေကြရမှာပဲ၊ နားလည်အောင်ဆိုယင်လဲ လွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

နားလည်အောင်ဆိုပြီးတော့ ဗမာစကားနဲ့ ပါတီမောက်ပြရမှာကလဲ ခက်တယ်၊ မလွယ်ဘူး၊ မြန်မာစကားနဲ့ ပြတယ်ဆိုယင်လဲ တချိန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြိုက်ချင်မှုကြိုက်မယ်၊ မြန်မာလိုပြန်ပြီးသားအတိုင်း ပါတီမောက်ပြလိုရှိယင် အားလုံး နားလည်နိုင်မှာဖြစ်လို့ အဲဒါပိုကောင်းတယ်၊ နားလည်ဘူးနည်းပေမယ့် လို့ ပါမြို့နဲ့ပြတာက ပိုပြီးလေးနက်တယ်၊ ကောင်းတယ်လို့၊ ထင်ကြရမှာပဲ၊ အင်း- ပါတီမောက် ပြရာမှာ မသိသေးလိုရှိယင် သီးခြားအနေနဲ့သိအောင် သင်ကြားဖို့ပေါ့လေ။

အဲဒီလို ပါတီမောက်ကို ရွတ်ဆိုပောကြားတဲ့အတိုင်း မတော်တာပြုမိ ယင်လဲ ဒေသနာပြောကြားရတယ်၊ ဒီပြင်နည်းနဲ့ကုစားစရာရှိယင်လဲ ကုစားရ တယ်၊ အခုခီမှာ ခုလွှာတွေဆိုယင်တော့သာပြီး အရေးကြီးတာပေါ့လေ၊ သူတို့ကနား လည်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အပြစ်မရှိ အောင်တရားချည်းပဲ အားထုတ်နေယင် တော်တော့ တော်တာပါပဲ။

ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်

ကနေ့တော့ မနက်ကလဲ ပြောတန်သလောက် ပြောရ၊ နေ့လယ်ကလဲ သည်က တရားဟောလျဉ်းဆိုတော့ ဟောရ၊ ပြောရတာတွေက တော်တော် များတယ်၊ ကနေ့ဝိပဿနာ ရူပုရူနည်းတွေ ဟောတာဖြစ်တော့ အဲဒီရူပုရူနည်း တွေကို နားလည်လောက်ပါတယ်၊ တရားဟောရ၊ ဟောရတယ်ဆိုတာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနားလည်အောင်လို့ ဟောရ၊ ပြောရတာ။

မိမိတို့မှာ ရသင့်ရထိက်တဲ့ ကုသိလ်တရားတွေ ရအောင်လို့ ရဟန်းပြီးတော့ နောရတာပဲ၊ ရဟန်းဆိုတော့ ဝိနည်းဆိုင်ရာတွေလဲ သိနားလည်အောင် တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ကြရတယ်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့အညီ ရိုရိုသေသေနေရတယ်၊ ဒုလ္လာဘတွေမှာတော့ ခဏလေးနောရတာ၊ ဘာမှကြောတာမဟန်ဘူး၊ ဒီတော့ တရားအားထုတ်ရာမှာပဲ ခဏပဲ အားထုတ်ကြရတာ၊ အားထုတ်ချိန်ရသလောက် ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

သာသနာတော်တွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်တွေကိုဟောရ၊ ပြောရကျင့်ကြုံအားထုတ်ကြရတာဟာ အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်အတွင်းမှာ ဝိပဿနာတရားဟောလို့၊ ပြောဖို့ကအင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်၊ ဟောလို့သိမှုကျင့်နိုင်တယ်၊ ကျင့်မှလဲ မက်၊ ဖိုလ်၊ နိမ္မာန်ကို ရနိုင်တယ်။

မကျင့်ယင် မလွှတ်ဖြောက်ဘူး

ဒါခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတဲ့သံသရာဝင်ဆင်းရတွေ၊ အဲဒီတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ မလိုလားဖွယ်ကောင်းတဲ့ တရားဆိုးတွေပဲ၊ အဲဒီတရားဆိုးတွေ ကင်းပြီမ်းအောင် ကျင့်ကြအားထုတ်တာ

ဟာအကောင်းဆုံးပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ သာသနာတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီးကျင့်နေယင် သံသရာဝင်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်၊ မကျင့်လိုရှိယင်တော့ဖြင့်မလွတ်မြောက်ပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာ အပြင်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် နိုဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သံသရာဝင်မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားရယ်လိုရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မရှိတော့ အဲဒီ တရားမျိုးကို ဟောကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲမရှိဘူး၊ မဟောကြားလို့မသိတော့ တရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူးပေါ့၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိရင် နိုဗ္ဗာန် ရောက်ပြီး သံသရာဝင်မှ လွတ်မြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ အလျင်က ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့လို့ ပါရမိ ပြည့်စုံပြီးဖြစ်တဲ့ ပစ္စကဗုဒ္ဓာ အလောင်းအလျားပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ဘုရားတရားတော် မနာကြားရဘဲ ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ နိုဗ္ဗာန်ပြီး သံသရာဝင်မှ လွတ်မြောက်သွားတာတွေရှိပါတယ်၊ ဘူတိုကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာအပြင်ဘက်ကလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ အလျင်က ဘုရားတရားတော်တွေ ကို သောာကျိုးပြီး အားထုတ်လာခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်လိုပါပဲ၊ ဒီလို့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် ဖို့ဆိုတာကလဲ မလွယ်ပါဘူး၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူတစ်ပါးကို သစ္စာလေးပါး သိအောင်တရားမဟောကြားနိုင်ကြပါဘူး။

သာသနာတော်တွင်းမှာမှ သစ္စာလေးပါးသိအောင်ဟောနိုင်တယ်

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်းမှာတော့မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ ဒေသနာတော်တွေက အထင်အရားရှိနေပါတယ်၊ အဲဒီဒေသနာတော်တွေက နိုဗ္ဗာန်ရနိုင်တဲ့ သစ္စာလေးပါးကို သိနိုင်တဲ့ ဒေသနာတော်တွေပဲ၊ အဲဒီ ဒေသနာတော်တွေကလဲ သာသနာတော် မကျယ်မပမချင်း တည်ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီ သာသနာတော်တွေအတိုင်း အားထုတ်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ဟောကြားနိုင်ပါတယ်၊ အနာဂတ်၊ သကဒါဂါမ်၊ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပြောကြားနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောကြားနိုင်တယ်ဆိုတာကတော့ ပြောစရာတောင်မလိုပါဘူး၊ ပုထိုစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတောင် ဟောကြားနိုင်

ပါတယ်၊ ဒီလိုဟောကြားနှင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနေတာဖြစ်တော့ ကျင့်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိယင် တရားတော်နဲ့အညီ ကျင့်ချင့် ရနေကြတာပဲ။

ဒီလို မြတ်စွာဘုရားတရားတော်တွေ အထင်အရှားရှိနေတုန်းမှာ သွားလေးပါးတရားကို ကိုယ်တိုင်သိအောင် အားထုတ်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ ခိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကင်းပြီး မင်း၊ ဖိုလ်၊ နိမ္မာန်ရသည်အထိ သံသရာ ဝင့်မှ အပြီးအပိုင်လွှတ်သည်အထိ အားထုတ်သင့်ပါတယ်၊ အခွင့်သင့်တုန်း အားထုတ်ရတာ အင်မတန် ကဲကောင်းပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား တရားတော် တွေကို ဟောကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကျကျနှစ်ဟောဖို့၊ ဒါနဲ့ သိလတရား တွေ၊ ဒါတွေကတော့ ဟောနေကျပါပဲ၊ အဲဒါတွေလဲဟောဖို့၊ ကျင့်နိုင် သလောက်လဲ ကျင့်ဖို့ပါပဲ၊ အထူးအားဖြင့်တော့ ဒီထက်တိုးပြီးတော့လဲ သမထ တရား၊ ဝိပဿနာတရားတွေကို ကျကျနှစ် အားထုတ်တတ်အောင် ဟောကြား အားထုတ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ဝိပဿနာတရားကို ဟောဖို့ကအရေး ကြီးပါတယ်၊ ဝိပဿနာတရားကို ကျင့်မှ မင်း၊ ဖိုလ်၊ နိမ္မာန်ကိုရနိုင်ရောက်နိုင် တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတဲ့ သတိပဋိနှစ်တရားတော်ဟာ ယခုတိုင် ထင်ရှားရှိနေတာ၊ အဲဒီတရားတော်က ဝိပဿနာရွှေမှတ်ဖို့ နည်းလမ်းတွေအပြည့် အစုရှိနေတာပဲ၊ အဲဒါတွေကို အရင်းခံပြီး ဟောပြောကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြရ တာဟာ အင်မတန်အဆင်ပြပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းလိုက်နာပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ် ကြဖို့ပါပဲ။

သွေ့တရားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလာလာပြီး အားထုတ်ကြတယ်၊ အဲဒီလို ယုယုယုကြည်ကြည်နဲ့ ကြီးစားပြီး အားထုတ်လို့ရှိယင်လဲ အသိတူးတွေကိုကိုယ် တိုင်သိသွားကြတာပဲ၊ ဒါကို မယုယုကြည်ဘဲ အပြင်ဘက်ကနေ အပြစ်ပြောနေ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့ကို ချေပေတဲ့အနေနဲ့သူတို့ကို အပြစ်မပြောလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်တရားကို ရှိုးရှိုးဟောနေတာပါပဲ။

တဖြည်းဖြည်း ကောင်းသွားဖို့ပါပ

အပြင်ဘက်ကနေပြီး အဲဒီလိုအပြစ်ပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ဟောတာပြောတာမှ သဘာဝကျတယ်၊ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းမှန်ဆိုပြီး ဘုရားဟောနည်းလမ်းမှန် မဟုတ်ဘဲ အရမ်းစဉ်းစားပြီး ဟောနေကြတာတွေလဲရှိတာပဲ၊ အဲဒါတွေကို ယုံကြည်ကဲပုဂ္ဂိုလ်တွေကလ အဲဒါအမှန်လို့မှတ်နေကြတာတွေလဲ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အပြစ်ပြောလိုလိုမဟုတ်ပေမယ့်သဘော မှန်ရောက်စေခဲ့တဲ့အနေနဲ့၊ မကင်းဘဲပြောတန်သလောက်တော့ ပြောရသေးတာပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့တော့ မပြောပါဘူး၊ သဘာဝဓမ္မ အနေနဲ့တော့ ပြောရပါတယ်။

အခုနေတော့ သာသနာတောင်ရှောက်ရေး ရဟန်းတော်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ပြီး သာသနာတော်စည်ပင်တည်တဲ့ပြန့်မွားရေးတွေကို အစိုးရကလုပ်နေပါတယ်၊ အဲ ဒါတွေ တဖြည်းဖြည်းတော့ ကောင်းသွားဖို့ရှိပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ ဖိမိမီးစီးဆောင်ရွက်သွားလျှင်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့လ သဘောရပါတယ်၊ ဆောင်ရွက်စရာတွေကလ အများကြီးရှိနေတာပဲ၊ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံးဆောင်ရွက်ဖို့ရာတယ်မလွယ်လွှား။

နိုင်ငံဌားတွေဆိုလိုရှိယင် သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ ကောင်းအောင်ဆိုပြီး သာသနာတော်ကို စည်ပင်အောင် ဆောင်ရွက်နေကြတာပါပဲ၊ ဆောင်ရွက်ပုံနည်းမတူလို့ရှိယင်ဖြင့် တစ်နိုင်ငံက တစ်နိုင်ငံကို အပြစ်ပြောနေကြတာတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ ဥပမာ ထိုင်းက မြန်မာပြည် ရဟန်းတော်တွေ ကျွန်ုင်းနေထိုင်ပုံအချို့ကို အပြစ်တင်ပြီး ဝေဖန်ကြတာတွေရှိပါတယ်၊ တချို့တော့လ သူတို့အပြစ်တင်သလို ဟုတ်သလောက် ဟုတ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့ဆောင်ရွက်ပုံတွေဟာလ အပြစ်လုံးလုံးကင်းတယ်လို့ဆိုလိုမဖြစ်ပါဘူး၊ အပြစ်တင်ကဲရမှုဆိုတာကတော့ လောကခံ သဘောလ မကင်းဘူးပေါ့။

သူတိဆီမှာတော့ သာသနဲ့ခေါင်းဆောင်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီခေါင်းဆောင်တွေက စည်းကမ်းတွေကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြုလုပ်ထားကြတာဖြစ်လို့ ကောင်းသင့်သလောက်တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့ဆောင်ရွက်ချက်တွေက အကုန်လုံးပြည့်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လိုအပ်တာတွေလဲ အများကြီးပါပဲ၊ တချို့ဟာတွေလဲ ကောင်းတာတွေရှိပါတယ်၊ သူတို့ဆီမှာ ရဟန်းများဆိုယင် ပွဲလမ်းသာဝ်မကြည့်ရဘူး၊ ဈေးတွေဘာတွေသွားပြီး ဈေးမဝယ်ရဘူး၊ မရောင်းရဘူး၊ အဲဒီလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံးပဲ လိုက်နာကြတယ်။

ပြီးတော့စွာထဲ၊ မြို့ထဲလဲ သက်နှုန်းမရုံပဲ မသွားရဘူး၊ ဒါကတော့ဝိနည်းသိက္ခာ့ပုဒ်နဲ့ လော်တာတွေချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် စွာထဲ၊ မြို့ထဲက ကျောင်းဖြစ်စေ၊ ဘုရားဖြစ်စေ သွားတာဖြစ်ယင်တော့ဖြင့် သက်နှုန်းမရုံဘဲသွားနိုင်ပါတယ်၊ ဝိနည်းက ဒါကိုခွင့်ပြုပါတယ်၊ ခွင့်ပြုသော်လဲ သက်နှုန်းမရုံဘဲမြို့ထဲ၊ စွာထဲဖြတ်သွားယင် မြင်သူတွေက ကဲ့ရဲ့စရာတော့ရှိပါတယ်။

မြန်မာပြည်မှာဆိုယင် အဲဒါတွေကို အပြစ်မမြင်တဲ့သူတွေက သိပ်များတယ်၊ မရုံဘဲမြို့ထဲ၊ စွာထဲသွားနေကြတာကို အများအပြားတွေရတာပဲ၊ ကျောင်းတို့၊ ဘုရားတို့ သွားတာလဲမဟုတ်ဘဲ မြို့ထဲ၊ စွာထဲကိစ္စနဲ့ သွားတာဆိုယင် အဲဒီလို့သက်နှုန်းမရုံဘဲသွားတာ ဝိနည်းနဲ့ဆန့်ကျင်လို့ အပြစ်ရှိတယ်။

အခုကာလမှာ အချို့ရဟန်းတော်တွေဟာ မာတုဂါမတွေနဲ့အရောအနောများတာတွေရှိတယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်နေတာတွေလဲရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးအောင်မသင့်လော်တဲ့အလုပ်၊ ရဟန်းတော်တို့နဲ့ မလော်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်နေတာတွေလဲရှိတယ်၊ ဒါတွေကို အခုတော့ သံယူအဖွဲ့က အရေးယူနေပါတယ်၊ တဖည်းဖြည်းတော့ သန့်ရှင်းတန်းသလောက် သန့်ရှင်းပြီး ကောင်းတန်းသလောက်တော့ကောင်းသွားဖို့ရှိပါတယ်။

၁၁၆

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘုရားသာသနာတော် အတွင်းမှာနေပြီး လူတို့အကြည်ညိုခံရဟန်းတော်
တို့ဟာ ဘုရားမျက်နှာတော်ကိုလဲထောက်၊ ကြည်ညိုနေကြတဲ့ လူတို့သဒ္ဓါတရား
ကိုလဲင့်ပြီး ကိုယ်လဲ ကုသိလ်ဖြစ်အောင် မတော်တာတွေမလုပ်ဘဲ ရှောင်ကြုံ
နိုင်ယင် အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ တော်လောက်ပါပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူတဲ့ သိကွာတော်ပုဒ်တွေကို ကောင်း
ကောင်း မွန်မွန် ရိုရိုသေသေ ထိန်းသိမ်းကျင့်ကြံလျက် ဝိဟသနာဘဝနာ
တရားကို ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုဂိုအပ်သော မက်, ဖိုလ်,
နိုဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓ-သာဓ-သာဓ-။

----- x -----

၁၃၄၂-ခ၊ နယ်နိုလဆုတ်(ဂ)ရက်နေ့
အထူးဟောကြားသည်
ဉာဏ်ဒကထာဒေသနာတော်

အခုသံယူအဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ထားကြတယ်၊ အဲဒီအဖွဲ့တွေကို အစိုးရကလဲ
အသိအမှတ်ပြုထားတာဖြစ်တော့ နေရာကျပါတယ်၊ ဒီလိုမှလ သံယူအဖွဲ့က
ဆုံးဖြတ်တဲ့အဆုံးအဖြတ်တွေကို မလိုက်နာယင် အစိုးရက အရေးယဉ်စိုတာဝန်ရှိ
သွားတာ၊ အလျင်တုန်းကတော့ သံယာတော်တွေ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ်လို့၊
မလိုက်နာကြဘဲ နေတာတွေလဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အမှုတွေမပြီးမပြတ်ဖြစ်ပြီး
အမှုတန်းလန်းနဲ့ပဲ ပြီးနေတာတွေ၊ ရှိနေတာတွေအများကြီးပဲ၊ အဲဒါတွေ အရ
တော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အစိုးရက တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးရမှာ ဆိုတော့
အမှုပြီးပြတ်သွား နိုင်တာပေါ့။

ဒီကတော့ သတင်းစာလဲ မကြည့်အား၊ အခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အမှုတွေနဲ့
ပတ်သက်တဲ့စာတွေကိုလဲကောင်းကောင်း၊ မကြည့်အားတော့ များများမသီးပါ
ဘူး၊ အရှင်ဘုရားတို့ လေ့လာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တော်တော်များများ
သိကြမှာပါပဲ၊ သူတို့မှာပေးတဲ့စာတွေကိုလဲ အချိန်များများကြည့်ခွင့်မရတာနဲ့
စေ့စွေ့စပ်စပ် မကြည့်နိုင်ပါဘူး။

ရှေးကတော့ သံယာအုပ်ချုပ်ရေးတွေ မည်မည်ရရ ရှိတာမဟုတ်ဘာ့
အနေချောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိနေကြတာပဲ၊ အနေချောင်ပြီ ဆိုဘာ့
ဘုရားပည်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေရှိပေမယ်လို့၊ အဲဒီသိက္ခာပုဒ်တွေအဘို့
လိုက်နာ ကျင့်ကြမှုတွေနည်းပါးကုန်တယ်၊ ချောင်ချောင်ပဲ နေချောင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေများလာတယ်၊ ကျင့်ဝတ်တွေမရှိဘဲ လုံးလုံးပျက်နေတာတွေလဲ အမျှ
ကြီးပဲ၊ ကိုယ်တိုင်ပျက်ရုံးသာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သူများကို အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင်လဲ
မတော်မသင့်တာတွေပြော ဟောနေတာတွေလဲရှိတာပဲ။

ဒါတွေကို အစိုးရမပါဘဲ သံယာသက်သက်နဲ့ အဆုံးအမ ပေးဖို့ရာပဲ မလွယ်ဘူး၊ အဆုံးအဖြတ် ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ကိုးရိုးကားရား လုပ်ချင်ကြမှာ၊ ဒီတော့ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေခုကွဲရောက် ချင်ရောက်နေ့မယ်၊ အခုလို အစိုးရက အသိအမှတ် ပြုထားတယ်ဆိုတော့ သာသနာတော်မှာ လူမြှေ့ရရဖြစ်သွားဖို့ရှိပါတယ်။

တစ်နောက် စာရွက်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ အထက်ဆုံးက ဖွဲ့ထားတဲ့ သံယာအဖွဲ့မှာ (၆၃) ပါးထင်ပါရဲ့၊ သိပ်မများပါဘူး၊ အဲဒီအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားတဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေဟာ သိပ်တော့ မများလှ သေးပါဘူး၊ ဆုံးဖြတ် ထားတာတွေကတော့ ပထမပါရာမိကသိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်နေ့ရတာတွေက ပဲများတယ်၊ စွပ်စွဲတာတွေကလဲ ဒါတွေနဲ့စွပ်စွဲတာများ နေတာပဲကိုး။

အရောအနောများယင် နေရာမကျဘူး

ဆရာသမားလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဒီလိုသိက္ခာပုဒ်ကြီးတွေနဲ့ ပြောရဆိုရ တာ အဆင်ပြတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေကို ပြောလို့ရှိယင် သူတို့က သည်းခံ ချင်မှုသည်းခံမှာ၊ သူ့ဥစ္စာက အကြပ်ကြီးပဲ၊ ဒီကတော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် နေကြဖို့၊ ဒီလောက်သာ သတိပေး ဆုံးမရတာပဲ၊ အရောအနော အဆက်အဆုံးများယင် နေရာသိပ်ကျတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီသိက္ခာပုဒ်နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အမှုတွေ ကဖြစ်လာတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ဆက်ဆံတဲ့အခါကာလ မှာ အင်မတန် သတိထားပြီးဆက်ဆံကြရတယ်။

အဆုံးအဖြတ်တွေကိုကြည့်တဲ့အခါ သူတို့ရောနောတဲ့ ဒကာမတွေက တစ်ယောက်သာ မကာဘူး၊ တရုပိုင်းယောက်အထိတွေ့ရတယ်၊ အလျင်ကသူတို့ အနေအထိုင်ကို သံသယရှိနေကြမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ သိပ်ပြီးမပြောဘူး၊ ကိုယ့် ဟာကိုယ်နေကြတာပဲ၊ အခုတော့ ဒါတွေကို အရေးယဉ်မှန်းသိကြတော့ မကြည်

ညီတဲ့ လူတွေကရော, သာသနတော်မှာ အမြင်မတော်တဲ့ လူတွေကရော သည်အတိုင်း ကြည့်မနေကြတော့ဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလာကြ တယ်၊ ဖော်ပြောလာလို့ စစ်ဆေးတဲ့ အခါကာလမှာ သက်သေက လုံလောက် နေပြီဆိုယင် သိက္ခာပုဒ်ရှိတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်တဲ့ ဝိနည်းခိုရများက ဆုံးဖြတ် ရတော့တာပဲ၊ သက်သေ လုံလောက်လာယင် သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ငြင်းမဖြစ် တော့ဘူး၊ ဝန်ခံကြရတော့တာပဲ၊ ကွယ်လို့မရတော့ဘူး။

ရှုံးတုန်းကတော့ အမှန်မပြောတာကများတယ်၊ စွပ်စွဲသူက ဘယ်လောက် စွပ်စွဲစွပ်စွဲ ငြင်းကွယ်ကြတာများတယ်၊ ငြင်းကွယ်ပြီး အစိုးရ တရားသူကြီးတွေ ဆီမရောက်ယင် ဒီလိုနေ့မြန်လိုက်ကြတာပဲ၊ အင်မတန် နေရာမကျတဲ့ဥစ္စာတွေပဲ၊ အလျင်တုန်းက ဒီမှာလာပြီး လိမ့်လည်ငြင်းကွယ်တာ တောင် ရှိဖူးသေးတယ်။

သူကအပြောတွေ ဘာတွေကလဲ ကောင်းဆိုတော့ ဒကာ, ဒကာမတွေ ကလဲများတယ်၊ အဒီအထဲကနေပြီးတော့ သူက အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာနေတယ်၊ ကျောင်းတစ်ကျောင်းဆိုတော့ ဌာနတစ်ခု တည်းမှာပေါ့လေ၊ အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်းမှာပေါ့၊ အဲဒါကို ဘေးက မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အစိုးရဌာနကို တိုင်တယ်၊ မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေက တရားချွတ်ယွင်း တာကို မလိုလားတာလား၊ သူကို မလိုလားတာလား တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တိုင်လို့အစိုးရကလာကြည့်တဲ့အခါမှာ သူတို့နှစ်ယောက် တည်း အခန်းထဲမှာတွေ ဆိုလိုမေးတော့ ဝန်မခံရင်မဖြစ်တော့လို့ အမျိုးသမီးက ဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ဝန်မခံဘူး၊ ပေနေတယ်။

အဒီတုန်းကတော့လဲ ဒီလိုခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့ သံယူအဖွဲ့ တွေကမရှိသေးဘူး၊ သူဟာဒီလို လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်နေတာပဲ၊ ဒီမှာတောင် ရောက်လာတဲ့အခါ ရောက်လာတတ်ပါတယ်၊ ဒီကတော့ သူကိုသံယ မကင်း

ပါဘူး၊ အလျင်ကကြားလဲကြားဖူး၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ ဆက်ဆံပုံတွေကိုလဲ မြင်နေရတော့ သံသယမက်င်းဘူး၊ တော်တော်နေရာမကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။

ဆရားသမားအနေနဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို တိုက်ရိုက်ပြောလို့ သိပ်အဆင် ပြေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်မကောင်းတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေတော့ ဆရာသမား ပေမယ့် ပြန်လှန်ပြောချင်ပြောနေမှာ၊ သူ့ဥစ္စာ အပြစ်ကြီးပဲ၊ ဒါကြာင့် ကိုယ်တိုင်မပြော ဘဲနဲ့နေတယ်၊ အဲ-အဆုံးအမညြုဝါဒတွေကတော့ ပေးပါ တယ်၊ “အပြစ်က်င်း အောင်နေဖို့၊ သူများအပြစ်တင်ဖွယ်၊ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်မရှိအောင် နေဖို့၊ ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်နဲ့ပြည့်စုံဖို့ ဒီလောက်တော့ သူ့ကိုသတိပေးပါတယ်။”

စွပ်စွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကစွပ်စွဲလို့ တော်တော်နားမဆန်အောင် ဖြစ်လာတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျောင်းလိုချင်လို့ စွပ်စွဲကြတာလို့ သူကလာလာ ပြောတယ်၊ ဒါကိုဘုန်းကြီးက ဘာမှမပြောပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်တယ်လို့ ဘာမှမဆုံး ဖြတ်ပါဘူး၊ နောက်ကျတော့ အဲဒီမလိုလားအပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အကုန်လုံး စုပြီးဖမ်းတဲ့အနေနဲ့ ဖမ်းသွားပြီးတော့ အစိုးရွှောနကို ပို့လိုက် ကြသတဲ့၊ ဒီတော့ အစိုးရွှောနက သူ့ကိုပြန်မလွှတ်ဘဲ အရေးယူပြီး သူတို့ဆီမှာ ခေါ်ထားလိုက် သေးတယ်လို့ဆိုပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီမှာလဲ သူက ဝန်မခံဘဲနေသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ဒီကသူ့ဆရာကိုခေါ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါးသတိပေးသေးတယ်၊ “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်ဘယ်နှင့်ဖော်တဲ့”လို့ မေးတော့ “နောက်တော့ ကောင်းသွားမှာပါ”တဲ့၊ သူ့တပည့်ကိုအပြစ်မြင်ပုံမရပါဘူး၊ သူ့တပည့် ပြောတာကိုယုံ့နေဟန် တူပါတယ်၊ သည်ကတော့မယုံပါဘူး။

စွပ်စွဲတဲ့ ဘေးပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကျောင်းလိုချင်လို့ စွပ်စွဲတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ်ဆိုလဲ ဟုတ်လောက်စရာတော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ သူကအပြစ် ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ဒီလိုခံရမှာပဲ၊ စွပ်စွဲစရာရှိလို့စွပ်စွဲတာကို စွပ်စွဲခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်အပြစ်ရှိလိမ့်မှာလဲ၊ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့၊ နောက်ကျတော့ အစိုးရက အမျိုးသမီးကိုခေါ်ပြီး စစ်ဆေးပါတယ်၊ ဒီကတော့မသိပါဘူး၊ အမျိုး

သမီးကဝန်ခံတော့ သူလဲပြင်းကွယ်နိုင်ပုံမရပါဘူး၊ နောက်တော့ လူထွက်သွားပြီလို့ ဆိုပါတယ်။

တစ်ယောက်တည်းဆိုယင် လက်မခံကြနဲ့

သူကသူဌာနလို့ မဟာဓည်ဌာန၊ သူလဲမဟာဓည်ဉာဏ်ချိန်ကြားတဲ့အတိုင်း သူကဟောပြောနေတယ်၊ အဲဒီလို့ သူကရှုက်ယူပြီးတော့ လုပ်နေတာ၊ ဒီကလက်မခံပါဘူး၊ ဒီကလက်ခံလို့ရှိယင်ဖြင့် မဟာဓည်နဲ့လဲ သက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုပြီး၊ အစိုးရက ဒီလာချင်လာနော်းမှာ၊ သူဥစ္စာတော်တော် နေရာမကျတာပဲ၊ အခုတော့ဒီလာပြီး၊ မေးမြန်းခြင်းလည်းမရှိပါဘူး၊ အဒါအရေးကြီးပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လဲသန့်ရှင်းစင်ကြယ် ဖို့အရေးကြီးတယ်၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရုံနဲ့လဲ မပြီးသေးဘူး၊ သူတစ်ပါးသံသယ ကင်းအောင် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ မရောမနောဖို့ကလဲ အရေးကြီးသေးတာပဲ၊ သူ တို့နဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ကင်းရှင်းတာကောင်းပါတယ်၊ ကမ္မာန်းပေးခြင်း၊ ကမ္မာန်းစီစစ်ခြင်း၊ အလုပ်တွေဆောင်ရွက်နေတာဖြစ်တော့ ဒါတွေကတော့ရှိရ မှာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ တစ်ယောက်တည်းလာလို့ရှိယင် လက်မခံကြပါနဲ့၊ အနည်းဆုံးနှစ်ယောက်လောက်လာမှ လက်ခံဖို့ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလာ ယင်လက်မခံဘူးလို့ပြောလိုက်ရုံပေါ့၊ ဒီလို့ပြောလိုက်ယင်ပြီးတာပဲ။

ဒီမှာလဲ ရန်ကုန်ရောက်စတုန်းက ပြောရတယ်၊ ကိုယ်နဲ့အရင်းအခြာဖြစ် နေတဲ့ ဒကာမဆိုတော့ သူကဒီကိုတစ်ယောက်တည်းလာတယ်၊ ဒီတော့ “တစ်ယောက်တည်းမလာခဲ့ပါနဲ့၊ အဖော်နဲ့လာပါ”လို့ ဒီလိုပြောရတယ်၊ အပြစ်တင်တာရှိနေလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တော့လာလာနေမှာစိုးလို့ မတော်လို့ ပြောရတာပဲ၊ အဲဒီလို့ ပြောထားလိုက်တာနဲ့ နောက်တော့ “ဆရာတော်ကြီးဆီသွားယင်တစ်ယောက်တည်းမသွားကြဖို့”အချင်းချင်းသတိပေးသွားကြတာပါပဲ။

မဟုတ်ဘနဲ့လဲ စွပ်စွဲလာတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်

တော်တော်ဆီတုန်းက ဒကာမတစ်ယောက်ရောက်လာသေးတယ်၊ ဘယ်ကမှန်းလဲမသိပါဘူး၊ အစိုးရအရာရှိထဲက ထင်တာပါပဲ၊ စေတနာကောင်းနဲ့လာတယ်လို့၊ ထင်တာပါပဲ၊ ဒီကဒီလိုပြောပြုလွှတ်တာကို သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘူးကိုလဲ “တစ်ယောက်တည်းမလာနဲ့၊ ဒီကလက်မခံဘူး ပြန်”လို့ပြောလိုက်တော့ သူလဲပြန်သွားတာပဲ။

အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ စကားပြောတဲ့အခါ အဲဒီလိုအခါ ကာလတွေမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မဆက်ဆံတာ ကောင်းတယ်၊ နှစ်ယောက်သုံးယောက်တော့ရှိမှာ၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှစ်ပါးရှိနေရင်လဲ ကိုစုမရှိပါဘူး၊ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါဘယ်ဘူးမှ အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်ချင်းဆိုယင်တော့ အထင်မှားစရာရှိတယ်၊ မလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲစွပ်စွဲနိုင်တယ်၊ အဲဒါကိုအထူးကရှိရမယ်။

အခုခုံးဖြတ်နေရတဲ့ အမှုကိစ္စတွေဆိုယင် အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေချဉ်းများတယ်၊ ဒါလဲ ပိုမိုနိုးကပ်တာကများတယ်၊ ဒီပြင်ဟာက သိပ်မနီးကပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေကို နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင်၊ ကင်းနိုင်သမျှကင်းအောင် နေတာကကောင်းတယ်၊ တရှိကလဲအမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပြောတဲ့အခါကာလမှာ ရင်းနီးသိမ်းသွင်းပြီးပြောတဲ့စကားလေးတွေပါတတ်တယ်၊ အဲဒါလဲ သူများက အထင်အမြင် လွှဲတတ်တာပဲ၊ အဲသလိုဟာတွေလဲ မပါတာ၊ ကောင်းတယ်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေကြထိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

နောက်လဲပဲ ဒီလိုခဏခဏသတိပေးရမှာပဲ၊ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ဒီကဓမ္မကထိကထဲကဖြစ်စေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတဲ့ကဖြစ်စေ၊ တစ်ပါးပါးကို အပြစ်တင်စရာဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဟရားတွေ နာမည်ပျက်ကုန်မှာ စီးရိမ်ရ

တယ်၊ အဲဒါကြာင့် အပြစ်ကင်းအောင် သန်ရှင်းအောင် နေကြ၊ ထိုင်ကြဖို့
ခဏခဏ သတိပေးနေမှဖြစ်မှာ။

စပ်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလဲသတိပေးကြပါ

ဒါတွေကမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် သန်ရှင်း တည်တဲ့ သွားဖို့
ကိစ္စပါပဲ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သန်သန်ရှင်းရှင်း နေထိုင်သွားလိုရှိယင်
မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ဟာ ကြာရည်တည်တဲ့သွားဖို့ရှိပါတယ်၊ ဘုန်းကြီး
တို့ သာသနာ ရိပ်သာဉ်နတဲ့မှာ ဒီလိုအပြစ်တင်ဖွယ်တွေ ကင်းအောင် အထူး
ဂရာပြုပြီး နေကြဖို့ လိုပါတယ်၊ အဆင်မပြောတာလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါး
ကြားနေတာတောင်ရှိတယ်၊ ဒါကိုမပြောတော့ မပြောသေးပါဘူး၊ သူ့နေ့
ည့်ဖျင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော့လ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ပေမယ်လို့ အမျိုးသမီးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အဆင်မပြောတာတွေ သတင်းကြားနေရတယ်၊ ဒီလိုသတင်းကြား
ရယ်ကို ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ မိမိတို့ အမြဲတမ်း စင်ကြယ်အောင် အထူး
ဂရုစိက်ကြဖို့ကောင်းပါတယ်။

ဝိပသုနာတရား ကျကျနှစ်အားထုတ်ထားလို့ ပြည့်စုံနေပြုဆိုယင်တော့
လဲအထူးတိုက်တွန်းနေစရာတောင် မလိုပါဘူး၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မတိုက်
တွန်းလဲပြည့်စုံနေတာပါပဲ၊ သောတာပန် ဖြစ်သွားလိုရှိယင် ဒိဋ္ဌဝိစိကိစ္စာ၊
သီလ်-ဗွာတုပရာမာသ တရားတွေအကုန်ကင်းသွားတာ ဖြစ်လို့မို့ အပါယ
လေးပါးကျ ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အကုသိုလ်ဖြစ်မည့် ကာယက် ဝစ်ကံတွေလဲ
ကင်းသွား တော့တာပဲ၊ အပါယလေးပါးကျလောက်တဲ့ ဒီလိုမကောင်းမှုတွေကို
ပြုလိုတဲ့ စိတ်ကိုမရှိတော့ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ကင်းသွားတယ်၊ ဆရာသမား
ဆုံးမလို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူကင်းတာ၊ သူ့ဟာသူကို စင်ကြယ်နေတာ၊
အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒါတွေ မိမိတို့လိုရာရောက်အောင် စွဲစွဲမြဲမြဲအားထုတ် ရူမှတ်ကြဖို့
တပည့်တော်က သတိပေးပါတယ်၊ ဒါလောက်ပါပဲ၊ နောက် ပြောစရာရှိယင်လဲ
ပြောကြပါ၊ အားမနာရပါဘူး၊ ပြီးတော့ အခုပြောခဲ့တဲ့အထဲ မပါသေးလို့
မကြားမသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း စပ်ရာစပ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောကြားသတိ
ပေးကြပါ၊ အင်း-ပြောချင်တာလေးတစ်ခုတော့ရှိသေးတယ်၊ အခုမှပေါ်လာတယ်
မနက်မနက် ဘုရားဝတ်တက်တဲ့ကိစ္စပါပဲ။

မနက်မနက် ဘုရားဝတ်တက်တဲ့အချိန်မှာ လာနိုင်အောင်ကြီးစားကြပါ၊
ဘုရားဝတ်တက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်နည်းနေပါတယ်၊ မနက်ဆိုရင် လေးပါး၊
ငါးပါးလောက်ပဲရှိတယ်၊ မနက်စောစော ဘာအလုပ်မှုမရှိဘူးဆိုယင်ဘုရားရှိခိုး၊
ပရိတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့၊ အဲဒါတွေလဲ ကုသိုလ်အထူးပွားများတာပါပဲ၊ အမြဲတမ်း
ပရိတ်ရွတ်တာကလဲ ပရိတ်ရွတ်စရာရှိယင် မလိုရအောင် ပရိတ်ကျော်အောင်အမြဲ
တမ်းရွတ်ပေးနေတာပါ၊ အဲဒါလဲ (၁၅) မိနစ်လောက်သာအချိန်ကြာပါတယ်၊
သိပ်မကြာပါဘူး၊ အဲဒါပြီးလိုရှိယင် တရားရှူမှတ်တာက (၄၅) မိနစ်လောက်ပဲ
ရှိတယ်၊ နံနက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလောက်တော့ ရူမှတ်ပြီး နေ့လယ်ပိုင်း ညနေပိုင်း
မှာ အချိန်ရလိုရှိယင် ရှိသလောက်ရူမှတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ ဒီပြင် အချိန်တွေမှာ
အချိန်မရဘူးဆိုယင်တောင်မှ အဲဒီနံနက် (၄၅) မိနစ်လောက်တော့ ရူမှတ်နိုင်
အောင် ကြီးစားကြပါ။

ကုသိုလ်တရားတွေ ပွားများသည်ထက် ပွားများအောင် အားထုတ်ခြင်း
ဖြင့်မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့ မက်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နီးဗာန်ကို လျင်မြန်စွာမျက်
မွှာက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓိ-သာဓိ-သာဓိ-။

----- x -----

ဉာဏ်ဓမ္မအမွှေ

၁၃၄၂-ခ။ နယ့်လက္ခာယ်နေ့ ဉာဏ်ဒကထာဒေသနာ

ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့လပြည့်စုံ ကြည်ညီအောင်နေရတယ်

ရဟန်းဆိုတာ သက်နှုန်းမရုံဘဲ သွားတာတို့၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကြည့်ရှုတာတို့၊ ဖြောကြဲပျော်ရွေးထဲသွား ရွေးဝယ်တာ ရောင်းတာတို့၊ အဲဒီလို့ မတော်မသင့်တာ တွေကို မပြုမလုပ်သင့်ပါဘူး၊ အဲဒါတွေကို နိုင်ငံခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပြစ်တင် ပြောဆိုကြတယ်ဆိုတာ ကြားရတယ်၊ ပြောလဲပြောစရာပဲ၊ နေရာမကျော်ကိုး၊ ဒီမှာတရားလာပြီး အားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရေးတုန်းကဆွဲတယ်ယွင်းတာရှိယ် တောင် ဒီကပြန်သွားယင်တော့ အဲဒါတွေမလုပ်ကြပါနဲ့။

ဒီမှာတော့ ကျောင်းကထုက်လိုရှိယ် သက်နှုန်းရုံသွားရမယ်ဆိုတာ ကြာပါပြီ၊ အခုမှုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုရေးတုန်းက ဉာဏ်ဝါပါပဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အား မထုတ်ခင်ကတည်းက ကိုယ့်ဆီလာပြီး အဆုံးအမ ဉာဏ်ခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယ် ဒီလိုရုံပြီး သွားကြရပါတယ်၊ ဒီလိုသက်နှုန်းရုံပြီး သွားတာဟာ သိပ်လဲဝန်လေး တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ ဒါကအင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။

ဝိနည်းနဲ့ဆန်းကျင်တာတွေ မပြုသင့်ဘူး

အခုနေအခါမှာတော့ အဆင်မပြတာတွေရှိယင်စွဲပဲစွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကစွပ်စွဲပြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့အဖွဲ့က ခေါ်ပြီးစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ကြ၊ အဲဒါတွေရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီမှာ ဝိနည်းနဲ့ဆန်းကျင်တဲ့ အမှုတွေကို ပြုလို့မတော်ပါဘူး၊ ဒီမှာဒီလိုလုပ်လိုရှိ ယင်ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုပါ ထိခိုက်သွားမှာပါပဲ၊ တရားအားထုတ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယ် တရားပြည့်စုံသည်ဖြစ်စေ၊ မပြည့်စုံသည်ဖြစ်စေ၊ ဝိနည်းနဲ့ ဆန်းကျင်မှုတွေ ပြုလို့မတော်ပါဘူး၊ ဝိနည်းနဲ့ ဆန်းကျင်တာတွေကိုပြုလိုရှိယ်

အပြစ်တင်ရုံသာ မကဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ဟောနေတဲ့ ဘုရားတရားတော်တွေကိုပါ
အပြစ်တင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လာမယ်။

တရိုက အစကတည်းက ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေကို လိုလားတာတဲ့ အပြစ်
တင်နေတာတွေရှိပါတယ်၊ အခုလဲရှိနေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့မလိုလား
လို့ဖွံ့ဖွဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီသာသနု့ရိပ်သာမှာ မတော်မသင့်ပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့
မရှိသလောက် နေပါလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိတ်ကောင်းနဲ့ေးကောင်း
နဲ့ တရားလာအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ တရားလာအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ဆိုတာ သီလပျက်နေလို့ရှိယင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဘယ်အားထုတ်လို့ ဖြစ်
မှာတုန်း၊ ရဟန်းဆိုပြီး ရဟန်းသီပျက်နေလို့ရှိယင် ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း
အားထုတ်လို့ ဘာတရားမှရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်မှ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်
တယ်၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်မှ ဉာဏ်ဒသုန္ဓိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်၊ ဉာဏ်အမြင်
စင်ကြယ်တာ။

ဒါတွေကို ရဟန်းကျင့်ဝတ်နဲ့ အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲသီကြ
မှာဖြစ်လို့ ရှိရှိသေသေကျင့်သုံးပြီး အားထုတ်နေကြတာဖြစ်မှာပါပဲ၊ ငယ်ငယ်
တုန်းက ချွတ်ယွင်းမိလို့ရှိလာယင်လဲ သီလစင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ပြီးမှ
လာကြတာက များပါလိမ့်မယ်၊ ပါရာမိကအထိ ကျူးလွန်မိတာဆိုယင်တော့
လူဝတ်လဲပြီးအား ထုတ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ဖို့ဟာ အင်မ
တန် အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒီလိုစင်ကြယ်အောင် ဆောက်တည်ကျင့်သုံးလို့ရှိ
ယင်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက ချွတ်ယွင်းခဲ့ဖူးပေမယ်လို့ သူများ အပြစ်တင်စရာ
မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် ရန်ကုန်သာသနု့ရိပ်သာမှာစောစောကရောက်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
တွေရော၊ အခုမှရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမနဲ့
ညီညီညွတ်ညွတ်နေကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ သူများတွေအပြစ်မတင်ရအောင်
နေကြဖို့ပါပဲ၊ မကဲ့ရဲ့အောင် အပြစ်ကင်းအောင်နေကြဖို့အထူးသတိပေးပါတယ်။

အာဂါဒမ္မာအမူ

တစ်ယောက်တည်း မလာဇာရှုံး

အနေအထိုင် နေရာမကျယ်ငွေပ်အစွဲခံရတတ်တယ်၊ တချို့မဟုတ်ဘဲ နဲ့ စွပ်စွဲတာတွေလဲရှိတာပဲ၊ ဟုတ်လောက်လို့ စွပ်စွဲတာတွေလဲ ရှိတာပဲ၊ စွပ်စွဲစရာ ဘာမျှမရှိဘဲနဲ့၊ မလိုလို စွပ်စွဲတယ်ဆိုယ်ငွေတော့ စွပ်စွဲဆို ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပြစ်ဖြစ်ရဲ့၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ရဲမျှပါပဲ၊ သူများတွေအထင်အမြင်လွှဲစရာ ဒကာမ တွေနဲ့နဲ့စပ်လို့ ရှိယင် သိပ်နေရာမကျဘူးပေါ့၊ ကိုယ်ကစင်ကြယ်နေပေမယ့်လို့ ဘေးက အထင် အမြင်လွှဲစရာတွေဖြစ်အောင် မနေသင့်ပါဘူး၊ အနေအထိုင် နေရာမကျယ်ငွေပ်စွဲ ချင်သူတွေက စွပ်စွဲကြမှာပဲ။

သည်ကတော့ မာတုဂါမတွေနဲ့ရောနောတဲ့အလုပ် မရှိပါဘူး၊ ရေးက တည်းကပါပဲ၊ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒကာမတွေ တစ်ယောက်တည်းလာလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးကလက်မခံပါဘူး၊ ဒီလိုလက်ခံယင် သူများက အထင်လွှဲချင် လွှဲနိုင် တယ်၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ဆိုယ်ငွေတော့ အထင်လွှဲစရာမရှိပါဘူး၊ မင်္ဂလာ မသင့်တာလဲပြောလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒကာမတွေလာယင် အနည်းဆုံးနှစ်ယောက်လောက် လာရ မယ်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ မလာဇာရှုံးလို့ ဒီလိုပြောထားပါတယ်၊ ရန်ကုန် သာသနရှိပိသာကို ရောက်စကတည်းက ဒီလိုပြောထားပါတယ်၊ ဒီလိုပြောထား တာဖြစ်လို့ ယောက်တွေရော၊ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်သူတွေရော ဒီမှာ တစ်ယောက် တည်းဆိုယ်ငွေ မလာကြပါဘူး၊ လာတဲ့အခါကာလမှာ အဖော်ဒကာမ တွေနဲ့ဖြစ်စေ ဒကာတွေနဲ့ဖြစ်စေ ဒီလိုလာကြတာပါပဲ။

အဲဒါဟာ ဘယ်သူမှာကဲ့ရဲ့စရာမရှိဘူး၊ ဘာမှစွပ်စွဲစရာလဲမရှိဘူး၊ ဒီမှာ လာပြီး တရားအားထဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ဒီမှာနေတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား မှာနေတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနည်းအတိုင်း ကျင့်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ စင်လဲစင်ကြယ်တယ် အပြစ်လဲကင်းတယ်။

တရားဆိုလဲ ကြီးကြုံစားစား အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ မနေကြဖို့၊ သာသနာတော်မှိုပြီး သီလ၊ သမဂ္ဂ၊ ပညာအကျင့် တွေကိုကောင်းကောင်းကျင့်ကြဖို့၊ ကောင်းကောင်းကျင့်ပြီးတရားထူးတွေရအောင် အားထုတ်ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

မပြည့်စုစုပါလဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်

အချိုက သာသနာတော်မှာ နေတယ်ဆိုပေမယ့် သီလတောင်ပြည့်စုစုပါလဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ အဲဒါနေရာမကျဘူး၊ သီလပြည့်စုစုပါလဲတဲ့ သာမကသမဂ္ဂကိုလဲ ထိုက်တန်သလောက်တော့ ကျင့်သုံးမှပဲကောင်းတယ်၊ နိဗ္ဗာန် ရောက်ဖို့ဆိုတော့ ဝိပဿနာကိုလဲ ကျင့်သုံးမှပဲကောင်းတယ်၊ ကိုယ်ကပြည့်စုစုပါလဲတဲ့ အောင်မကျင့်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုကျင့်ဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေကို ဟောပြောနေတာ တွေလဲရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်က ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို မလုပ်ဖူးဘဲနဲ့ သူတစ်ပါးကို ဟောပြောနေတာကို စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုယင်တော့ လိုက်နာရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက် ဘယ်နေရာကျပါမလဲ၊ သူတစ်ပါးကကဲ့ရဲဖွယ်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒီလိုကဲ့ရဲ ဖွယ်မဖြစ်ရအောင် စွပ်စွဲပြစ်တင်ဖွယ်ကင်းအောင် နေထိုင်အားထုတ်ကြဖို့အထူး တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

ပြီးတော့စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေတို့ဘာတို့တောင်းတာ၊ အလုံခြုံတာတွေဟာမတော်ပါဘူး၊ ဒါတွေကို အလိုလိုလှုပါတာတောင်မှ ငွေကိုအလုံခြုံတာအပြစ်မကင်းပါဘူး၊ ရှေးအမွှေကထာတွေမှာ လာတဲ့အတိုင်း “နဝကမ္မသာ ဒေမ” ဆိုယင်နဝကမ္မကိုလှုပြား၊ ဘုန်းကြီးကိုလှုပြားတာမဟုတ်ဘူး၊ အပြစ်မရှိဘူး ဆိုပြီးလက်ခံကြတာဟာ အပြစ်မကင်းပါဘူး၊ သာသနာရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက် နေကြတဲ့ နဝကမ္မနဲ့ဘူးပါတယ်။

အဲဒါစင်ကြယ်အောင်ဆိုလိုရှိယင်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်အလုံမှုမခံရဘူး ငွေတို့ ရွှေတို့ပေါ့လေ၊ အခုခေတ်က အများအားဖြင့် ငွေလဲပဲလှုပြုကြတယ်၊ ရွှေလှုပြုတယ် လို့ တယ်မရှိပါဘူး၊ အဲဒီရွှေတို့ငွေတို့ကို အလုံမှုမခံရဘူး၊ နိသာရှိ ပထမပိုင်း ရောက်ဆုံး သိက္ခာပုဒ်မှာ ပည်တားတယ်၊ ရဟန်းကိုရည်ညွှန်းပြီးတော့မင်းက

ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်စုတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကဖြစ်စေ မည်သည့်ရဟန်းကို သက်န်းဖိုး သွားလှုပိုလိုက်ပါလိုခိုင်းတဲ့အခါကာလမှာ တာဝန်ရှိသူကငွေလာလူ။ ယင်ဘုန်းကြီးတို့မှာ ငွေအလျှော့မံဘူးလို့ပြောရတယ်၊ ဒကာက “ဒါဖြန်ကပိုယရှိ ပါသလား”လို့ မေးယင် ရှိတဲ့ကပိုယကို ဘုန်းကြီးကညွန်ရတယ်၊ ဒကာက ကပိုယထံ အပ်နှုပြီးတော့ “အရှင်ဘုရား ညွန့်ကြားတဲ့ ကပိုယထံမှာ ငွေအပ်နှုတေးခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီကပိုယမှာ အရှင်ဘုရားတို့ လိုတဲ့ပစ္စည်းကို တောင်းခဲ့ကြပါ”လို့ အဲဒီလိုပြောကြားတဲ့အခါ လိုရာပစ္စည်းကို တောင်းခဲ့သုံးဆောင်နိုင် ကြောင်းဖြင့် ညွန့်ကြားပည်တေးတယ်၊ အဲဒီမှာ လိုရာပစ္စည်းကို တောင်းယူ ရတယ်၊ ငွေကိုတော့ သွားမတောင်းရဘူး။

နိသုတိအာပတ်သင့်တယ်

တရှို့ငွေတွေကို ကိုယ်တိုင်ထိန်းသီမ်းထားတာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ ဟာ အဆင်မပြေပါဘူး၊ ဟောကြားထားတဲ့အတိုင်း ကပိုယထံအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကို တောင်းခဲ့ယူရတယ်၊ တောင်းခဲ့လို့ တစ်ကြိမ်နဲ့မရယင် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တောင်းခဲ့နိုင်တယ်၊ ဒီလိုမှုမရသေးယင် နှုတ်ကမပြောဘဲ သုံးကြိမ်သွားပြီးတော့ ကပိုယဆီကိုရပ်ရတယ်၊ ဒီလိုမှုမရယင်တော့ အလျှောင်ထဲမှာ မရကြောင်းသွားပြီး ပြောနိုင်တယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အခြားနည်းနဲ့တောင်းယင် အလျှော့ယင် နိသုတိအာပတ်သင့်ပုံကို ပြထားတယ်။

အဲဒီဒေသနာတော်အတိုင်းဆိုယင် အင်မတန် သန့်ရှင်းပါတယ်၊ တရှို့ငွေလှုပဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဝဇ္ဈားငွေမှ ဖြစ်ပေါ်လတ္ထု့သောရဟန်းတော်တို့အားအပ်သော လိုရာပစ္စည်းများကို လှုပဲတယ်ဆိုယင်တော့ သူတို့အတွက်လ စင်ကြယ်ပါတယ်၊ ဘုရားပစ္စည်းရော၊ ဆွမ်း၊ သက်န်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးရော၊ ထီးဖိနပ်ရောဘာမဆို ရှုနိုင်တာပဲ၊ အဲဒီအတိုင်း တောင်းပြီးတော့ သုံးဆောင်ရတယ်၊ ဝဇ္ဈားငွေပေးလိုက်ပါ၊ ဘယ်သူဆီ ပေးလိုက်စစ်ပါ စသည်ဖြင့် ပြောလိုရှိယင် နိသုတိပါစိတ် အာပတ်သင့်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုပြောလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ သူများကို လှုပိုက်ပါလို့တော့ ပြောသင့်တဲ့အခါပြောရတာပဲ၊ လှုချင်လိုရှိယင် မပြောလိုမဖြစ်ဘူး၊

အခါက သူတစ်ပါးသုံးဆောင်ဖို့အတွက် ဉာဏ်ကြားရတာ၊ အဲဒီလို မည္သနကြား ဘ ကိုယ်တိုင် အဲပါပစ္စည်းတွေကို ဆွမ်းကပ်ဖို့ရဟန်းတော်များ အသုံးကျတဲ့ ပစ္စည်းလူ။ဖို့ ဒီလိုဉာဏ်ကြားရတာတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ ဒေသနာတော်အတိုင်း လိုက်နာဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း လိုက်နာယင် သူများအပြစ် တင်စရာ မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒကာမတွေနဲ့ ရောနေ့မနေဘူး၊ ဆက်ဆံမနေဘူး ဆိုယင်လဲ သူများက အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။

ယခကာလမှာ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဲဒီဉာဏ်ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံပြီး ဝယ်ကြ၊ ရောင်းကြ၊ ကိုယ်တိုင်မဟုတ်သော်လဲ နှီးစပ်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေကို အရောင်းခိုင်းပြီး ရွေးဆိုင်ဖွဲ့ ဒီလိုလုပ်နေတာတွေရှိတယ်၊ ဒါတွေဟာ ရဟန်းတော်များ မပြုကောင်းတဲ့အမှုတွေပဲ၊ အဲဒီလို အမှုတွေကိုလဲ အခုတော့ စစ်ဆေး မေးမြန်းနေတယ်ဆိုတာကို ကြားသိရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီရန်ကုန် သာသနုရိပ်သာ မှာလာပြီးတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိနည်းနဲ့ စပ်တဲ့ အပြစ်တွေ လဲကင်းအောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြပါ၊ ဝိနည်းမှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ပါရာမိဂာနဲ့စပ်တဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေလဲ ကင်းအောင် နေကြပါလို့ အထူးတိုက်တွန်းပါတယ်။

အဲဒီလို တိုက်တွန်းတဲ့အတိုင်း အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးများဖို့ပါပဲ၊ ဒီလိုမဟုတ်လို့ရှိယင် သက်ဆိုင်ရာငြာနက အစစ်ဆေးခံရမယ်၊ စောဒကကမေးတာစုစမ်းတာ၊ စုစမ်းလို့သေချာပြီးဆိုယင် အဲဒီရဟန်းကိုလဲ ဖမ်း၊ ဖမ်းပြီးတော့ ဝိန္တယွာနမှာတင်မယ်၊ အဲဒီကထပ်မေးလို့ အမှုထင်ရှားယင် အမှုရှိတဲ့အတိုင်း ခံရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုစစ်ဆေးလို့ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပါရာမိကကျူးလွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆုံးလို့ရှိယင် ၆၃-ပါးတောင်ဆုံးဖြတ်စာတွေထဲမှာ ဟိုတုန်းကတွေရ တယ်၊ အခုနောက်ထပ် ဘယ်လောက်များနေမယ်မသိဘူး၊ အဲဒီအထဲမှာ တချို့တော်တော်ဘုန်းကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါတယ်၊ ဟောတော်နေရာမကျတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်လဲ အပြစ်ကင်းအောင် ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ ဆရာသမားတွေလဲ မထိခိုက်အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

ယခ ဝါဆိုလဆန်း ရ-ရက်နေ့ ဉာဏ်စဉ်ဟောပြီးယင် ၈-ရက်အ-ရက် နေ့တွေမှာ ဝါမဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြန်ကြဖို့ပါပဲ၊ ဒီမှာဝါဆိုနေယင်လဲပဲနေသင့် တဲ့ ဂုဏ်အကိုန်ပြည့်စုံမှုဖြစ်မယ်၊ အထူးအားဖြင့်တော့ ရှေးတုန်းကသီကွာဝါ ကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပဲ ဒီက လက်ခံပါတယ်၊ ဝါငယ်တဲ့ ခုလွှာတို့ ဘာတို့ ဆိုယင်သိပ် လက်မခံပါဘူး၊ သူ့ရက်နဲ့သူ ခဏနေတဲ့ ခုလွှာဆိုရင်တော့လဲ လက်ခံရတာ ပေါ့လေ၊ တစ်ဝါတွင်းလုံး နေမယ်ဆိုရင်လဲ လက်ခံသင့်ယင် လက်ခံရတာပဲ၊ တရားကိုလိုလိုလားလား ရှိရှိသောသေနဲ့ တကယ်အားထုတ်နေ တယ်ဆိုယင်လဲ- ဒါကတော့ ကမ္မာန်းစစ်နေကြတဲ့ ဆရာတော်ကသီနေတာပဲ၊ အဲဒီဆရာတော်ကနေ သင့်တယ်လို့ ထောက်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် လက်ခံရမှာပဲ၊ မနေသင့်ဘူးဆိုယင်တော့ လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ အဲ-ဝါမဆိုရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ် တွေဆိုယင် ဝါဆိုလဆန်း ၁၀-ရက်အတွင်း ပြန်ကြဖို့ပါပဲ။

အခုဝါတွင်းကျတော့ ဝါဆိုပူဇော်ပွဲအနေနဲ့ ပန့်လှူဗျာတွေရှိတယ်၊ ဒီမြို့ ထဲက ၄၀-ကျော်လောက်နဲ့ မြို့ပြင်ကပါပဲ ၃၀-ကျော်လောက်၊ ဒီမှာ ဝါဆိုပုဂ္ဂိုလ် ၁၀၀-ကျော်လောက်ရှိပါတယ်၊ အခုတော့ အဲဒီလောက်မရှိဘူးလို့ ကြား သိရတယ်၊ အပြင်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာက ယောကီဟောင်းတွေပါပဲ၊ အဲဒါ လူ၏သင့်လူ၏ထိုက် တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ယောကီမဟုတ်တာတွေလဲ နည်းနည်းပါးပါး တော့ ပါပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း ကျကျနှစ်အားထုတ်ပြီးတော့ သူများအပြစ်တင်ဖွယ်လဲကင်းအောင်၊ မိမိတို့မှာ သီလအပြည့်အဝရှိသောကုသိုလ်တရားတွေလဲ ပွားများအောင် အားထုတ်သွားကြဖို့ပါပဲ၊ ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ မင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓ-သာဓ-သာဓ-။

----- * -----

၁၃၄၂-ခ၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ。
ဉာဏ်ဒေသနာဒေသနာ

စင်ကြယ်သန်ရှင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်

(ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တပည့်ယောကို ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စနှင့်စပ်၍လည်းကောင်း၊ တရားအားထုတ်ရေးနှင့်စပ်၍လည်းကောင်း အလျှော့သင့်၍ အခွင့်သင့်တိုင်း အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် သတိပေးတော်မူခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို မျှော်းစွမ်းစေလိုသော သချို့၊ ဆန္ဒပြင်းပြ ကြောင်းမှာ ထင်ရှားလှသည်၊ နေ့တရားပွဲတွင် တစ်ကြိမ်သတိပေးဟောကြားပြီး ၅၅ ညနေပိုင်းတစ်ကြိမ်ထပ်၍ သတိပေးတရားဖြင့် ဉာဏ်ဒေသနာမြှက်ကြားတော်မူပါသည်)

ဒကာ,ဒကာမတွေနဲ့ နီးစပ်နေတာဖြစ်တော့ ပိုမြီးကရဣစိက်ဖို့လိုတယ်

အရှင်ဘုရားတို့ အခွဲပွဲမှုတွေဟာ ဟုတ်လို့စွဲပွဲမှုတွေလဲပါနိုင်တယ်၊ အချင်းချင်းမလိုလိုမဟုတ်မမှန် စွဲပွဲမှုမျိုးတွေလဲ ပါကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ အစွဲပွဲခံရလောက်တဲ့ အကြောင်းရှိလို့ဖြစ်မှာပဲ၊ အနေအထိုင် နေရာမကျလို့ယင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို ရှိရှိသေသေမကျင့်ဘဲ မဟုတ်တာတွေကိုလျောက် လုပ်နေလို့ယင်လဲဖြစ်တယ်၊ တချို့က အကျင့်အနေအထိုင် ကောင်းပေမယ်လို့ အချင်းချင်းဆက်ဆံရာကျတော့ လိုနေတတ်ကြတယ်၊ အဲဒီလို့ဆုံးယင်လဲ အစွဲပွဲခံရတတ်တယ်၊ ဝိနည်းဒေသနာတော်နဲ့မည်ဘဲ မာတုဂါမတွေနဲ့ အရေးအနောများပြီးတော့ စီးပွားရေးတွေ လုပ်နေကြတာတွေလည်းရှိတယ်၊ အဲဒီလို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အစွဲပွဲခံရမှာပဲ။

အဲဒီတော့ မဟာဓမ္မည်သာသနဲ့ရိပ်သာက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အထူးကရဣစိပြီး နေကြဘုံးအရေးကြီးပါတယ်၊ မဟာဓမ္မည်ရိပ်သာက ဓမ္မကထိကတွေကျတော့

(တတိယအကြိမ်)

ဉာဏ်ဓမ္မအမွှု

တရား ဟောနေကြရလို့ ဒကာ,ဒကာမတွေနဲ့ နှီးစပ်ပြီးတော့နေတယ်၊ သူတို့ကို ဆုံးမ ည့်ကြား နေကြရတာဖြစ်တော့ မနီးစပ်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့နဲ့ မကင်းဘူး၊ အဲဒါ သူများအထင်အမြင် မလွှာအောင်နေတတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဆက်ဆံလို့ရှိယင်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မသန့်မရှင်းဆက်ဆံလို့ရှိယင်တော့ဖြင့် အပြစ်လဲရှိမယ်၊ အပြစ်မရှိတောင်မှ ဘေးက အမြင်မတော်ယင် စွပ်စွဲစရာဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုစွပ်စွဲစရာဖြစ် လို့ စွပ်စွဲမှာ လဲ ဖိုးရိမ်ရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သာသနာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူများ အထင်အမြင်လွှာမှာတွေ မတော်မသင့်တာတွေ မဖြစ်အောင် နေထိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

စောစောပိုင်းက မရှိသေးဘူး

သာသနာတော်ကို လေးလေးစားစားနဲ့ ဆောင်ရွက်နေကြတာတွေလဲရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ သာသနာတော်ကြီးမှားဖို့၊ သာသနာတော်သန့်ရှင်းဖို့ပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ နောက်ကျတော့ မလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟိုက စွပ်စွဲ၊ ဒီကစွပ်စွဲနဲ့ ရှုပ်တွေးပြီး မဟုတ်တာရော ဟုတ်တာရော ပါကုန်မှာကို ဖိုးရိမ်ရတယ်။

အခု သာသနာရှိပ်သာမှာလာပြီး အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း ကျင့်ကြအားထုတ်ပြီး နေထိုင်ကြဖို့ပဲ၊ ဘုရားလက်ထက်တော်ကဆိုယင် စုကာစတုံးက တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ချည်းပဲ၊ အလွတ်နေထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိသေးဘူး၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ တရားအားထုတ်တာမဟုတ်ဘဲ ဘုရားတရားကို လေ့လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာကြတယ်။

အစတုံးက မရှိပေမယ်လို့ နောက်ကျတော့ ပရီယတ္ထီချည်းအားထုတ်ပြီး တော့ သင်ကြားလေ့လာ မူတွေ့ရှိလာတယ်၊ စာသင်တိုက်ကြီးတွေ အရပ်ရပ်မှာ ရှိနေတာပဲ၊ ပရီယတ္ထီသင်ကြားရဲ့၊ သီလပြည့်စုံ ရဲ့နဲ့တော့ ဘုရားအလိုတော်ကျ

၁၃၄

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မဖြစ်သေးဘူး၊ သမာဓိတွေ၊ ပညာတွေပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ပြုးမှ၊ အဲဒီလို အားထုတ်ဖို့လဲလိုပါတယ်၊ တချို့ ရဟန်းပြုပြီး စာပေတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပဲ၊ တချို့တော့လည်း စာပေတောင် ကောင်းကောင်းသင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကတော့ တယ်နေရာမကျဘူးပေါ့။

တချို့က စာပေတွေမတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တတ်ပါတယ်၊ စာပေတွေတတ်ပြီး ဘူများတွေကိုတော့ ဉာဏ်ပေးနေတဲ့ပဲ၊ ကိုယ်တိုင်ကတော့ဖြစ်အောင်ဘာမှ အားမထုတ်ဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန် တွေကုန်နေတယ်၊ ဒါလဲပဲမတော်လဲဘူး၊ စာပေတော်အောင် သင်ကြားပြီးတော့ သမာဓိ၊ ပညာအတွက်လဲဆက်လက် အားထုတ်နိုင်ယင် ကောင်းပါတယ်။

အခု ဒီမှာအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆဖြစ်စေလို့ မတော်ဘူး၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆဆိုယင်တော့ဖီးပွားရေးသဘောဆန်နေတယ်၊ ဒီမှာနေပြီး ချမ်းသာချင်လို့၊ ပြည့်စုံသင့်တာတွေ ပြည့်စုံချင်လို့ ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာနေသလိုဖြစ်နေမယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်စေလို့ မတော်ဘူး၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်မှကောင်းတယ်၊ အဟောင်းဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆချည်းနေလို့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ အချိန်အခါရလိုရှိယင် အဟောင်းဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကိုယ့်တရားလေးနဲ့ကိုယ် ရှုမှတ်ပွားများနေဖို့ လိုပါတယ်၊ အချိန်ရှိသလောက်ပေါ့။

ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့လဲလိုပါတယ်

ညနေခင်း တစ်ကြိမ်၊ နံနက်ခင်းတစ်ကြိမ်ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့သတ်မှတ်ထားပါတယ်၊ နံနက်ခင်းမှာတော့ဖြင့် ဟိုမှာလာပြီး ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့၊ ဘုရားဟောတဲ့တရားတော်တွေကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြရတယ်၊ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်တာကိုသိပ်အချိန်မကြောရအောင် ၁၅-မိနစ်လောက်နဲ့ပြီးအောင် သတ်မှတ်ထားတာပါပဲ၊ ဘုရားရှိခိုးတာဟာလဲ တိုတိုပဲလုပ်ထားပါတယ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့ အချိန်တွေ

များများရအောင်လို့ ငွေးမိန့်စ်လောက်အချိန်ယူထားပါတယ်၊ အဲဒါနံနက်ပိုင်း
တော့ လာရောက်ပြီးအားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အပ်ပျော်နေတာနဲ့
မနိုးတာနဲ့ မလာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလရှိတယ်၊ နီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း
နှီးဖို့ စိစဉ်ထားစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒီလောက်တော့ အချင်းချင်း ဆောင်ရွက်
ကြဖို့ပါပဲ။

နေ့လယ်အချိန်အားလုံးရှိယင် ကျွန်းမာရေးကောင်းအောင် အိပ်ဖို့ရာ
အချိန်တွေ ရှိပါတယ်၊ ညျမော်ပိုင်းကျတော့လဲ ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့နဲ့ ဘုရားဝတ်
တတ်တဲ့ အခါမှာလ ရွတ်သင့်တဲ့ ဒေသနာတော်လေးတွေကို ရွတ်ဖို့ပါပဲ၊ ဒီလုံး
ရွတ်ခြင်းဖြင့် ဗဟိုသတဖြစ်ပါတယ်၊ ပရိတ်ကိုလဲ မကြာမကြာရွတ်နေလို့ရှိယင်
ပရိတ်တွေ အကုန်လုံးရနေမှာဖြစ်လို့ ရွတ်စရာရှိတဲ့အခါ အဆင်ပြေအောင်
ရွတ်နိုင်တယ်၊ ဒီလို့မဟုတ်ယင် အဆင်မပြောဘဲ တရားအားထုတ်ဖို့၊ အဲဒီမှာ
အချိန်နည်းနေသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ရသလောက်ပေါ့လေ၊ အဲဒီလို့
အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

အခုနောက်အခါမှာ သူများပြောစရာမရှိအောင် မိမိတို့က အနေအထိုင်တွေ
သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ အပြစ်ကင်းအောင် စင်ကြပ်အောင် နေကြထိုင်ကြဖို့လိုပါ
တယ်၊ အထူးအားဖြင့်ဆိုယင် မာတုဂါမတွေနဲ့ ရောနောနီးစပ်ပြီးတော့ မနေဖို့
အရေးကြီးပါတယ်၊ အခုတော့ အထူးပြောစရာမရှိပါဘူး၊ သတိပေးတဲ့အနေနဲ့
ပြောရတာပါပဲ။

တစ်ယောက်တည်း လာမမေးတာ ကောင်းတယ်

ဒီမှာလ ရှေးတုန်းကတစ်ယောက်တည်းနေပြီး ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့
ရောနောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိပါဘူး၊ တစ်ဦးတစ်းယောက်တည်း ဆိုယင်ဖြင့် ဒကာ၊
ဒကာမတွေနဲ့ ရောနောမနေတာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ သူတို့ကမေးစရာ၊ မြန်း
စရာရှိလို့ မေးမြန်း ပေမယ်လို့တစ်ယေား ၁တည်းတော့ လာမမေးတာကောင်း

၁၃၆

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓမည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တယ်၊ ကိုယ်က ပြောစရာ၊ ဆုံးမစရာရှိယင်လဲ တစ်ယောက်တည်းခေါ်ပြီး
ပြောဆို ဆုံးမလို့ နေရာမကျော်း၊ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေအထင်အမြင်လွှဲမယ်ဆို
လွှဲစရာရှိတယ်၊ ရှိုးရှိုးတန်းတန်း ဟောပြောနေပေမယ်လို့ ဘေးကအထင်မှားပြီး
စွပ်စွဲစရာအကြောင်းရှိတယ်၊ အဲဒါတွေလဲ ကရာစိက်ပြီး အဆင်ပြေအောင်
နေကြ၊ ထိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

ရဟန်းတော်များမှာ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့ စပ်ပြီးအပြစ်ကင်းအောင်အထူး
ကရာစိက်ကျော်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဝိပသုနာရူးမှတ်နေလို့ရှိယင်တော့
ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်နဲ့စပ်လို့ စင်ကြယ်သန်ရှင်းနေတော့တာပါပဲ၊ အဲဒါကြိုးစားပြီး
ရူးမှတ် အားထုတ်နေကြဖို့ပါပဲ၊ တရားအားထုတ်တဲ့နည်းကိုတော့ နေ့လယ်က
ဟောပြီးလို့ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံသွားပါပြီ၊ တရားနာတဲ့ ရဟန်းတော်
တွေလဲ အားလုံး တရားနာလာကြတာ ကောင်းပါတယ်၊ အားလုံး နားမလည်
စရာမရှိပါဘူး၊ အင်မတန်ရှင်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမ ဉာဏ်အတိုင်း ကျော်သုံးအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ။
မိမိတို့အလိုက်အပ်သော တရားတူး၊ တရားမြတ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓိ-သာဓိ-သာဓိ-။

----- x -----

သဝါဒဓမ္မအမ္မ

၁၃၄၂-ခ၊ ဝါဆိုလက္ခယနှင့် သိပါဒကထာဒေသနာ

အောက်ပြေက သီလအရေးကြီးတယ

မြတ်စွာဘုရား သာသနတော်နဲ့ တွေကြံ့နေရတဲ့အခါကာလမှာ ဘုရား
အဆုံးအမတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီးတော့ ကျင့်ကြံ့နေထိုင်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်တဲ့အလျောက် ဘုရားတရားတော်တွေကို အလေးအနက်
ထားပြီး ကျင့်ကြံ့ရမယ်၊ တချို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပင်
ဆိုပေမယ်လို့ ဘုရားတရားတော်ကို အလေးအနက်ထားပြီး မကျင့်ကြဘူး၊
တော်ရုံပဲ သဘောထားကြတယ်။

အရေးကြီးတာကတော့ ရဟန်းတော်တွေက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်၊
ရဟန်းတော်တွေကတော့ သာသနတော်ဆုံး ဝင်လာကြကတည်းက မြတ်စွာ
ဘုရား ဆုံးမတာတွေကို ကျင့်ဖို့ရာ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သာသနတော်ဝင်ပြီး
တော့ ရဟန်း ပြုကြတာပဲ၊ ဒီတော့ ဘုရားဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမတွေကို
အတိအကျလိုက် နာကျင့်ကြအားထုတ်ကြဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဘုရား၊
သာသနတော်အတွင်း မဟုတ်လို့ရှိယင် ဒီရဟန်းတရားတွေကို အားထုတ်ခွင့်
မရနိုင်ဘူး၊ ရဟန်းဖြစ်မှသာ ရဟန်းတရားတွေကိုအားထုတ်ခွင့် ရနိုင်တယ်။

ရဟန်းတရားဆုံးတာလဲ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် သီလ၊ သမဂ္ဂ၊ ပညာ၊
ဒီသုံးခုပါပဲ၊ အခြေခံဖြစ်တဲ့ သီလက ပြည့်စုံဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊ သမထ၊
ဝိပဿနာတရားတွေကို အားထုတ်နိုင်တောင်မှ သီလကိုတော့ ပြည့်စုံအောင်
အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ တချို့မှာ ရဟန်းဖြစ်နေပေမယ်လို့ ပေါ့ပေါ့နေကြ ထိုင်
ကြတာတွေလဲ ရှိတာပဲ၊ မရွှေ့မကင်းသာလို့ မတော်တဆ သန်သွားတဲ့ အာယ်
ကိုသာ ဒေသနာပြောကြားပြီး အဲဒီအာပတ်ကို ဖြေသန့်တာ၊ ဒေသနာပြောကြား
လိုက်ယင် ပြီးတာပဲဆိုပြီးတော့ မရှိမသေမပြုသန်ပါဘူး။

သီလပြည့်စုစုပဲ ဖြိုးစေလို့မဖြစ်သေးဘူး

သီလပြည့်စုစုပဲ မိမိတို့လိုအပ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ပြည့်စုစုတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ “သံသာရဝဋ္ဌကွေတော့ မောစနတ္ထာယ”လို့ အစက ရည်ရွယ် ခဲ့တဲ့အတိုင်း သံသရာဝဋ္ဌကတွက်မြောက်ပြီး နိမ္ဒာန်ကို ရောက်မှသာ မိမိတို့ ရည်ရွယ်ချက်က ပြည့်စုစုမှာပဲ၊ ဒီတော့ သီလနဲ့ပြည့်စုစုပြီဆိုယင် နိမ္ဒာန်ကို ရောက်ဖို့ရာ သမာဓိနဲ့ ပညာနဲ့ ပြည့်စုစုအောင်ကြိုးစားအားထုတ်ရှုံးမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ မိမိတို့ရည်ရွယ်ချက်က ပြည့်စုစုပါလိမ့်မယ်။

အင်း-ရည်ရွယ်တုန်းကတော့ ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း တကယ်ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြတာကတော့ နည်းနည်းပဲ၊ သိပ်မများလုပါဘူး၊ ဥာဏ်ထူးဖြစ်အောင် ကျကျနှင့် အားထုတ်ကြတာက တော့ အင်မတန်နည်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူကာစတုန်းက မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တကယ့်ကိုကျင့်ကြ အားထုတ်ကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ စာပေတွေဆိုတာကလဲ မရှိသေးဘူး၊ အဲဒီလို့ မရှိသေးတော့ စာပေသင်ဖို့လို့ဆိုပြီး သာသနာတော်ကို ဝင်ကြတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သာသနာတော်ဝင်ပြီး ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်ကြတာပဲ၊ နောက်ပိုင်း စာပေတွေရှိလာတော့မှ စာပေကို သင်ရုံး၊ လေ့လာရုံပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိလာပါတယ်၊ သို့သော်လဲ အဲဒီလို့ သင်ရုံး၊ လေ့လာရုံနဲ့ အားရမနော် သမာဓိ၊ ပညာဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့လဲအရေးကြိုးပါတယ်။

စာပေကျမ်းကန်တတ်ရုံနဲ့လဲ ပြည့်စုစုတာမဟုတ်သေးဘူး၊ တရှုံးဆိုလို့ရှိယင် စာပေကျမ်းကန်တောင်တတ်အောင်မသင်ဘဲ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိသေးတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ အဆင်မပြုပါဘူး၊ တော်တော်နေရာမကျတာပဲ၊ ရဟန်းဆိုယင် ရဟန်းတို့ အလုပ်ကိုတော့ လုပ်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ စေတနာ သဒ္ဓိတရား

ကောင်းကောင်းနဲ့ သာဆိုရင် ဝိပဿနာကလဲ ခဲယဉ်းလှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သန္တန်မှာ ဖြစ်နေတာတွေကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရှုနေရုံပဲ၊ ဘာမှ ပင်ပင် ပန်းပန်း အားထုတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိရိယ အားနည်းယင်တော့ အားမထုတ် နိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ ဝိရိယ အားကောင်းယင်မခဲယဉ်းပါဘူး။

သတိလေးမျိုးခွဲခြားထားတယ်

ကာယာနှုပသုနာသတိ၊ ဝေဒနှုပသုနာသတိ၊ စီတွောနှုပသုနာသတိ၊ ဓမ္မာနှုပသုနာသတိ-လို့ ဝိပဿနာရှုရာမှာ ဒီလိုသတိလေးမျိုးခွဲခြားပြီး ဟောကြားထားပါတယ်၊ ကိုယ်အမှုအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ပေါ်လာတိုင်း ဘယ်အပိုင်း ကနေ ရှုရှု၊ ရှုနေလို့ရှိယင် အဲဒါ ကာယာနှုပသုနာသတိဖြစ်တာပဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ဝေဒနာ တွေထင်ရှုးလာလို့ရှိယင်လဲ ဝေဒနာကိုရှုရတယ်၊ ဝေဒနာတွေကတော့ အများအားဖြင့် ဒုက္ခဝေဒနာတွေကို ရှုရတာကများတတ်ပါတယ်၊ ဒါကလဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကာယိကဒုက္ခ၊ စေတသိက ဒုက္ခရယ်လို့နှစ်မျိုး ရှိတယ်၊ ဒီနှစ်မျိုးမှာလဲ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေက တော်တော်တွေရတတ်တယ်၊ ကျွန်းမာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတောင် ကိုယ်ဆင်းရဲတွေက တော်တော်တွေရတတ်သေးတယ်၊ မကျွန်းမာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်တော့ သာပြီးတွေရတာပေါ့၊ အကြောင်း ညီညွတ်လို့ တကယ်ရှိယင် တော့အဲဒီဝေဒနာတွေ၊ မကျွန်းမာမှုတွေ ပျောက်ကင်းသွားတတ်ပါတယ်၊ အင်မတန် နေရာကျေတာပဲ။

အမှတ်ရတဲ့ သတိဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သမာဓိကလဲဝင်လာတယ်၊ မရှုမှတ် ဘဲနေလို့ရှိယင်တော့ စိတ်တွေကသွားချင်ရာသွား၊ ရောက်ချင်ရာ ရောက်ပြီး ပျုံလွှင့်နေတာပဲ၊ မပြတ်ရှုမှတ်နေယင်သာ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးက တည်နေတာ၊ ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ဒီလိုတည်နေယင် အဲဒါ သမာဓိပဲ၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်းပေါ့လေ၊ အဲဒါတွေကို ရှုမှတ်ရတယ်၊ စားတိုင်း ဆိုတာကတော့ အကုန်လုံးရှုမှတ်နိုင်စိုး မလွယ်လျှေား။

၁၄၀

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည့်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အကုန်လုံးပြည့်စုံအောင် မမှတ်နိုင်ယင်လဲ ရသလောက်ပေါ့လေ၊ ရသလောက်
တော့ မှတ်မှပဲ။

အ-မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း မှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးဟာ
တည့်နေတယ်၊ ကိုယ်အမူအရာကိုမှတ်ယင် ကိုယ်အမူအရာပေါ်မှာတည်တယ်၊
စိတ်အမူအရာတွေကိုမှတ်ယင် စိတ်အမူရာပေါ်မှာတည်တယ်၊ ဝေဒနာတွေကို
မှတ်ယင် ဝေဒနာပေါ်မှာတည်တယ်၊ ပြီးတော့ သဘောတရားတွေ ဆိတာက
တော့ ဒီဟာတွေ အကုန်လုံးပါပဲ၊ ခွဲစိတ်ယူမယ်ဆိုယင်တော့ ကိုယ်အမူအရာ
ရယ်၊ ဝေဒနာရယ်၊ ဒါတွေကိုချုန်ထားပြီးတော့ ယဉ်ရမှာဖြစ်ပေမယ်လို့ အားလုံး
သဘောတရားတွေချည်း ပါပဲ၊ အဲဒါစုပေါင်းလိုက်တော့ ရုပ်နာမ်သဘောတရား
တွေသာဖြစ်တယ်။

အမြတ်မျှမှတ်နေယင် အမှတ်ရတဲ့ သတိလေးဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း
သမာဓိကလဲဖြစ်နေတာပဲ၊ သီလမဂ္ဂင်၊ သမာဓိမဂ္ဂင်တွေ ရှင်သန်လာလို့ရှိယင်
ဝိပဿနာပညာမဂ္ဂင်တွေလဲ ဖြစ်လာတာပါတယ်၊ ဝိပဿနာ ပညာဉာဏ်ဖြစ်
တော့ နာမရူပ ပရီဇ္ဈာဏ်ကစပြီး ဖြစ်လာပါတယ်၊ အဲဒါရုပ်နာမ်ကိုပိုင်းခြား
သိတဲ့ဉာဏ်ကစပြီးတွေတာပါပဲ။

ရှုမှတ်ရင်း အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ဉာဏ်တွေ

ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ ဉာဏ်ကစပြီးတော့ အဲဒီကနေ အကြောင်း
အကျိုးကို ဆက်လက်ပြီး သိတန်သလောက်သိလာတယ်၊ အကြောင်းအကျိုး
ဆိုတာကတော့ အဆက်အသွေးပို့တွေ အများကြီးပဲ၊ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံး
သိတယ်ဆိုတော့မပြောနိုင်ဘူး၊ သိတန်သလောက်သာ သိနိုင်တာပဲ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားကတော့ အကြောင်းအကျိုးတွေကို အကုန်သိတာမို့ အဲဒါတွေကို အများ
ကြီး ဟောကြားထားပါတယ်၊ ရှုမှတ်အားထုတ်သူတွေ အနေနဲ့ကတော့ ဒါတွေ
အကုန်လုံးသိဖို့ရာမလွယ်ပါဘူး၊ သို့သော်လဲ ပါရမီထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်

တော့ တော်တော် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်သီပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ သီသင့် သလောက်သီယင် ပြီးတာပါပဲ။

အဲဒီကနဲ့ ခက္ကမစဲဖြစ်ပျက်နေတာလေးတွေကို ကိုယ်တိုင် သေသေချာ ချာသီလာတယ်၊ အဲဒီတော့ အနိစ္စ၊ ခုက္ခ၊ အနတ္ထဆိတာ သူများပြောလို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် သီလာတော့ပါပဲ၊ ဖြစ်ပြီး ပေါ်လာလိုက်၊ အဲဒီ ပေါ်လာ တိုင်းပေါ်လာတိုင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရတယ်၊ မှတ်ရတဲ့အာရုံလဲ ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာပဲ၊ မှတ်သီတဲ့စိတ်ကလေးလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒီအနိစ္စသော ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်နေတာ၊ ဒီလို ဖြစ်ပြီးပျက်နေတာကို မြင်နေ ရတော့ ချမ်းသာတဲ့အနေနဲ့ ဘယ်စွဲလမ်းတော့မှာလဲ၊ မစွဲလမ်းတော့ဘူး၊ ဖြစ်ပြီး ပျက်နေတဲ့ ဆင်းရဲတရားတွေဆိတာ သီလာတယ်၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တာဝါလဲမဟုတ်ဘူး၊ ငါကောင်လို့ စွဲလမ်းစရာလဲ မရှိဘူး၊ ဒီလိုသီလာတယ်။

ရှုပ်၊ နာမ်တွေကို ဒီလိုမရှုမမှတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အလျင်က မြင်တာလဲ ငါပဲ၊ အခုမြင်နေတာလဲ ငါပဲ၊ အခုကြားတာလဲ ငါပဲ၊ စသည်ဖြင့် အတွဲကောင်အနေနဲ့ စွဲလမ်းနေကြတယ်၊ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ပေါ်ပြီးပျောက် ပေါ်ပြီးပျောက်နေတဲ့ တရားတွေပဲ၊ မြင်တာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ ကြားတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ နှဲတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ စားတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ တွေ့ထိတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ မှတ်သီတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ အဲဒီတွေဟာ ပေါ်ပြီးပျောက်နေ တာတွေချည်းပဲ၊ တစ်ခုမှတ်တည်တဲ့နေတာ မရှိဘူး၊ အဲဒီတွေ သမာဓိအားကောင်းလာယင် ရွှေမှတ်တိုင်း ရွှေမှတ်တိုင်း တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီတွေ သီအောင်လို့ ရွှေမှတ်ကြရတာပဲ။

“သမာဓိတော့ ယထာဘူတဲ့ ပဇာနာတိ”၊ သမာဓိတော့=သမာဓိအားရှိ သောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ယထာဘူတဲ့= ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပဇာနာတိ=သီ၏တဲ့ တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိရှိလာပြီဆိတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ရှုပ်၊ နာမ်ကိုလဲပိုင်းခြားသီတယ်၊ အကြောင်းအကျိုးကိုလဲ ပိုင်းခြားသီတယ်၊ ခက္ကမစဲ

၁၄၂ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကိုလဲ သိတယ်၊ အဲဒီလို သိတာဟာ အနိစ္စ၊ ခုက္ခ၊ အနတ္ထ
ကို ကိုယ်ပိုင်ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ သိတာပဲ။

ရူတိုင်းမှတ်တိုင်း မရှင်ငါးပါး

အဲဒီလို သမ္မာဒိဋ္ဌီမဂ္ဂုဏ်ဖြစ်ပြီဆိုယင် သမ္မာသက္ကပ္ပဆိုတဲ့ ကြံစည်မှာက
တော့ ထိုက်သည့်အားလျှော်စွာ ဖြစ်နေတာပါပဲ၊ အမှန်သိမြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်မှုလေးတွေလဲ ပါဝင်နေတာပါပဲ၊ ဒီနေရာမှာ သမ္မာ
ဒိဋ္ဌီနဲ့ သမ္မာသက္ကပ္ပမဂ္ဂုဏ် ၂-ပါး၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ
အဲဒီသမာ မိမဂ္ဂုဏ် ၃-ပါး ပေါင်း ၅-ပါး၊ ရူမှတ်တိုင်းရူမှတ်တိုင်း သမာဓိမဂ္ဂုဏ်
၃-ပါး၊ ပညာမဂ္ဂုဏ် ၂-ပါး ဒီ ၅-ပါးပဲရှိတယ်၊ မဂ္ဂုဏ်ပါးရှိရမယ်ဆိုပေမယ်
လို့ သီလမဂ္ဂုဏ် ၃-ပါးကတော့ ထည့်ယင်သာထည့်ရမယ်၊ တစ်ပါးစီဖြစ်တယ်
ဆိုယင်တော့ ဟိုတုန်းကဖြစ်ခဲ့တာကို ဆိုရမှာပဲ၊ မှတ်တဲ့အခါမှာပါတယ်ဆိုယင်
ဆိုစရာတော့ ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ ကျမ်းကန်တွေကမဆိုပါဘူး။

အဲဒီလို ရူမှတ်နေတဲ့အခါမှာ မိဇ္ဇာသက္ကပ္ပမှ လွန်မြောက်နေတာပါပဲ၊
အလွှာအမှား အကြံအစည်တွေ ကင်းနေပါတယ်၊ မိဇ္ဇာဝါစာ=အလွှာအမှား ပြော
ဆိုမှုတွေလဲ ကင်းနေတာပဲ၊ မိဇ္ဇာကမွန်= အလွှာအမှားပြုမှုတွေလဲ ကင်းနေတာ
ပဲ၊ မိဇ္ဇာအာမိုး= အလွှာအမှား အသက်မွေးမှုတွေလဲ ကင်းနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့
သူတို့လဲပါတယ်ဆိုယင် ဆိုနိုင်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီမဂ္ဂုဏ်တွေကို
ရူမှတ်တဲ့ အခါကာလမှာ အထူးအားထုတ်နေရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလို့
လို့ ပြီးနေလို့ သာပါတယ်ပြောရတာပဲ၊ အဲဒီ သီလမဂ္ဂုဏ်တွေပါ ပေါင်းမယ်
ဆိုယင် မဂ္ဂုဏ်ရှုစ်ပါးပေါ့လေ၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း မဂ္ဂုဏ်ရှုစ်ပါးတွေ ပွားနေတာ
ပါပဲ။

ဝိပဿနာမဂ္ဂုဏ်ရှုစ်ပါးတွေ ရန်သန်သွားတော့ အရိယမဂ္ဂုဏ်ဖြစ်လာတာ
ပါပဲ၊ အရိယမဂ္ဂုဏ်တွေဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒီအရိယမဂ္ဂုဏ်ဆိုတာက

အစကတည်းက ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဝိပဿနာမဂ္ဂင် ပြည့်စုံမှသာ အရိယမဂ္ဂင် ဖြစ်တာ၊ အရိယမဂ္ဂင် ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ရှေးဦးစွာ၊ သောတာပတ္တိမင်၊ သောတာ-ပတ္တိဖိလ်-အဲဒီ မင်၊ ဖိလ်တွေဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါတွေဖြစ်အောင် အားထုတ်ရ တယ်။

အကြာကြီးဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး

အဲဒီမင်စိတ်၊ ဖိလ်စိတ်တွေဆိုတာ အကြာကြီးဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး မင်စိတ်က တစ်ကြိမ်တည်းဖြစ်တာ၊ ဖိလ်စိတ်ကတော့ J-ကြိမ်၊ ဒါမှုမဟုတ် ၃-ကြိမ်ပဲ၊ အများဆုံး ၃-ကြိမ်ပဲ သူကဖြစ်တယ်၊ အစဖြစ်တာကတော့ အဲဒီ လောက်ပဲ၊ သို့သော်လဲ ဖလသမာပတ်ဝင်စားတဲ့အခါမှာတော့ အများကြီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဖိလ်စိတ်တွေ အဲဒီအခါကျတော့ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ် အဲဒီလို ဖြစ်ပို့အရေးကြီးပါတယ်။

အခုခြုံမှာ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လို့ဆိုပြီး အားထုတ်နေကြရတာပဲ၊ သေသေ ချာချာစဉ်းစားကြည့်ယင် ဝမ်းသာစရာအင်မတန်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ တို့မှာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်း ဝင်ရောက်ပြီး အကြောင်းသီဉာဏ်လို့ အားထုတ်ခွင့်ရတာဆိုပြီး အင်မတန်ဝမ်းသာဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဲ မနေကြဘဲ ကြီးစားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီလို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေကို တိုးတက်ပြည့်စုံအောင်ရှုမှတ်အားထုတ်ကြခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့အလိုက့်အပ်သော မင်ဉာဏ်၊ ဖိလ်ဉာဏ်၊ နိုဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓာ-သာဓာ-သာဓာ-။

----- x -----

၁၃၄၃-ခ၊ ဝါခေါင်လကွယ်နေ့
သုဝါဒကထာဒေသနာ

(တရားအားထုတ်ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဘရားသိက္ခာပုဒ်တော်တွေကို သိနားလည်အောင် လေ့လာအားထုတ်ထားခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး၊ ဝိပဿနာ ရူမှတ်ပွားများရခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှင်ပါး၊ စရကတစ် ဆယ့်ငါးပါး၏ သရပ်နှင့် အမိမှာယ်များကို ဤတရားတော်၏ ထည့်သွင်းဟော ကြားထားသည်။)

သူများအပြစ်ကို မပြောတာ ကိုလေသာငြိမ်းတန်သလောက် ငြိမ်းတယ်

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အိခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကင်းအောင် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကောင်းအောင်လို့ အားထုတ်ရတာ၊ အားထုတ်လို့ တရားပြည့်စုံ ပြီဆိုတော့ စိတ်လဲပဲ ကောင်းသွားတယ်၊ တရားပြည့်စုံယင် စိတ်ကိုက တယ် မကောင်းသူး၊ ကိုယ်အကျိုးတွေကို ကြည့်ပြီးသူများအကျိုးမဲ့တွေကို ကြုလိုက်၊ စည်လိုက်၊ စိတ်ကူးလိုက်၊ ပြောဆိုလိုက်- အဲဒီလိုမတော်မသင့်တာတွေကို လုပ်တတ်တယ်၊ တရားပြည့်စုံယင်တော့ အပြစ်တွေယင်တောင်မှ သူ့အပြစ်နဲ့ သူပဲ ဆိုပြီး သူများအပြစ်ကိုမပြောဘဲ လျှစ်လျှော့နှင့်တယ်။

သူ့အပြစ်နဲ့သူပဲဆိုပြီး နဲလုံးသွင်းထားနိုင်တယ်၊ သူများတွေကုန္ပရောက် အောင်တော့မပြောဘူး၊ အဲဒီတော့ စိတ်တွေလဲကောင်း၊ ကိုလေသာတွေလဲကင်း တန်သလောက်ကင်းသွားတယ်၊ တော်တော်နေရာကျပါတယ်၊ မတော်မသင့်တဲ့ အမှုတွေလဲ အဲဒီတော့ကင်းသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တရားပြည့်စုံအောင် ရိုရို သေသေ တရားကို အားထုတ်ကြဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ တရားမပြည့် စုံသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြည့်စုံအောင် ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ တိုးတက်အောင် အချိန်ရသလောက် အားထုတ်ရမယ်။

ပိနည်းသီကွာပုဒ်တွေကိုလဲ လေ့လာထားကြ

ပိနည်းသီကွာပုဒ်တွေကိုလဲ မသိသေးတာ သိအောင်လေ့လာထားတာ ကောင်းပါတယ်၊ အကြောင်းရှိတဲ့ အခါကတော့ သီကွာပုဒ်ရှိတဲ့အတိုင်း ညွှန်ကြားနိုင်တာပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်လဲပဲ အပြစ်ကင်းအောင်နေနိုင်တယ်၊ ကြိုးစားအား ထုတ်ကြဖို့ အရေးကြိုးပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်နေထိုင်လို့ရှိယင် ကိုယ့်အတွက်လဲ ကျေးဇူးများတယ်၊ ကိုယ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကျိုးကျေးဇူးများတာပဲ။

ဘုရားတရားတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီးတော့ ကျော်ကြံနေထိုင်ကြရတယ် ဆိုတာ အင်မတန် ချမ်းသာပါတယ်၊ အပြစ်ကင်းတယ်ဆိုယင် ချမ်းသာတာပဲ၊ အပြစ်ရှိယင် ဆင်းရဲတယ်၊ ဒါကြောင့်ချမ်းသာချင်ယင် အပြစ်ကင်းအောင် ဘုရားတရား တော်အတိုင်းလိုက်နာပြီး ကျော်ကြံအားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ အဲဒါ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့၊ နေထိုင်ကြဖို့ထပ်မပြီး တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

အင်မတန် ကျေးဇူးများတယ်

တရားရှုမှတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ တင်းတင်းရင်းနဲ့ သမာဓိဖြစ်အောင်အားထုတ်ရတယ်၊ သမာဓိမဖြစ်ယင် ဥာဏ်မဖြစ်ဘူး၊ ဒီပြင် ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ မပြတ်ရှုမှတ်နေမှ၊ အဲဒီလိုရှုမှတ်နေယင် သမာဓိဖြစ်တယ်၊ သမာဓိ ဖြစ်ယင် ထူးခြားတဲ့ ဥာဏ်လဲ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစား ဖို့ပါပဲ၊ ဝါတွင်းမှာဆိုယင် အစစအရာရာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက လှုံ့ဘာ တန်းတာ အင်မတန် ပြည့်စုပါတယ်၊ အဲဒါတွေကိုမိုပြီး တရားအားထုတ်ရတဲ့ အင်မတန်ကျေးဇူးများ ပါတယ်။

ကနေ့မန်က်သီလဆောက်တည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘုန်းကြိုးကာဘုရား ဂုဏ်တော်ထဲက ပိဋ္ဌာစရဏာသမ္မန္တရုဏ်တော်ကို ဟောတယ်၊ ဒီရုဏ်တော်တွေကို

၁၄၆

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓနိသရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဟိဒလျင်က ဟောလာတာပ၊ အရဟံဂဏ်တော်ကိုလ ဟောခဲ့ပါပြီ၊ သမ္မာ-သမ္မာဒဂုဏ်တော်လ ဟောခဲ့ပါပြီ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္မာဒဂုဏ်တော်ကိုလ အလျင် တုန်းက အတော်အသင့်တော့ ဟောပြီးသားပါပဲ၊ အဲဒါကို ဒီနေ့တော့ထပ်ဟော ရှုံးမယ်။

ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္မာဒဂုဏ်

“ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္မာ = ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား”

ဒါက မြတ်စွာဘုရားမှသာ ပြည့်စုံရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားတပည့်သား တွေလ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံရမှာပဲ၊ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်၊ အရေးကြီးလို့ပ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ဖို့ဟောရတယ်၊ မိမိ အားထုတ်ခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေကို မြတ်စွာဘုရားလ ပူဇော်တဲ့ အနေနဲ့ အရုံပြုရပါတယ်၊ အခုလ မြတ်စွာဘုရား ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့အားထုတ်ရတဲ့ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း အရုံပြုသောအားဖြင့် ပူဇော်ကြဖို့ပါပဲ။

ဒီဂဏ်တော်တွေ ဒီက ဘုရားရှိခိုးထဲမှာ အပြည့်အစုံ ပါပါတယ်၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရဲ့သရပ်၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးရဲ့သရပ်၊ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါးရဲ့သရပ်၊ အဲဒါတွေ အကျဉ်းရော၊ အကျယ်ရော ပြည့်စုံအောင် ထည့်ထားပါတယ်။

“ဝိဇ္ဇာသုံးဖြာ၊ ပု-ဒီ-အာနှင့်၊ တဖြာထိမှ၊ ဝိ-မ-ကူ-ဒီ၊ စေ-ပု-ဒီ-အာ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်မျိုး၊ ပြည့်ဖြိုးလျှော်စိန်၊ သီ-ကူး-ဘေး-ကာ၊ သခ္စာ၊ ဟိရိ-သြော်ပွာ၊ ဗာဟုသစ္စ၊ ဝိရိုး၊ ပညာ၊ တဖြာရူပရှာနှစ်၊ လေးခုအားဖြင့်၊ ဆယ့်ငါးပါးရာ၊ စရဏတိနှင့်လုံးဝေသယုံပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့်” တဲ့။

ဒီဆောင်ပုဒ်လေးထည့်ထားပါတယ်၊ “ဂိုဏ်သုံးဖြာ” ဒီဝိဇ္ဇာ သုံးဖြာက တော့ အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ တရားတွေပါပဲ၊ အဲဒီ တရားတွေက ပု-ပုမွဲ နိဝါသအဘိညာဉ်၊ ဒီ-ဒီဗုစက္ခုအဘိညာဉ်၊ အာ-အာသဝက္ခယအဘိညာဉ် ဒီသုံးပါးပါပဲ။

ပုမွဲနိဝါသအဘိညာဉ်ဆိုတာ ရှေးသဝဟောင်းတွေကို ပြန်ပြီးတော့သိတာ၊ ဒါကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပြည့်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့ ရဟန်ဖြစ်ပေမယ်လို့ ဒီအဘိညာဉ်ကို မရပါဘူး၊ သမထရာန်တွေရပြီး အဲဒီ သမထရာန်မှ ရအပ်တဲ့ အဘိညာဉ်ကို ရမှုသာဖြစ်တယ်၊ ဒီဥာဏ်မှာ သာသနာပမှာလဲ ရှိတန်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အဲဒီဥာဏ်နဲ့ ရှေးသဝဟောင်းတွေကို အကုန်လုံးမြင်တော်မူနိုင်တယ်၊ ဘုရားဖြစ်မယ်ညာမှာ ညျှည်းယံအတွင်း ဒီပုမွဲ နိဝါသညာဏ်နဲ့ဆင်ခြင်တော်မူနဲ့ပါတယ်။

ဒီဗုစက္ခုအဘိညာဉ်ဆိုတာကတော့ နတ်မျက်စီများလိုပဲ၊ လောကကိုမြင်နိုင်၊ သိနိုင်တဲ့ဥာဏ်ပဲ၊ သူကတော့ အဘိညာဉ်နဲ့ သိနိုင်တဲ့ဥာဏ်၊ အထူးအား ဖြင့် သိနိုင်တဲ့ဥာဏ်-တဲ့၊ နတ်မျက်စီဆိုတာကတော့ အထူးသိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ရှိလောက်သာမြင်နိုင်တာ၊ မြတ်စွာဘုရားမြင်တာကတော့ မမြင်နိုင်တာကို မရှိဘူး၊ တစ်လောကလုံးမြင်နိုင်တယ်၊ ဒီစကြာဝြာရော၊ တြေားမှာရှိတဲ့ စကြာဝြာရော အကုန်လုံးမြင်တော်မူနိုင်ပါတယ်။

တချို့လဲပဲ တရားထူး မရသေးပေမယ်လို့ ဒီ အဘိညာဉ်ကိုရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ နည်းနည်းပါးပါးပါမြင်တယ်၊ အကုန်လုံးမမြင် နိုင်ပါဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ ဘုရားမဖြစ်မဲ့ အလာင်း တော် ဘဝကတည်းက သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဒီဗုစက္ခုအဘိညာဉ်ကိုရတယ်၊ အဲဒီဥာဏ်နဲ့ လောကကြီးကို လျောက်ကြည့်တယ်၊ ဒီတော့ သုတေသနတွေ အမျိုးမျိုးကိုမြင်တော်မူတယ်။

အကုသိုလ်ကံကြောင့် အပါယ်လေးပါးကျရောက်ပြီး ခုကွဲရောက်နေကြပုံ၊ ကုသိုလ်ကံကြောင့် လူ၊ နတ်တို့ဘဝရောက်ပြီး ဒိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းစတဲ့ ဆင်းရဲတွေနဲ့ တွေ့နေရပုံ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး အလောင်းတော်ရဲ ဒီဗုံစက္ခာအဘိညာဉ်နဲ့မြင်တော်မူပါတယ်။

အာသဝက္ခယအဘိညာဉ်

အာ-အာသဝက္ခညာဏ်၊ ဒီညာဏ်က ကိုလေသာ အာသဝေါတရားတွေ ကုန်စေတတ်တဲ့ ညာဏ်၊ ဒီညာဏ်က အရဟတ္ထမဂ်ညာဏ်ပါပဲ၊ သောတာပတ္တီမဂ် ညာဏ်ကလဲ ကိုလေသာအချို့တော့ ကုန်စေနိုင်ပါတယ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်ကလဲ ထပ်ပြီးတော့ ကုန်စေနိုင်ပါတယ်၊ အနာဂါမိမဂ်ကျတော့ တော်တော်မူးမူး၊ ကုန်စေနိုင်ပါတယ်၊ အရဟတ္ထမဂ်ကျတော့ ကိုလေသာတွေအကုန်လုံးကို ကုန်စေနိုင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရဟန္တဖြစ်သွား ယင် ဒီညာဏ်ပြည့်စုံသွားတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ တပည့်သာဝကတွေ ကိုလေသာ ကုန်တယ်ဆိုတာ ဝါသနာဆိုတဲ့ အထုံလေးတော့ကျို့နေသေးတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ကိုလေသာ ကုန်တာကတော့ အဲဒီ ဝါသနာအထုံနှင့်တကွ ကိုလေသာ အကုန်လုံး ကုန်သွားတယ်။

အရဟတ္ထမဂ်ညာဏ် ရောက်တယ်ဆိုယင် အရဟတ္ထဖိုလ်ညာဏ် ရောက်တော့တာပါပဲ၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့သွေ့နံနက်မလင်းခင်မှာ မြတ်စွာဘုရား အာသဝက္ခယညာဏ်ကို ရတော်မူပါတယ်၊ နံနက်ခင်းဆိုတာ ယခုနေအခါ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ရောက်ပြီလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီတစ်ရက်မလင်းခင် အရဟတ္ထမဂ်-အာသဝက္ခယ ညာဏ်တော်ကို ရတော်မူတာပါပဲ၊ ဘယ်လိုအားထုတ်လို့ ရောက်သလဲဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခနာ ခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက်တွေကိုရှုပြီး ရောက်

သွားပါတယ်၊ ဒီလိုရှုမှတ်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပြည့်စုံလို့ မဂ္ဂေါက်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် တွေကို အစဉ်အတိုင်း ရောက်ပြီး ဘုရားဖြစ်တာပါပဲ။

အခု တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ၊ အဲဒီအာသဝကိုလေသာ တွေကုန်စေနိုင်တဲ့ အရိယမဂ္ဂေါက်တွေ ရောက်အောင်လို့ အားထုတ်နေကြရ တာပဲ၊ အရဟတ္ထမဂ် မရောက်သေးယင်တောင်မှ အနာဂတ်မဂ် ရောက်လို့ရှိယင် ကိုလေသာတွေ အတော်များများ ကုန်သွားပါတယ်၊ အနာဂတ်မဂ်မရောက် သေးလဲ သကဒါဂါမိမဂ် ဆိုယင်တော်တော်ကုန်ပါတယ်၊ အဲဒါမရောက်သေးလို့ သောတာပုံံမဂ်ဆိုလဲ အပါယ်လေးပါး ကျနိုင်တဲ့ ကိုလေသာတော့ ကင်းသွား တာဖြစ်လို့ တော်တော်နေရာကျသွားပါပြီ၊ အောက်ထံဆုံး အဲဒီ မရောက် အောင် အားထုတ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အားထုတ်နေတယ်ဆိုယင်လဲ အဲဒီ မရောက် အောင် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံနိုင်သလောက်ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရ တယ်၊ အဲဒါ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ပု-ဒီ-အာ၊ ပု-က-ပုဇ္ဇနိဝါသဉာဏ်၊ ဒီ-က-ဒီမ္မ စက္ခဉာဏ်၊ အာ-က- အာသဝက္ခဉာဏ်၊ အဲဒါ “ဝိဇ္ဇာသုံးဖြာ၊ ပုဒီအာ-အရ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ အဲဒီ ဝိဇ္ဇာ သုံးပါးနဲ့လဲ မြတ်စွာဘုရားမှာ ပြည့်စုံတယ်-တဲ့။”

ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး

တဖြာထိမှ၊ ဝိ-မ-လူ-ဒီ၊ စေ-ပု-ဒီ-အာ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပူးဗျား ပြည့်ဖြီးယျံ ထိန်း၊ “အဲဒါက ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ ဒီအထဲမှာ အလျင်ပြောခဲ့တဲ့ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးဆိုပါ တယ်၊ အဲဒီသုံးပါးနဲ့ နောက်တိုးတာကငါးပါး၊ ပေါင်း ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးဖြစ်တယ်၊ ဒါလဲပဲ မြတ်စွာဘုရားသာမဟုတ်၊ တပည့်သာဝကတွေလဲ ပြည့်စုံသင့်သူ့ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က အရှင် သာရီပုဂ္ဂရာတို့၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့စသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ် တွေနဲ့ တော်တော်ပြည့်စုံပါတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအများကြီးပါပဲ၊ ပြည့်စုံကြပါ တယ်။”

၁၅၀

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပိပသနာဉာဏ်

အဲဒီမှာ ပိ-ဆိတာက ပိပသနာဉာဏ်ပါပဲ၊ အခုအားထုတ်ကြတာဟာ ပိပသနာဉာဏ်တွေတော့ ဖြစ်နေကြတာပါပဲ၊ အဲဒီ ဉာဏ်တွေပြည့်စုံအောင် ပိပသနာတရားကို အားထုတ်ကြရတယ်၊ ရပ်နာမဲ့ကို ပိုင်းခြားသိရမယ်၊ အကြောင်းအကျိုးကို ပိုင်းခြားသိရမယ်၊ ခက္ကမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သိရမယ်၊ ဒီလိုသိတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္ထပဲဆိတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိရတယ်၊ အဲဒါသိအောင်လို့ ပိပသနာရှုမှတ် အားထုတ်နေကြရတာ၊ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါမသိလို့ရှိယင် နေရာမကျသေးဘူး၊ အခုအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သမာဓိ ဉာဏ်အသင့်အတင့် ရင့်သန်လို့ရှိယင် သိသင့်သမျှ သိကြရတာပဲ၊ အရိယမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်မရောက်သေးတောင် ပိပသနာဉာဏ် ဖြစ်တန်သမျှတော့ ဖြစ်နေကြမှာပါ၊ အဲဒီလို့ ဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြရတာပဲ၊ အနိစ္စနှင့်ပသနာဉာဏ်၊ ဒုက္ခနှင့်ပသနာဉာဏ်၊ အနတ္ထနှင့်ပသနာဉာဏ်-အဲဒါ ပိပသနာဉာဏ်တစ်ပါး၊ သူလဲ ပို့စွာရှစ်ပါးထဲမှာ တစ်ပါးပါဝင်တဲ့ ပိဋ္ဌဉာဏ်ပဲ။

မနောမယိဒ္ဓဉာဏ်

အဲဒီမှာ မ-ဆိတာက မနောမယိဒ္ဓဉာဏ်-တဲ့၊ မနောမယိဒ္ဓဉာဏ်ဆိတာ စိတ်ဖြင့် အလိုအတိုင်း ပြီးတဲ့ဉာဏ်၊ အဲဒီဉာဏ်နဲ့ မိမိကိုယ်နဲ့ အလားတူဖန်ဆင်းတာပါပဲ၊ ဒါကတော့ မြှုတ်စွာဘုရား ဖန်ဆင်းချင်တဲ့အခါ ဖန်ဆင်းပါတယ်၊ အမြှုတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရုံကျတော့ ဖန်ဆင်းရတာ ရှိပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့အလားတူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ညီးအနေနဲ့ဖန်ဆင်းတဲ့အခါလဲ ရှိတာပဲ၊ တာဝတီးသာ နတ်ပြည့်မှာ အဘိဓမ္မဟောတဲ့အခါမျိုးစသည်ပေါ့၊ အဲဒီလို့ အပ်တဲ့အခါ မျိုးမှာဖန်ဆင်းရပါတယ်။

ဉာဏ်ခေါ်သမ္ပာ

လူနှီးရိပ်တွေက

လူ-ဆိတာက လူနှီးရိပ်တွေက-တဲ့၊ လူနှီးရိပ်တွေက်ဆိတာကတော့ ဘာမ
ဆိုဘဲ အလုံးစုံ ဖန်ဆင်းနိုင်တာပဲ၊ လူနှီးရိပ်က တန်ခိုးဖန်ဆင်းနိုင်တာ၊ မနော
မယ်ခြိုက ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အလားတူဖန်ဆင်းနိုင်တာ၊ ဒီပြင် ဥာက်တွေကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်
အလားတူရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ လူနှီးရိပ်ကတော့ ဘာမဆိုဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ အဘိညာဉ်။

ဒီအဘိညာဉ်တွေက ဝိပသုနာဥာက်သက်သက်နဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး၊
သမထရာန်တွေကိုရပြီးတော့မှ စျေန်ကနေပြီး ထူးခြားတဲ့ အဘိညာဉ်တွေရလာ
နိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဥာက်တွေက ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းလဲ ရနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊
အဲ- ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေမှာတော့ ဒီက အဘိညာဉ်ထူးတွေကို ရဖို့ရာ ကောင်းပါ
တယ်၊ သာမန် သောတာပန်၊ သက်ဝါဂါမ်း၊ အနာဂတ်၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ
လဲ ဒီအဘိညာဉ်တွေကိုမရနိုင်ပါဘူး။

ဒီဗွဲသောတအဘိညာဉ်

လူ-ဒီ-အဲဒီမှာ ဒီ-ဆိတာက ဒီဗွဲသောတအဘိညာဉ်တဲ့၊ အဲဒီ
အဘိညာဉ်က အလုံးစုံသော အသံဓာတ် သဒ္ဒါရုံဟူသမျှ ကြားသိနိုင်တဲ့
အဘိညာဉ်။

စေတောပရိယအဘိညာဉ်

ပြီးတော့ စေ-ပု-ဒီ အဲဒီမှာ စေ-ဆိတာက စေတော့ ပရိယ
အဘိညာဉ်၊ သူကတော့ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ စိတ်အလိုအကြကို
သိနိုင်တဲ့ဥာက်- တဲ့။

ပုံဖွန့်ဝါသ-အဘိညာဉ်

ပု-ဆိုတာက ပုံဖွန့်ဝါသ အဘိညာဉ်၊ အဲဒါကို ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတုန်းက အမိဘယ်သိခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ဒီမှာ ရှစ်ပါးထဲထပ်ပြီးပါဝင်ပါတယ်။

အသဝက္ခယဉ်

ဒီ-အာ-ဆိုတာကလဲ အလျင်ပါခဲ့ပြီးသား၊ အသဝက္ခယဉ်ပါပဲ။

ဒီမွစက္ခဉ်

ဒီ-ဆိုတာဟာလဲ အလျင်ဝိဇ္ဇာသုံးပါးထဲမှာ ပါခဲ့ပြီးသားပဲ၊ အဲဒါဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးပြည့်သွားပြီ၊ ဒီအဘိညာဉ်တွေက ဝိဇ္ဇာဉ်မျိုးတွေ၊ အဲဒါဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးလို့ဆိုတာပါပဲ၊ အဲဒါတွေ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အကုန်လုံးပြည့်စုံတော်မူပါတယ်။

တပည့်သာဝကတွေမှာလဲ ပြည့်စုံသင့်သလောက်တော့ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားလောက်တော့ မပြည့်စုံနိုင်ဘူးပေါ့၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော်လဲဒီပြင်ဉာဏ်တွေမပြည့်စုံဘဲ ဝိပဿနာဉ်နဲ့၊ အသဝက္ခယဉ် ဒီနှစ်ပါးပြည့်စုံကြပါတယ်၊ အဲ-အခုအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝိပဿနာဉ်တွေဖြစ်အောင်၊ ဝိပဿနာဉ်တွေပြည့်စုံပြီးတဲ့နောက်၊ အသဝက္ခယဉ်ဖြစ်အောင်ဆိုပြီးအားထုတ်နေကြရတာပဲ၊ အသဝက္ခယဉ်နဲ့ မပြည့်စုံသေးတောင်မှ သောတာပတ္တိမင်္ဂလာက်တို့ ဘာတို့ပေါ့၊ ဒီလို့ဉာဏ်တွေပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြရတာပဲ၊ ဒါရအောင် အားထုတ်ရတာကလဲအားထုတ်ခွင့်ရဖို့လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ စေတနာ၊ သဒ္ဓိတရားရှိလို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ်အားထုတ်မယ်ဆိုပေမယ်လို့ အဆင်သင့်ချင်မှသင့်တာ၊ မလွယ်ဘူးအခုဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနမှဆိုတော့အားမထုတ်ချင်ယင်ကိုမနေရဘူး၊ အားထုတ်ကြရတာ အင်မတန်အဆင်ပြပါတယ်။

စရာတစ်ဆယ့်ငါးပါး

“ဂိုဏ္ဍရှစ်မျိုး၊ ပြည့်ဖြီးလျှံထိန်း၊ သီ-လူ့-ဘောဇာ၊ သွေ့ခါ သတိ၊ ဟီရိ
ဗြေ့ဖွား၊ ဗာဟုသစ္စ၊ ဝိရိယ်၊ ပဉာဏ်၊ တဖြာရူပရာန်စု လေးခုအားဖြင့်၊
ဆယ့်ငါးပါးရာ၊ စရာတို့”

ဒါက စရာ တစ်ဆယ့်ငါးပါး၊ စရာတဲ့-ဆိုတာအကျင့်ပဲ၊ အဲဒီကျင့်ရ
တဲ့ အကျင့် တစ်ဆယ့်ငါးပါးတဲ့၊ သီ-လူ့-ဘော-ဇာ၊ အဲဒီမှာ သီ-ရယ်၊ လူ့-
ရယ်၊ ဘော-ရယ်၊ ဇာ-ရယ် ဒီလေးခုကအပိုင်းတပိုင်း။

အဲဒီအပိုင်းထဲမှာ သီ-ဆိုတာကို သီလာ၊ အဲဒီ ပါတီမောက္ခသံဝရသီလာ၊
ဒီသီလက ရှိုးရှိုးသီလပါ၊ မသင့်မတင့်တဲ့ ကာယက်၊ ဝစ်ကံတွေ အကျိန်လုံးက်း၊
အောင်ကျင့်ရမှာ၊ ဘုရားတပည့်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုကျင့်ရမှာပဲ၊ ကိုယ်ဖြင့်၊
မတော်မသင့်တာတွေကို မပြုဖြစ်အောင်၊ နှုတ်ဖြင့် မတော်မသင့်တာတွေကို
မပြောဖြစ်အောင်၊ ဒါတွေကို စောင့်ထိန်းရမှာ၊ အကယ်၍ ပြောမိ ပြုမိလို့၊
မတော်မသင့်ဖြစ်လာမိလို့ရှိုးယင် အာပတ်သင့်တယ်၊ အာပတ်သင့်ယင် ဒေသနာ
ကံဖြစ်က ဒေသနာပြောကြားရတယ်၊ ဝိဇ္ဇာန်ကံဖြစ်က ပရိဝါသ်နေရတယ်၊
မာန်တ်ကျင့် ရတယ်၊ အဗ္ဗာန်သွင်းရတယ်၊ ဒါမှုအာပတ်မှထတတယ်၊ အဲဒီ
အာပတ်တွေမသင့် ရောက်အောင် နောက်အောင် ဆုံးပါပဲ။

ပဋိဘသပါဉ္စတော်မှာ သေခေါ်တ်ဆိုတာရှိုံးတယ်၊ အဲဒီသုတ်မှာ စရာ
တစ်ဆယ့်ငါးပါးကို အရှင်အာနန္တာက ဟောထားပါတယ်၊ အဲဒီမှာ အရိယ
သာဝကောဆိုပြီး၊ အရိယသာဝကပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြည့်စုံရမယ်လို့၊ ဟောထားပါ
တယ်၊ ဒီတော့ ဘုရားလက်ထက်မှာသာ မဟုတ်ဘူး၊ မိမိတို့မှာလ ပြည့်စုံရမှာ
တွေပဲ၊ သီလကတော့ အထူးပြောဖို့စောင် မလိုပါဘူး၊ သီလသိက္ခာပုံးတွေ
အထင်အရားရှိုံးနေတာပဲ၊ အဲဒါတွေ ကျင့်သုံးကြဖို့ပါပဲ၊ ဒါကစရာတစ်ပါး။

လူ-ဆိတာကလူနှိုယသံဝရသီလ-တဲ့၊ လူနှေ့ခြားက်ပါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတော်မသင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင် ကျင့်ရမယ်တဲ့၊ မြင်တာအကြောင်းပြုပြီး မတော်မသင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင်၊ နားနဲ့ကြားတာ အကြောင်းပြုပြီး မတော်မသင့်တာ မဖြစ်ရအောင် စသည်ပေါ့၊ လူနှေ့ခြားက်ပါး လုပြုအောင် စောင့်စည်းနိုင်အောင် ကျင့်ရတယ်၊ အဲဒါ စရာတစ်ပါး။

ဘေး-ဆိတာက ဘေးဇ္ဈာန်မထူးည့်တာ= အဲဒါကတော့ အစား အသောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတိုင်းအရှည်ကို သိရတယ်၊ အများအားဖြင့် လောကမှာ စားရေး သောက်ရေးတွေကို အင်မတန်အလေးမှုကြတာကလား၊ မကောင်း ကောင်းအောင် ပြုလုပ်စားသောက်ကြတယ်၊ စားနိုင်လိုဂိုယ်လဲ အတိုင်းအရှည်ရယ်မရှိဘဲ စားနိုင်သလောက်စားကြတယ်၊ လွန်လွန်ကျူးကျူး စားသောက်လေ့ရှိကြတယ်။

ဘုရားတပည့်တော် သာဝကတွေမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ တော်ရုံးသင့် ရုံကြည့်ပြီးတော့ စားရမှာ၊ ကောင်းတာကို မစားရဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စားရပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ တော်ရုံးသင့်ရုံကြည့်ပြီးတော့ မိမိကျွန်းမာရေး အလျောက် မျှတရုံး၊ မိမိ၏ကိုယ်ကာယကြာမြင့်စွာ တည်နေနိုင်ရုံး၊ ဆာလောင် မှတ် သိပ်ခြင်း ကင်းရုံး စားရတယ်။

ပြီးတော့ စားတိုင်းစားတိုင်း ဝါးတိုင်းဝါးတိုင်း ရွှေမှတ်ပြီး စားရုံး၊ ဝါးရ တယ်၊ အဲဒီလိုဆိုယ် စားတိုင်းဝါးတိုင်း ကိုလေသာတွေကင်းမယ်၊ ဒါကစရဏ တစ်ပါး။

ကိုယ်နေရာလေးနဲ့ ကိုယ်စားကြတယ်

ယခုခီလမှာ ယောကိုတွေအများကြီး စုစားကြတယ်ဆိုတော့ စားတိုင်း၊ ဝါးတိုင်း အကုန်မှတ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့တိုန်းကတော့ ကိုယ့်

ဟာလေးနဲ့ကိုယ် စားကြတာဖြစ်တော့ ရှူမှတ်နိုင်တယ်၊ ထိုက်သင့်တဲ့ နေရာမှာ ထိုင်ကြပြီး လက်တို့ဘတို့ လျှပ်တဲ့အခါလဲ လူပ်တာကို ရေလေးဘာလေးဆေး ယင်လဲ ဆေးတာကို အကုန်လုံးရှူမှတ်ရတယ်၊ စားစရာတွေကို လက်နဲ့ ဘာနဲ့ ကော်ပြီး ယူလိုရှိယင်လဲ အဲဒါကိုမှတ်ရတယ်၊ ကြည့်ယင်ကြည့်တာတို့၊ မြင် ယင် မြင်တာတို့၊ စဉ်းစားယင်လဲစဉ်းစားတာတို့၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး မှတ် ရတာပဲ၊ စားဖွယ်ကို လက်နဲ့ယူလာယင် ယူတယ်၊ ပါးစပ်ဖွင့်ယင် ဖွင့်တယ်၊ ပါးစပ်ထဲသွင်းယင် သွင်းတယ်၊ လက်ပြန်ရှုတ်ယင် ရှုတ်တယ်၊ ဝါးယင် ဝါး တယ် အဲဒါတွေ အကုန်လုံး ရှူမှတ်ရတယ်၊ ဒီလိုရှူမှတ်တော့ စားရင်းအရသာ ကို သိတဲ့သောလေးကိုပါ သိတာပေါ့၊ သမာဓိဥာဏ် အားကောင်းလာပြီဆို တော့ အရသာသိတာဟာလဲ သိပြီးပျောက် သိပြီးပျောက် ဒီလိုပျောက်ပျောက် သွားတာကိုပါ သိလာတယ်၊ အနိစ္စ- မမြိုက် တွေကိုသိရတယ်၊ ဒါတော့ သိပ်တော့ မလွယ်လှုံး။

ပရီသတ်တွေ အများထဲမှာဆိုတော့ အဲသလောက် အသေးစိတ်တွေကို လိုက်မှတ်နေမယ်ဆိုယင် စားလို့သောက်လို့က ပြီးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်နဲ့ မပြီးဘဲဖြစ်နေမယ်၊ အခုတော့ ခပ်မြန်မြန်ပါပဲ၊ တချို့က အတော်ကြီး မြန်တာကို တွေ့ရတယ်၊ သို့သော်လဲ စားရာသောက်ရာမှာ မှတ်နိုင်သမျှတော့ မှတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

၁-ဆိုတာက အကရိယာနှယောက-နိကြားခြင်းတဲ့၊ ထကြလုံးလနဲ့ နီးနီး ကြာကြားရှိရမယ်၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အိပ်တာကများတာပဲ၊ နီးနေတာရယ်လို့ တယ်မရှိဘူး၊ တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အထူးပြောစရာမလိုပါ ဘူး၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာကိုပဲ အထူးသဖြင့် လွန်လွန်ကဲက အိပ်တာတွေရှိတယ်၊ သူတို့မှာ အိပ်တဲ့အချိန်ကများတာပဲ၊ ရှူမှတ်တဲ့အချိန်က နည်းနေတယ်၊ အဲဒါသိပ်နေရာမကျဘူး၊ တတ်နိုင်လိုရှိယင်လျှော့ပြီးအိပ်ပါမ ပေါ့၊ ၄-နာရီလောက်အိပ်ရယင် ပြည့်စုတာပဲ၊ မနက်ပိုင်းရော၊ ညပိုင်းရော

၁၅၆

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓာတ်သရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရူမှတ်နေရလို့ အဲသလောက်နဲ့ မသင့်သေးဘူးဆိုလိုရှိယင်ဖြင့်လဲ ၆-နာရီ
လောက်ဆို တော်ပါသေးရဲ့။

တချို့ပူရှိလ်တွေက ၈-နာရီလောက်တော် အိပ်တယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး
အိပ်တာတွေတော်ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ တရားအားထုတ်တာ မဟုတ်တဲ့
ပကတိပူရှိလ်တွေပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်က တရားအားထုတ်နေတာပဲ၊ ညီး
၁၀-နာရီလောက်ကနေပြီးအိပ်၊ အိပ်တဲ့အခါမှာလဲ အိပ်နေရင်း မပျော်သေးမီ
မှတ်ရတယ်၊ နှီးတဲ့အခါကာလမှာလဲ J-နာရီလောက်မှာ နှီးတယ်ဆိုယင် ပြီးတာ
ပါပဲ၊ ၃-နာရီလောက်မှာ ထ-ဖို့ရာတာဝန်ရှိပါတယ်၊ ဒီမှာသံချောင်းခေါက်ပြီး
သတိပေးတာက ၃-နာရီကျမှုပေးတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကျမှု ထပေါ့၊ ဒီလောက်
ဆိုယင် တော်တာပဲ၊ အဲဒါ အိပ်တဲ့အချိန် မနည်းလုပါဘူး။

နေ့၊ နေ့မှာလဲ တချို့ပူရှိလ်တွေ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ အပ်နေတာလဲ
ရှိတယ်၊ အဲသလောက်လဲ အိပ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ နေ့မအိပ်ဘဲ မှတ်နိုင်လိုရှိယင်
ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ်လို့ ကျွန်းမားရေးအတွက် အိပ်ညီးမှုဆိုယင်လဲ
နည်းနည်းပါးပါးတော့ အိပ်ရမှာပေါ့လေ၊ ဒါကို လုံးလုံးခွင့်မပြုလိုတော့ မဖြစ်
ပါဘူး၊ အဲ- အချိန်မများစေဘဲ နည်းနည်းပါးပါး ၁-နာရီ လောက်ဆိုယင်
တော်တာပဲ။

ဘုရားအလောင်းတော်မှာတော့ အိပ်တဲ့အချိန်ကနည်းတယ်၊ နှီးတဲ့အချိန်
က များတယ်၊ ဒီလိုဘုရားမဖြစ်မိုက်လဲပဲ အိပ်တဲ့အချိန် သိပ်မရှိဘူး၊
နည်းခဲ့တယ်၊ ဘုရားအဖြစ်ရောက်တော့ အိပ်တဲ့အချိန်က အင်မတန်နည်းတာပဲ၊
သန်းခေါင် အချိန်မှာလဲ နတ်တွေကလာမေးတာတွေကို ဟောပြောနေရတယ်၊
နံနက်ကျတော့လဲ အစောကြီးနှီးပြီးတော့ လောက်၌ ကျွတ်ထိုက်တဲ့ ဝေနေယျ
ရှိယင် ချွတ်ဖို့လို့ ကြည့်ရှုတော်မူရသေးတယ်၊ အိပ်ချိန် သိပ်နည်းတာပဲ။

တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီ ကေရိယာနဲယောကဂါ၏နဲ့ ပြည့်စုံစေရတယ်၊ နိုးနိုးကြားကြားနဲ့ ဝိပသ္ဌနာ ရူမှတ်နေတဲ့အချိန်တွေ အမြဲတမ်းရှိရတယ်၊ ကေရိယာနဲယောက-နိုးကြားခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်၊ အဲဒါကတစ်ပါး။

ပြီးတော့ သဒ္ဓါ, သတိ, ဟိရိ, ဉာဏ်ပွဲ-တဲ့ သူတော်ကောင်းတရားရ-ပါး၊ အဲဒါကတော့ ထင်ရှားပါတယ်၊ သဒ္ဓါတရား-စတဲ့ အဲဒီတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံလို့ပဲ၊ ဘုရားသာသနာတော်မှာ သရဏ္ဍာဂုဏ်ဖြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်တွေပြုလာကြတာပဲ၊ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတော့ သဒ္ဓါတရားတွေပို့ပြီး ကောင်းလို့ပေါ့၊ သဒ္ဓါတရား နည်းပါးတဲ့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိညိုးမှာပဲ၊ အကုန်လုံး အကောင်းချည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။

ဒီလို ကုသိုလ်တရားတွေကို အားမထုတ်လို့ရှိယင် မြတ်စွာဘုရားသာသနာ တော်မှာ လူဖြစ်နေပေမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားအလိုတော်ကျား မဖြစ်သေးဘူး၊ ဝိပသ္ဌနာ ကုသိုလ်တရားတွေ မဖြစ်သေးဘူး၊ လူပုဂ္ဂိုလ်သာမဟုတ်သေးဘူး၊ တချို့စာပေကျမ်းကန်တတ်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေတောင် တရားအားထုတ်ဖို့ရာ စိတ်မဝင်စားကြဘူး၊ တရားအားမထုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းအချိန်တွေ အကုန်ခံနေကြတယ်၊ အားထုတ်ဖို့ အင်မဟန်ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါလဲတစ်ပါး။

သဒ္ဓါတရားရှိပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမှတ်ရမူ သတိလဲဖြစ်တာပဲ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့စပ်ပြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တာတွေကို သတိရတယ်၊ သတိရတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုဖြစ်တာပေါ့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီရူမှတ်မှုကို သတိနဲ့ပဲ အားထုတ်နေကြရတယ်၊ သတိကင်းပြီး ရူမှတ်တဲ့ ရူမှတ်မှုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူလဲစရဣတာစ်ပါး။

ဟိရိ, ဉာဏ်ပွဲ-ဟိရိဆိုတာ ရှက်တတ်တဲ့တရား၊ ဉာဏ်ပွဲ-ဆိုတာ ကြောက်တတ်တဲ့တရား၊ ဘာရှက်တာ ကြောက်တာတုန်းဆိုတော့ မကောင်းမှုတွေကိုပြုရမှာရှက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ မတော်မသင့်တဲ့ အဲဒီမကောင်းမှုတွေကို ပြဖို့

၁၅၈

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဓည့်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရှုက်ရမယ်, ကြောက်ရမယ်တဲ့၊ မတော်မသင့်တဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ပြုမိလိုရှိ
ယင် ပြုမိတာကို အကြောင်းပြုပြီး မကောင်းကျိုးတွေပေးမှာကို ရှုက်ရ, ကြောက်
ရတယ်၊ အဲဒါက စရာတဲ့ ၂-ပါး။

ပြီးတော့ ဗဟိသစ္စ-ဗဟိသုတေသန ဗဟိသုတဖြစ်ခြင်း၊ အကြားအမြင်
များခြင်း၊ ဆရာသမားများ ဉာဏ်ကြားသွန်သင်တဲ့ တရားတွေ ကြားဖို့နာဖို့၊
ဒီလိုကြားရနာရတော့ အကြားအမြင် ဗဟိသုတတွေရှိလာတယ်၊ ဉာဏ်ကြားထား
တဲ့ စာပေတွေကို ကြည့်ရှုပေးရတယ်၊ မှတ်သားရတယ်၊ ဒါတွေဟာ ဗဟိသုတ
များဖို့ရာတွေပါပဲ၊ ဒီလိုဗဟိသုတ အကြားအမြင်များမှုလဲ အမှန်အကန်တွေကို
ချင့်ချိန်ပြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တာတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြုလုပ်အားထုတ်
နှင့်တယ်၊ အဲဒါလဲပဲ စရာတစ်ပါး။

ဝိရိယ-ဝိရိယဆိုတာကလဲ အတူတူအရေးကြီးတာပဲ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေ ပြုတဲ့အခါကာလမှာ မပျင်းမရိဘဲ တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်တာဟာ
ဝိရိယ တဲ့၊ အခုတရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဝိရိယအားကောင်းယင်
အားကောင်းသလောက် တရားပြည့်စုနိုင်ပါတယ်၊ ဒီဝိရိယ၊ လုံးလဆိုတာကလဲ
အင်မတန် အရေးကြီးတာပဲ၊ ဝိရိယမရိယင် အားထုတ်မှု မဖြစ်ပါဘူး၊
အမှတ်ရမှု သတိလဲ မဖြစ်ဘူး၊ တည်ကြည့်မှု သမာဓိလဲမဖြစ်ဘူး၊ သမာဓိ
မဖြစ်ယင် ဉာဏ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဝိရိယရှိဖို့လဲ အရေးကြီးတယ်၊
ဘူလဲ စရာတစ်ပါး။

ပြီးတော့ ပညာ၊ အဲ-အသိဉာဏ်ပညာလဲရှိရမယ်၊ ပဋိသန္ဓုပညာဉာဏ်
ပါလာဖို့ကလဲ လိုပါတယ်၊ အဲဒါဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုစဉ်ကတည်းက
ဉာဏ်သမုပ္ပန်တိုက်သို့လဲဖြစ်အောင် ပြုခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့မှ ပဋိသန္ဓုနေတဲ့အခါ
ကာလမှာ သူကအကျိုးပေးယင် ဉာဏ်ပါပြီးတော့ အကျိုးပေးတယ်၊ အဲဒီဉာဏ်
အခြေခံရှိမှုလဲ ရသင့်ရထိုက်လို့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖို့လ်ဉာဏ်ကိုရနိုင်ပါတယ်၊

တိဟိတ်ပဋိသန္တဗုံး၊ အဲဒီမှာဉာဏ်ပါလာတယ်၊ ဉာဏ်ပညာကို အဲဒီအစ ကတည်းက ပါအောင် အားထုတ်ခဲ့ရတာလဲရှိတယ်။

ပြီးတော့ မျက်မွှာက်ကာလမှာလ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံအောင် အရာရာ လေ့လာဆည်းပူးပေးရသေးတယ်၊ အင်း-ဉာဏ်ပညာကို စိမ့်ဆောင်းမိအောင် အဲဒီလိုလဲအားထုတ်ရတယ်၊ အခုယောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ဝိပသုနာ ဖြစ်ပေါ် လာရအောင် ရူမှတ်အားထုတ်နေကြတာပဲ၊ အဲ-ဘူလဲ စရာတစ်ပါး။

ပြီးတော့ “စိရိယ၊ ပညာ၊ ရူပရှာန်စုံ၊ လေးခုအားဖြင့်”၊ ရူပရှာန်စုံ လေးခုတဲ့၊ အသိဓမ္မသို့ဟဲ အငွေကထာလာ ရူပရှာန်ကငါးပါး၊ သတိပဋိနှင့် သူတ္ထန် စသည်မှာလာတဲ့ ရူပရှာန်ကလေးပါး၊ အတူတူပါပဲရှာန်အင်းလိုက်ပြီးရေတွက် ယင် အသိဓမ္မရှာနည်းနဲ့ ပဋိမဓရာန်အထိရှာန်ငါးပါး၊ အကျိုးပေးရာ ဘုံး၌ ကြည့်ယင် သူတ္ထန်နည်းနဲ့၊ ခုတိယရှာန်နဲ့၊ တတိယရှာန်ကိုတစ်မျိုးတည်းပေါင်း ပြီးတော့ ရှာန်လေးပါး၊ အဲဒီရှာန်လေးပါးက တပည့်သားတိုင်း ပြည့်စုံရမယ် လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ စရာတစ်ဆယ့်ငါးပါးပြည့်စုံသွားပြီ။

၁။ သီ-ပါတီမောက္ခသံဝရသီလနှင့် ရိုးရိုးသီလ၊ ၂။ လုံ-လုံးကြိုယသံဝရ သီလ၊ ၃။ ဘော-ဘောဇန်မထွေည့်တာ၊ ၄။ အ-အကရိယာနယောဂ၊ ၅။ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရိ၊ ဉာဏ်မွေး၊ ဗဟိသစ္စ၊ စိရိယ၊ ပညာတို့က (ရ) ပါး၊ ရူပ ရှာန်က လေးပါး၊ ပေါင်းလိုက်တော့ စရာအကျင့်တရားဟာ (၁၅)ပါးတဲ့။

အကုန်လုံးပြည့်စုံတော်မူတဲ့မြတ်စွာဘုရား

မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အလောင်းတော်ဘဝကတည်းက ပြည့်စုံသင့်တာ တွေကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူလာခဲ့တာ ဘုရားအဖြစ်ရောက်တဲ့ အခါကာလမှာ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရာတစ်ဆယ့်ငါးပါး အကုန်လုံး ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်၊ ဒါကြောင့်-

“ပိဋ္ဌာမည်သော ဥာဏ်သုံးပါး၊ ဥာဏ်ထူးရှစ်ပါး၊ စရဏမည်သော အခြေ
ခံအကျင့်တရား တစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့်
ရတော်မူအပ်သော ပိဋ္ဌာစရဏသမွှန်ဟူသော အမည်တော်နာမ ပိသေသ
ဂုဏ်တံခါန်ဖြင့် မိုးစွန်ဘဝ် မဆန့်တက်အောင်နဲ့လျက် ကျော်စော
တော်မူတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား”လို့။

ထောမနာပဏာမဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်တော်ကို ထုတ်ဆိုချိုးကျ။
ထားရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားပြည့်စုံသလို မိမိတို့လဲပြည့်စုံသင့်သမျှပြည့်စုံအောင်
အားထုတ်ရမယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ တင်းတင်းထားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ အရေး
ကြီးပါတယ်၊ အဲဒီလိုအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုက့်အပ်သော သမာဓိ၊ ပညာ
တွေ တိုးတက်ရရှိပြီးသကာလ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ဌ်မ်းတဲ့နိုဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ
ဆိုက်ရောက်ကြပါစေ။

သာဓိ-သာဓိ-သာဓိ-။

----- x -----

၁၃၄၃-ခ၊ တန်ဆောင်မှန်းလက္ခာယ်နေ့ သုဝါဒကထာဒေသနာ

လာမယ့် နတ်တော်လပြည့်နေ့၊ ရူပိုင်းကဖြစ်ဖစ်၊ နောက်ပိုင်းက ဖြစ်ဖစ် နီးကပ်တဲ့ တန်းနွေနေ့မှာ နှစ်ပတ်လည်ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်ရတယ်၊ ဒီသာသနာရီပိသာကို တည်ထောင်တုန်းက ဒီ နတ်တော်လပြည့်နေ့မှာ တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နတ်တော်လပြည့် အနီးအပါးမှာ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် မှတ်တမ်းရအောင်လို့ အစဉ်းအဝေးလုပ်ရတာယ်။

ဒီနှစ် လပြည့်ကျော် J-ရက်နေ့မှာ နှစ်ပတ်လည်ပူဇော်ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့ရက်က ၃-ရက်စောရမှာဆိုတော့ နတ်တော်လဆန်း ၁၄-ရက်နေ့ကစပြီး တရားပွဲတွေ ကျင်းပတယ်၊ ညာတရားပွဲများမှာတော့ တခြားက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုတော့ ဟောဖို့စဉ်ထားရတယ်၊ သူတို့ကိုအားပေးတဲ့အနေပေါ့၊ ဒီရီပိသာထဲက ဟောမယ်ဆိုယင် ဟောမယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ခဏခဏပဲ ဟောနေရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဝေးက ဟောနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောဖို့ စီစဉ်ရတာပဲ။

သာသနာကောင်းဖို့ရာပဲ

အင်း-အဲဒီကျတော့ သင့်တော်တဲ့ သုဝါဒပြောကြားရည်းမှာပဲ၊ ခါတိုင်းလ နည်းနည်းတော့ ပြောပါတယ်၊ ဒီနှစ်တော့ နှစ်တိုင်းထက်ပါပြီး ပြောဖို့ ဝေါ်ရားရှိနေပါတယ်၊ အစိုးရက အသိအမှတ်ပြုပြီး အားပေးလို့ ရဟန်းတော်တွေ အုပ်ချုပ်ရေးကို သံယူအဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ဆောင်ရွက်နေကြတယ်၊ သာသနာတော် ကောင်းဖို့ရာပဲလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ၊ ရဟန်းတော်တွေ အပြစ်ရှိယင် အဲဒီသံယူ အဖွဲ့က တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ပေးနေတဲ့အခါ ကာလဖြစ်ပါတယ်။

ဒီက တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေထက်ပိုပြီး အပြစ်ကင်းအောင် နေကြဖို့ပါပဲ၊ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနဲ့ ပြည့်စုံနေယင်တော့ မတော်မသင့် ပြုစရာမရှိပါဘူး၊ ဒီက အထူးဆုံးမည်ဝါဒပေးနေစရာ လိုမယ်တောင် မဟုတ်ပါဘူး။

အထူးသဖြင့်တော့ အမျိုးသမီးတွေ ဘာတွေနဲ့နီးစပ်တာတို့၊ ဆက်ဆံတာတို့ အဲသလိုဟာတွေပေါ့လေ၊ အဲသလိုဟာတွေ အပြစ်ကင်းအောင် ကိုယ်ကစင်းကယ်ဆိုပြီး ဘေးက အမြင်မတော်လား၊ တော်လား သတိမထားဘဲ မပြုမိအောင် အထူးကရာစိုက်ပြီး ဆက်ဆံဖို့ပါပဲ၊ သူများအပြောအဆိုကင်းအောင် စောင့်ရှုက်ပြီးနေဖို့တိုင်ဖို့လိုပါတယ်။

ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြဖို့ပါပဲ

ဒီမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမနိုင်အောင် ကမွှောန်းဆရာကို အပ်ထားတဲ့အတိုင်း ကမွှောန်းဆရာက ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ အဆုံးအမ ည်ဝါဒပေးတဲ့အခါ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရတယ်၊ ရဟန်းတော်များဆုံးယင် ဦးပညာသာမိက ည်ဝါဒပေးတာဖြစ်တော့ ဦးသုတေသနတို့၊ ဦးပဏီတို့ အဲဒါကမွှောန်းဆရာတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ သူတို့က ပြောစရာရှိလို့ ပြောလိုက်ယင် လိုက်နာကြရမှာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ အစစအရာရာ့ အချိုးကျအောင် ဖျိသာဒိကရိက်နဲ့ပြည့်စုံအောင် မိမိတို့ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာလဲ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ထူးတွေရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်၊ အားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာလဲ ဆရာသမားပြောဟောပြသတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

အခုကတည်းက ဉာဏ်ကြားချင်ပါတယ်

ဒီကလဲ တရားဟော သွားစရာ ရှိသေးတယ်၊ ဒီက ဉာဏ်ပေးရုပါပဲတဲ့၊ ဒါလဲ ပိုပြီးတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်းမာရေး ချုတ်ယွင်းတာလေးနည်းနည်းရှိနေတယ်၊ သိပ်နေရာမကျဘူး၊ နာရိဝက်လောက်ဟောပြီး ပြန်လာရမှာပဲ၊ ဟိုမှာသံပေးတွေလာပြီး နာနိုင်လား၊ မလာနိုင်လား မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဉာဏ်ကြား စရာလေးရှိတာ အခုပဲ ဉာဏ်ကြားချင်ပါတယ်။

အဲဒါဘာလဲဆိုယင် ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းအောက်ထပ်မှာ စာအုပ်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်တွေကို ဦးကေလာတို့ရှိတုန်းကတော့ ဦးကေလာက ကြောင့်ကြတယ်၊ နံပါတ်တွေဘာတွေနဲ့ စီစဉ်ထားတော့စာအုပ်တွေ ရှာလို့ရှိယင် လွယ်တယ်၊ အခုတော့ ဒီလို့မဟုတ်ဘူး၊ စာအုပ်တွေပူဇာုကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ဟိုထားလိုက်၊ ဒီထားလိုက်ဆိုတော့ သူ့နေရာနဲ့သူ မဟုတ်တော့ဘူး၊ စာအုပ်တွေ ရှာရတာခဲယဉ်းတယ်၊ နေရာမကျဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အခု ဒီမှာအမြဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စစ်ဆေးပြီး အစီအစဉ် ပြန်လုပ်ဖို့ပါပဲ၊ ဆောင်ရွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေကပေါ့လေ၊ အဲဒါဒီက ဉာဏ်ကြားပါတယ်။

အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ နေ့တိုင်း နေ့ ၁-နာရီကနေပြီးတော့ ၄-နာရီ အထိလောက်တော့ အားမှာပါပဲ၊ ဟိုမှာ စာအုပ်အစဉ်တွေ ရေးထားတဲ့ စာရင်းစာအုပ် ရှိနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်လေးကို ဒီက ပေးထားပါမယ်၊ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးဆီ လာလာနေတဲ့ အနီးစပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ၃-ပါးရှိပါတယ်၊ ဦးဝိစာရိန္တရယ်၊ ဦးသူရှိယရယ်၊ ဦးသောာနရယ်၊ အဲဒီ ၃-ပါးကအရင်းခဲ့/ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီပြင်လဲ အခွင့်သာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလာကြဖို့ပေါ့၊ အခွင့်သာလို့ အဲဒီလို လာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လာပြီးတော့၊ အဲဒီစာအုပ်တွေကို အစီအစဉ်လုပ်ဖို့၊ ဦးပညာသာသတို့၊ ဦးနံပါဏတို့ ဦးကစွာယန်တို့လဲရှိပါတယ်။

ပြီးတော့ ဦးအဂ္ဂာဏ်း၊ အဲ-သူလဲစွမ်းနိုင်ပါတယ်၊ သူလဲ ရှေး
ယောက်ဟောင်းပဲ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလိုရှိယင် သူကို ခေါ်ပြုသွားနေတာပဲ၊ သူလဲ
ဒီမှာ လာဆောင်ရွက်ဖို့ပေါ့၊ ဒီပြင် အထူးတော့ ဟောစရာ မရှိလိုပါဘူး၊
အားထုတ်နေကျ တရားကို အချိန်ရသလောက် ရူမှုတ်ကြဖို့၊ အားထုတ်ခွင့်ရတဲ့
အခါကာလမှာ ကြိုးစားအားထုတ်မှ တော်မှာ၊ ဝိပသုနာတရားကို အားမထုတ်
ဘဲနဲ့အတော့ ကုသိုလ်ထူးတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကုသိုလ်ထူး ဖြစ်အောင်
ဝိပသုနာတရားကို အချိန်ရသမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့လိုပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊
လောကုတ္ထရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမက်လာအပေါင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာရ-သာရ-သာရ-။

----- x -----